உ

சிவமயம்

முத்தமிழ்க்கவிராயரியற்றிய

சுசீந்திரஸ்தல புராணம்.

இஃது

கோடகநல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகளின் சீடர்

திருநெல்வேலி

மாவடி

சிதம்பரம்பிள்ளையால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சுசீந்திரத்துக்கடுத்த காக்குமூர்

வைரவநாதபிள்ளை

கேட்டுக்கொண்டபடி

யூனியன் சென்றல் பிரசில்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

திருநெல்வேலி.

1894.

உ

தாணுதுணை.

சேரநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

இஃது. திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானம் நாகாகோவிலைச்சேர்ந்த புற்றேரி மக-ா-ா-ஸ்ரீ செ குமாரசுவாமியாபிள்ளை யியற்றியது.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வஞ்சிமநு நாட்டினுக்கோர் திலக மாக
வளமலியுஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமை முற்றுஞ்
செஞ்சொலின்முத தமிழ்க்கவிஞன் செப்ப வத்தைச்
சீர்காக்கு மூர்வளர்சொக் கலிங்க னீன்ற
வஞ்சுதன்வை ரவநாத னன்பிற் கேட்ப
வரற்கியைவாய நெல்லைநக ரமரும் யோக
விஞ்சையனமா வடியில்சிதம் பரவேள் பார்த்து
மேதினியோர்க் கசசியற்றி விளம்பி னானே.

இஃது, ஷை புறறேரி மக-ா-ா-ஸ்ரீ ஆறுமுகம்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீர்வளருஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமையைமுத் தமிழ்க்கவிஞன் றெரித்தான் காக்கு, மூர்வதியும் வைரவநா தனுங்கேட்ப வதற் கு[illegible] முவந்தே கொன்றைத், தார்புனையும வேணுவன நாதருறை நெல்லைநகர் தன்னில் வாழ்மேவீரன், பார்வையுற்றச் சியற்றியெய்கும் பரப்பினன்மா வடியில்சிதம் பரக்கோமானே.

இஃது, கடுக்கரை ஆறுமுகபெருமாள்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சொற்றருமா சுசீந்தையென்னுந் தொன்னகரின் மானமிய மாஞ் சுருதி தன்னை, பற்றருநன் மூன்றுதமிழ்ப் பாவலன்சீர் றெனமொழியிற் பாவாய்ச்செய்தான், நற்றருமம் வளர்காக்கு நகருறை வை ரவநாத னச்சி னாட்டிக், கற்றவரு மெனோநிகர்க்கல் லாதவரு மேயுணரக் காட்டினானே.

பாண்டிநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

திருநெல்வேலி இராமய்யன்பட்டி மக-ா-ா-ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பையரவர்க ளியற்றியது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கலையாரு மதிசூடி மருவார் பதங்களொரு
கணமேனு மறவி யடையாக்
கலைஞானி கட்குநற லணியாய் விளங்கியுல
கறியவரி தென்னு மியலான்
றலையான முத்தமிழென் னுவரியுண் டெழுமுகி
லுறணுவொளி ருஞ்சு சித்திரத்
தலபுரா ணம்பத்தி யிற்சாற்ற நெல்லைவளர்
சற்சனர் புழிச்சு கவிஞ
ரிலையான பரிவுடைக் கோத்திரத் தூற்றமே
னீடுறுஞ் சீர்த்தி முற்று
நெறியிற் படைத்திலகு மாவடிசிதம்பர
நிகழிலக் கணவ முமுறுங்
குலைவறுப பக்காக்கு மூரசொக்க லிங்கவேள்
குமரன்வை ரவநா தனுட்
கொண்டவா றச்சிட் டினையந்தன னதின்மகிமை
குவலைய மெல்லாம் பரவவே.

இஃது, ஷை மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர்
தி—னை—க—அ—சிதம்பரநாதக் கவிராஜ ரியற்றியது.

முந்தேவுநாமெனவத்திருப்பேர்மூன்றோர் மூர்த்திகொண்டு வைகுசுசீந்திரபுராண, முந்தேவதேவியற்று மாட்டொழுன் னறிதலின முத்தமிழ்க்கவிஞரைமைத்தான்கல்விச், சொந்தேவலதென வித்தைநக்காக்குமூராவாய்முகவயிரவநாதன்வெண்டத்தூக்கிச், சித்தேவர்களுமே வியப்பக் கலைதேர்நெல்லைச் சிதம்பரமால் பார்வை யிளாசசிட்டான்றோர்க்கே

இஃது, திருநெல்வேலி மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளை குமாரரும், சீடருமாகிய சண்முகம்பிள்ளை யென்ற சி- சுப்பிரமணியபிள்ளை இயற்றியது.

தனிச்சொல்லின்றி பலவிகற்பத்தான் வந்தபத்தடிப் பஃறொடைவெண்பா.

திருவளருஞ் சேரைச் சீநதிர நாட்டி
லுருவொரீஇருந் தாணுவி னூடய்குபு ராணத்தைப்
பாடினான் முத்தமிழ்ப் பாவரைய னலவிசையைச்
சூடினான் காக்குமூா சொக்கனின மைந்தன்
வயிரவ நாதன் வழுஉக்களைய வெந்தை
பயிர்வளரும் நெல்லைச்சி தம்பரவேள் பக்க
லிசைப்ப வினிய வுளங்கொடு யாப்பி
னசைச்சீ ரடிதளையா ராய்ந்தீக நன்கா
யெழுதா வெழுத்தி லியைத்தா னவனி
சுழுவர் யுணரத் தொகுத்து.

இஃது, ஷெ மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் மாணாக்கரில் ஒருவராகிய ஆழ்வார்குறிச்சி வன்னியப்பக கவிராய ரியற்றியது.

கலிவெண்பா.

பொன்பூத்த சேரன் புவியிற் புகழ்குரா
ரினபூத்த தாணுமால் வேதனக—ரின்பூற்ற
மெண்ணு மியலிசையா நாடகப்பே ரினபுலவன்
பண்ணும் புராணப் பனுவலையே—தண்ணளியாற்
காக்குமூர் வாழ்சொக் கலிங்கன் றவப்பயனால்
வாய்க்கும் வைரவநா தன்கேட்ப—பார்க்கணியா
நெல்லை யரனுமையை நெஞ்சிருத்திச செஞ்சொலா
னல்ல றுடைக்கு மறிவுடையான்—கல்லைநிக
ரென்மனத்து ளீங்கா தியங்கு மருளகற்றிச்
சின்மயமாக் குங்கலையிற் றேற்றுவிப்பான்—றன்மயமா
யோங்குஞ் சிதம்பரமா லுற்ற வழுஉக்களைந்து
பாங்குடனே யன்னவன் பாலீயத—வீங்ககன்ற
வச்சி லமைத்திவ் வகிலமெல் லாமுணர
மெச்சும் புகழ்தரித்தான் மேல்.

இஃது ஷை மாணாக்கருளொருவராகிய திருநெல்வேலிப் பேட்டை சப்ரிஜிஸ்தர் ஆபீசு கிளார்க்கு ஆழ்வாரப்பபிள்ளை இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பூமா துறையும் பொன்மலர்த் தடமு
நாமா துறையு நன்மல ரகழியு
மந்தண ரசன மயிலன சாலையுஞ்
சந்தனஞ் செண்பகஞ் சார்தரு நிரையு
முக்கனிக டேறன மொய்த்துறு நதியு
நற்கனிச் சோலையு நான்மறைப் பள்ளியும்
எக்கணும் பரவி யிலங்க வதனுளே
மிக்கபே ரொளியான் விளங்கிடும் பற்ப
நாப னருளினாற் சேரநன் னகரிற்
பூபன் குலசே கரன்வழி புகுந்து
செங்கோல் செலுத்துஞ் சீரை யவர்களுந்
தங்க ளாவிற சாற்ற வரிதென
மன்னு மூல மன்னர சுறுகால்
அன்னத னாட்டி னமர்சுசீந் திரத்தல
மாண்பை வழுத்தினன் மகிழ்முத் தமிழ்வலோன்
சேண்டொடு பயிராவளர் சீர்காக்கு மூரிற்
றிலக மெனவாழ்ந் திலகுசொக் கலிங்கனீ
னலகில் வைரவ நாத னவையகற்
றிடமன முன்னி செருநசாலி நகரிற்
றிடமுறு கார்காத் திடுகுல திலகனும்
பரிவுடைக் கோத்திரம் பரம்பரை விளங்கத்
திருமலைக் கொழுந்து செனித்த மரபி
லுதித்தொளிர் சுப்பிர மணிய னுயர்தவம்
பதித்திட வுதித்து பாபுகழுந் திசைக்கு
மாவடிச் சிதம்பர வண்ணமயற் கிய
தூவடி வாக்கித் துகழுறுத் தளிப்ப
யாவரு மெளிதி னறிவுறு மெழுத்தி
னழுத்தின்ன் றனலை யடைவினை
யொழித்தனன் குருணவி னுயரரு ளாலே.

சருக்க அட்டவணை.

நம்பர்	பெயர்	கவி	பக்கம்
௦	பாயிரம்	௧௧	௧
,,	புராணவரலாறு	௩௨	௩
௧	அத்திரிதவம்புரிமகிமை	௩௫	௯
௨	அத்திரிபிரமசபையிற் சென்றது	௨௧	௧௬
௩	அனசூயை கற்புமகிமை	௩௰	௨௧
௪	தேவிமார் விரதம்	௩௧	௨௭
௫	நாரதன் வருதல்	௨௨	௩௩
௬	காக்ஷி கொடுத்தல்	௨௩	௩௭
௭	லிங்கோற்பத்தி	௨௬	௪௨
௮	அருச்சனை	௨௫	௪௯
௯	சத்தவிருடிகள் பூசித்தல்	௨௧	௫௫
௰	வசிட்டாதியர் பூசித்தல்	௨௨	௫௯
௧௧	சங்கராசாரியர் பூசித்தல்	௨௧	௬௩
௧௨	அயிராவதச் சருக்கம்	௫௨	௬௯
௧௩	திக்கைச் சருக்கம்	௩௫	௭௯
௧௪	இந்திரன் பூசித்தல	௪௫	௮௬
௧௫	வெள்ளிமலைச் சருக்கம்	௩௪	௯௬
௧௬	கங்கையுற்பத்தி	௩௰	௧௦௩
௧௭	கன்னிமாகுமரி	௰	௧௦௯
௧௮	அகத்தியமுனி பூசித்தல்	௮	௧௧௨
௧௯	மருத்துமலை	௪௧	௧௧௩
௨௰	பரசிராமன் பூசித்தல்	௭	௧௧௫
௨௧	மூவேந்தர் பூசித்தல்	௨௰	௧௧௭
௨௨	பிரமோற்பத்தி	௪௫	௧௨௪
௨௩	புன்னைகவனம்	௧௯	௧௩௧
௨௪	மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்தல்	௯	௧௩௬
௨௫	மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்தல்	௧௧	௧௩௮
௨௬	கலாவதி சரிதை	௧௩	௧௪௰

அட்டவணை.

௨௭	சுக்கிராலயச் சருக்கம்	௩௪	௧௪௩
௨௮	சனகாதியர்க்குபதேசித்தல்	௧௧	௧௫௧
௨௯	அகிலினை மகிமை	௧௫	௧௫௪
௩௰	ஆக்கினவழ்கி சருக்கம்	௨௰	௧௫௭

உ

ஸ்ரீ தாணுமாலயன் றுணை

சுசீந்திரஸ்தல புராணம்.

விக்கினேசுரர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

முன்னுறு நவள வொண்டின் முகம்பொரு கொம்பு மும்பர்
பின்னுற முனைவந் தெய்திப் பிரமரஞ் சலிந்து வேதம
பன்னுற வளிசூழ கண்ணும் பரம்புதே னிரம்பு தாரு
மன்னுறு மெழில்சேர் தும்பி வதனனை வணங்கு வோமே. (க)

வேறு-தாணுமாலயன.

பூமா துடொருந் தியமார் பினனு
நாமா துதிருந் தியநா வினனுங்
தாமா தரனுஞ் சிவதா னுமெனுஞ்
சீமா னெனினோந் துதினம் பணிவாம.

உமையவள

இமையா சலமீன் றகுமா ரிசொலற்
சமையா வுலகந் தருமனை னைமுனோ
தமையாண முகிறவ வைசிவன் புணர்மா
துமையா ளையுவந் துதினந் தொழுவாம. (௩)

வேறு-விநாயகன.

தேவரு முனிவருந் தெரிசித் தேத்துமம
மூவரு மியற்றுமுத தொழிற்கு முனனமே
மேவருந் திறல்பெறும் வேழ மாமுகனை.
பூவரும் பதத்தைப் போதும போற்றுவாம். (௪)

முருகன்.

தேவயா னையைத்தினஞ் செயிர்க்கும வெஃகிநீ
காமுறான் வயிற்றவ தரித்தி யென்றுயின்

மேவவேள் விமலையில் வேட்ட வேட்டுவப்
பாவைசேர் சரவண பவனை வாழ்த்துவாம். (௫)

வேறு-சம்பந்தர்.

ஈன சம்பந்த மெய்துஞ் சமணுயிர்க்
கூன சம்பந்தஞ் செய்தோ னுலகெனுந்
தான சம்பந்தஞ் சைவமென் றூக்கிய
ஞான சம்பந்த னுமர விற்றுவாம். (௬)

சுந்தரர்.

எடுத்த பேருல கெங்குமென் னெண்ணைபோற்
றடுத்த நான்மறை யாதியை யாதியிற்
றொடுத்த காதற் பரவைமுன் றூதென
விடுத்த சுந்தரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம். (எ)

திருநாவுக்கரையர்.

தாக்குஞ் சூலைக்கி டைந்துச கோதரி
வாக்கு மந்திர மாக்கொண்டு வல்வினை
நீக்கு மாறு நினைவு சிவனிடத்
தாக்கு நாவுக் கரசனை வாழ்த்துவாம். (அ)

தண்டியடிகள்.

தந்தை தாளைத் தடிந்தரன் றுளினிற்
சிந்தை பூண்டவன் சேடமுந் தாமமு
முந்த நாமமும் பெற்றருண் முற்றிய
வெந்தை யானதண் டீசனைப் போற்றுவாம். (௯)

மாணிக்கவாசகர்.

பூச கன்புகழ் பூசைகொள் வேனெனுந்
தேச கன்மகர்த் தாவின் செயலினுற்
பாச கன்ழும் பறித்தசொன் மாணிக்க
வாச கர்திருத் தாளை வணங்குவாம். (௰)

வேறு அடியவர்.

சுத்தி யுள்ளநீ றணிந்தக்கு மாலிகை சூடிச்
சித்தி யுள்ளவ ராகியஞ் செழுத்தையுஞ் செவிக்குஞ்
சத்தி யுள்ளவ ராய்ச்சிவ ஞானுவின் குண்மேற்
பத்தி யுள்ளவ ரெவரவர் பாதமே பணிவாம். (௰௧)

பாயிரம் முற்றிற்று.

புராணவரலாற்றுச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

பாரும் வானமும் வரன்முறை யாவையும் படைத்துச்
சேரும் வாணியோ டகமகிழ் நான்முகத் தேவன்
சாருஞ் சத்திய லோகத்தி லமரர்மா தவத்தோர்
யாரு மேதொழப் பதுமபீ டிகையில்வீற் றிருந்தான். (௧)

இருந்த காலையில் முனிவரர் பலரும்வந் தீண்டிப்
பொருந்த யாந்தவஞ் செய்தரு மகம்பல புரிந்தே
திருந்த வோரிட மெய்விட மெனவருள் செய்யென்
றருந்த வஞ்செயும் புங்கவ ரியம்பவக் கவனும். (௨)

விருப்ப தாயொரு தருப்பையை நேமியாய் விடுத்தித்
தருப்பை தான்சென்று தரித்ததெத் தானமத் தான
மிருப்ப தாமுமக் கெனவிறை யியம்பவவ் விறைவன்
றிருப்ப தாம்புயந் தொழுதது செல்வழிச் சென்றார். (௩)

சென்ற தம்புவி தனிலொரு வனத்திடை சேர்ந்தே
நன்ற தாமென நைமிச மமர்ந்ததந் நலத்தா
லன்ற தவ்வன நைமிசா ரணியமென் றறைய
நின்ற தெவ்வன மவ்வன மொப்பதின் னிலத்தில். (௪)

கந்த மூலங்காய் கனிநனி கலந்தன கலந்தே
சந்த நாண்மலர் குழுமின கெழுமின தருப்பை
யந்த வேள்விசெய் சமிதையு நிறைந்தன வதனு
ளிந்த நல்வனத் தெய்தவெத் தவஞ்செய்தோ மென்றார். (௫)

என்று மியம்பிருந் திருந்தவ மியற்றுதற் கிடமீ
தென்று மேருறை வின்மென வருந்தவ முருற்றித்
துன்று வேள்வியுஞ் செய்துவே தியர்வனஞ் சூழ்ந்தா
ரன்று மாதவச் சூதமா முனிவனுங் கனைந்தான. (௬)

சிவந்த மேனியில் வெளுத்தவெண் ணீற்றொளி திகழ
நிவந்த வார்சடை தாழ்தர வருபவ னோபோய்த்
தவந்த யாதுசெய் மறையவர் வரன்முறை தாழ்ந்தே
யுவந்து தம்மிருக் கையிற்கொணர்ந் தாசன முதவி. (௭)

அங்கு நற்றவ னிருந்துளி யருக்கிய முதலாய்த்
தங்கு பூசனை வரன்முறை யியற்றிமா தவத்தோ
ரிங்கு நீவரப் பெற்றதெந் தவப்பய னென்னப்
பொங்கு மாதரம் புகன்றிட வாங்கவன் புகல்வான். (௮)

இற்றை நாள்வரை செய்தநற் றவப்பய னெனக்கின்
றுற்ற தாதலா லுங்கள்பா லடைந்தினி துவப்பப
பெற்ற னானினி மேற்பெறும் பேறென்கொல் பெருமை
நற்ற போதன ரேயென முனிவரர் நவில்வார். (௯)

முன்ன ரேபதி னெண்புரா ணத்தையு மொழிந்தா
யன்ன மாபுரா ணங்களோ றறியவ ரெலாற்றை
யின்ன முப்பிரித் துணாத்துதி நீயெமக் கெனவே
சொன்ன மாதவர்க் குவந்துசூ தன்சொலத் தொடுத்தான். (௰)

முனிவிர் காணன்று நனறுநீர் மொழிந்தவம் முறையே
யினிது யானுமக் கியம்புவ னுட்கொள்வீ ரென்னத்
தனிமு தற்பரா சரனெனு ஞானவான் றருவின்
கனியை நல்வியா தனைத்தியா னித்தனன் கருத்தில். (௰௧)

பற்ற வேதினைந் தொருமையா யிருகைமேன் முகிழ்த்து
சொற்ற நனமறை யந்தணீர் கேண்மின்மெய்ச் சுருதி
கற்று ளோர்களும் வேதமு மின்றி முன்பிலோர் காலத்
தற்ற நூலெனத் தலைமைப் குற்றதிவ் வகிலம. (௰௨)

எம்ம தத்தினி லெய்தின ரம்மத மிதுவே
சம்ம தப்பொரு ளெனமதித் தறநெறி தவறி
வெம்ம தத்தினுண் மயங்குத லறிந்தருள் வேதன்
செம்ம லர்க்கணு ளிவர்மழு வாளியாற் சென்றார். (௰௩)

புண்ணி யந்திரண் டெனத்திகழ் வெள்ளியம் பொருப்பி
னண்ணி யிப்பரி சுரைசெய விதழியி னறும்பூங்
கண்ணி யன்மலர்க் கண்ணனை நோக்கினின் கலையி
லெண்ணி யோர்கலை பராசர முனியிடத் தெய்தி. (௰௪)

முந்தை யோசனை கந்தியோ டம்முனி முயங்க
மைந்த னாகிநீ யவதரித் திடுதிமுன மறைவா
மெந்த வேதமு முனக்கென தருளின் வந்தெய்து
மந்த வேதத்தை நால்வகை யாய்த்தொகுத் ததனால் (௰௫)

போத மிக்கதோர் வியாதனென் றொருபெயர் புனைந்தவ்
வேத நான்கையும் வேதியர்க் குணர்த்திவெவ் வினைதீர்த்
தேத நீக்கிநீ மற்றைமூ வருணத்தா ரெவர்க்கு
மோத வேண்டுவ தின்னமோ ரருமறை யுளதால். (௰௬

மறைக ளங்கமா கமங்களங் கெவற்றினு மறைவாங்
குறைக ளீர்த்திடு நினைத்தவை யாவையுங் கொடுக்கு
மிறைகொ ணூல்களு ளெமதியல் பாமது விதுவென்
றறைத ரிற்புரா ணங்களா மவற்றினை யன்னாள். (௰௭

ஞான நந்திபா லுணர்த்தின முணர்ந்தவந் நந்தி
யான சீர்ச்சனற் குமாரனுக் களித்தன னவன்பாற்
றான மோடுகேட் டிடுதிபின் னுத்தம தவத்தோர்க்
கீன மன்றியோ துதியறி வெவர்க்கும்வந் தெய்தும். (௰௮

என்று கூறுதற் கிசைந்தன ரடியிணை யிறைஞ்சிச்
சென்று சேர்ந்தனர் தத்தம துலகினிற் றிருமா
லன்ற ரன்சொன்ன வாறுதித் தருமறை யனைத்துந்
துன்ற நால்வகைப் படுத்தினன் முனிவர்க்குச் சொன்னான். (௰௯)

வேறு

சொற்றவந் நால்வரை நோக்கித் தொன்னெறி
நற்றவர்க் குணர்த்துதி றென்று நான்மறைக்
கொற்றவ னருட்சூற் குமரன் முன்புசென்
றுற்றவன் சொற்புரா ணத்த னுட்கொண்டான். (உ௰)

கொண்டனன் புராணத்தின் கூறு பாடெலாங்
கண்டன னொளியன்மேற் கருணை கூர்ந்துற
விண்டன னிக்கதை விரும்பிக் கேட்டவர்க்
குண்டென வுணர்த்துதி யென்ன வோதினன். (உக)

ஈதுமுன் னிகழ்ந்தவா றெனத் தேசிகன்
பாதுகந் தலைமிசை கொண்டு பாரக
மீதுற விளம்பினன் விளங்கு கின்றவே
யோதுமீ ரொன்பதாம் புராண மென்பவே. (உஉ)

அரன்றனக் கொருபதங் கரிக்கு நான்கயற்
கிரண்டனற் கொன்றுமற் றிரவிக் கொன்றதாம்
வீரன்றரு புராணத்தின் வகையென் றுன்பரா
சரன்றரு வியாதனுந் தவத்தின் மேன்மையான். (உங)

காண்டருஞ் சைவமார்க் கண்டங் காந்தஞ்சொற்
கூண்டிடு பௌடிக மிலிங்கங் கூருமங்
தாண்டரு வராகம்வா மனமச் சம்பிர
மாண்டமென் றிவைபர மன்பு ராணமே. (உச)

காருடம் விண்டுபா கவத நாரதம்
பேரிக் கயற்கதாம் பிரமம் பாத்மமே
யாரழற் காக்கினே யந்தி வாகரற்
கோதரு பிரமகை வர்த்த மென்பவே. (உரு)

மறைகளைச் சைமினி வைசம் பாயினர்
துறையறி பயிலவர் சுமந்திர நால்வர்க்கு
முறைபெற முன்னரே மொழிந்து பின்னெனக்
கிறையருள் புராணத்தி னியல்பி தாகுமே. (உசா)

வேறு.

என்னுஞ் சூதனை வேதமா தவரொழுந் திறைஞ்சி
மன்னு ஞானகா னனசுசீந் திரத்தல மகிமை
முன்னுங் கேட்டன மின்னமுங் கேட்பமா மோகந்
துன்னு மெழுந்தமக்கியம்பவேண் டும்மெனத் துதித்தார். (உஎ)

ஆய்ந்த சீர்ப்பதி னெண்புரா ணங்களுங் கவற்றிற்
காந்த மொன்றதிற் காண்டமஃ தவற்றிலோர் காண்ட
மேய்ந்த தாணுவை பவமிதிற் சுசீந்திரத் தியல்பாம்
வாய்ந்த மாதவத் தீர்களே கேண்மென வகுப்பான. (உஅ)

ஞான தீர்த்தமுந் தீர்த்தனு மத்திரி நலனும்
ஞான லிங்கமு மிலிங்கமா மரசுநற் றவந்தோர்
ஞான பூசையும பூசைகொள் தாணுவு நடித்த
ஞான லீலையுஞ் சிறந்தது ஞானகா னனமே. (உகூ)

வேறு

அத்திரிமா தவமகிமை யவன்பிரம சபையடைந்த தனசூயைப்பேர்
பத்தினிகற் பியன்மூவர் விரதநா ரதன்வருதல் பரம காட்சி
சித்திலிங்கோற் பத்திமுதன்மூவர்புரி பூசையோடத்திரிசெய்பூசை
சத்தவிரு டியர்வசிட்டா தியர்பூசை சங்கரன்மக தவனசெய்பூசை()

ஆறயிரா வதங்கொணர்தல் லீதிக்கை யரிபூசை யறுமு கேசன்
கூறுகலீ யாண்கிரி மகிமைகங்கை வரல்கன்யா குமரி மேன்மை
யீறிலகத் தியன்பூசை மருத்துமலை மகிமைபர சிராமன் பூசை
தேறுமியற் சேரனுஞ்சோ ழனும்பாண்டி யனுமியல்பிற் செய்த
பூசை. (௩௧)

அருள்பிரமோற் பத்தியொடு புள்ளுக வனமகிமை யகத்யன் பூசை
தருகருடன் பூசைகலா வதியியலனக் கிராலயமே சனகராதி
யிருடிகடம் பூசையாதி லிகைமகிமை யாஞ்ஞுவற்க ரியற்கை யாகப்
பரவவரு ஞானகா னனச்சருக்க முப்பதெனப் பகர்ந்திட்டானே()

புராண வரலாற்றுச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் சா,

பூலோகந் தேவலோகமுதலிய வுலகங்களெல்லாவற்றையு முறைப்படி சிருட்டித்து சரஸ்வதி சமேதரா யகமகிழ்ச்சியுடன் பிரமா சத்தியலோகத்தில்சுரர்முனிவரியாவருந்தொழப் பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்படியிருக்குங் காலையி லிருடிகள்பலரும் வந்து தொழுது யாங்கள் தவம் யாகஞ்செய்து விருத்தியடைய, இவ்விடத்திலோரிட மெவ்விடம் அருள் செய்யுமென்று கேட்க; அவனும் விருப்பமாயொரு தெற்பையாய வளையஞ் செய்து இது எவ்விடத்திற்றங்குகின்றதோ அவ்விடமுமக்கென்றருள; அவனது பாதத்தைத்தொழுது அங்கேமிசெல்லுமிடஞ்செல்லுகையில் அது பூமியில் ஒரு வனமத்தியிற சேர்ந்தது. அவ்விடத்தை முனிவர் கண்டு நன்றென்று மகிழ்ந்து நேமிசம்பந்தத்தால் நைமிசாரண்ணியமென்று பெயர் கூறினர். மலர் காய் கனி கிழங்கு தருப்பை சமிதைமுதலியவற்று நிறைந்ததாலிதையடைய வெத்தவஞ்செய்தோ மென்றும், தவம் வேள்வியியற்ற விதுவொன்றுமே குறைவற்றதெனறும், பலரும் அங்கமர்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில மகாதவத்தையுடைய சூதமாமுனிவர் அவ்விடத்திற்றெழுந்தருள, சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணீற்றொளி விளங்கவுஞ் சடை தாழவும் வருபவரெதிரசென்று முனிவரர் வணங்கி, அவ்வனத்துக்கழைத்து வந்து ஆசனமுதலிய வற்கியபாத்தியத்துடன் பூசனை புரிந்து, மாதவமுடையவரே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப்பெறறது எங்கள் தவபயனென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அதற்குச் சூதமுனியு மிற்றைநாள்வரைசெய்த நற்றவப்பய னிங்கெனக்குற்றதா லுங்களபாலடைந்து இனிதுவபப் பெற்றேன்; எனக்கிதனமேற் பெறும் பேறென்னையுளதென்றுகூற, முனிவரர் ஓய் சூத புராணிகரே! முனனமே பதினெண் புராணத்தையு மவைதோன்றினவாலாற்றையு மருளிச்செய்தி ரினனமுமன்த விரிந்துணர்த்த வேண்டுமென்க்கேட்கச் சூதர் சொல்லத்துடங்கினர். முனிவர்களே! நீங்கள் மொழிந்தது நன்றுநன்று யான் சொல்வதை யுட்கொள்ளுங்களென்று தனி முதலான பராசரனென்னும் ஞானவிருட்சத்தின் கனியானவியாதனைக் கருத்திற்றியானித்து மனமொற்றுமையுட னிருகரமுஞ்சிரமிசை குவித்துக்கொண்டு நான்குவேதங்களையுமுணர்ந்த முனிவர்களே கேளுங்களென்று சூதா சொல்கின்றார். முனனொரு கற்பத்தில் பூமண்டலமானது கற்றுளோரும் வேதமுமின்றி தலைமயக்குறறு எம்மதத்தோருந் தாமடைந்தமதப்பொருளே சம்மதப்பொருளெனமதித்து அறநெறிதவறி மதந்தினுண்மயங்குதலறிந்து பிரமாவும் விட்டுணுவும் புண்ணியமே யொருவடிவாய்த்திரண்டு விளங்கினதுபோன்ற வெள்ளியங்கிரி பர்வதத்தையடைந்து சிவபெருமானிடத்திலிதை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பரமபதி மாலைநோக்கி பராசரர் யோசனகந்தியோடு முயங்கையில உன் கலையிலொரு கலையை மைந்தனுயவதரிக்கச்செய், அவனுக்கெந்த வேதமும் எனது அருளின் வரும், அதனை நாற் கூறு செய்தகாரணத்தால் வேதவியாசனெனப்பெயர் பெற்று, வேதியர்க்குணர்

த்தி யவர்வினைகளைத்தீர்த்து மற்றை மூவருணத்தார்க்கும் அதனங்கமான ஆகமபுராணங்களிவற்றினை யானுணர்த்திய நந்தியிடத்திற் பெற்ற சனற்குமாரன் பாலுணர்ந்துஉலகத்துக்குணர்த்துவையாயின் எவர்க்கும் ஞானம் வருமென்றருள, அவ்விறையை யிறைஞ்சித்தேவர்கடத்த முலகிற்கேகினர். இப்பாலரியும் வியாசனுயவதரித்து நந்திபரம் பரையில் மறைகளெவற்றை யுமுணர்ந்து எனக்குணர்த்திய புராணம் பதினெட்டினுள் சைவம் - மார்க்கண்டேயம்- காந்தம்- பௌடிகம்- இலிங்கம்- கூர்மம்- வராகம்- வாமனம்- மச்சம்- பிரமாண்டம்- சிவபுராணம் பத்தும். காருடம் வைணவம்- பாகவதம்—நாரதீயம் விட்டுணுபுராணம் நாலும்- பிரமம்- பதுமம்-- பிரமபுராணம் இரண்டும் பிரமகைவர்த்தமாகிய சூரியபுராணம்- ஒன்றும்- ஆக்கினேயம் என்ற அக்கினி புராணம் ஒன்றுமாம் வேதங்களை சயமுனிவை சம்பாயினருக்கும் அவர் பையிலவர்க்கும் அவர் சுமந்திரர் நால்வருக்கு முன்முறையேயுணர்த்திப் பின்னரெனக்குணர்த்தினரென்று சூதர் சொல்ல, மாதவரெழுந்திறைஞ்சி சுசீந்திரத்தலமகிமையை யாங்கள் முன்னங் கேட்டிருந்து மின்னுங்கேட்க வாசையுற்றோம் தேவரீரெமக்கியம்பவேண்டுமென்று துதித்தார். சூதர் மேற்கூறிய புராணம்- ௰அ-ல்- காந்தசங்கிதையாறிற் றுனுவைபவத்திற் கூறபட்டுள்ள சுசீந்திரமகிமையை யானுங் கட்டியம்புவன் கேண்மினென்று அவற்றின் மகிமையை அத்திரி தவம்புரி சருக்கமுத லியாக்ஞவற்கர் சருக்கமீறாக முப்பது சருக்கமாக்கித் தொகுத்துக்கூறினர்.

க-வது அத்திரி தவம்புரி மகிமைச்சருக்கம்.

பூங்கம லத்தயன் புதல்வன் பூதல
மாங்கவ னிவனென வயிர்க்குஞ் செய்கையா
னோங்கிய பிரணவத் துணைமை தேர்ந்தவ
னீங்கவ னன்மையா ரியம்புந் தன்மையே. (க)

ஆரண நான்கவற் றங்க மாறுசம்
பூரண வாகமம் புராண மேமுத
னாரண வரும்பதி னொன்கு வித்தையுங்
காரணம் பெறநுணி தரிந்த கண்ணினான். (உ)

ஆறினை நூறியைந் தடக்கி நான்கினை
யூறினை யொழித்துமுன் றுணர்ந்தி ரண்டினைத்
தேறினை வில்லதோ ரொன்றைத் தேர்ந்ததி
லேறின வறிவினோ டிருந்த தன்மையான். (ந)

ஓயுமா றுணவொழிந் துடலந் தூயனாய்
வாயுவை நிறுத்திமேல் வழிகண் டப்புறத்
தாயுமோர் வெளியிலா ரமுத மேநுகர்ந்
தேயுறுண் பொருளினின் றின்பந் துய்த்துளான். (ச)

ஆய்ந்திடுங் கற்பினுக் கரசி நல்லெழில்
வாய்ந்திடும் புண்ணிய வடிவு தன்மனத்
தேய்ந்திடு பன்னியோ டிருந்துஞ் சிந்தின்மேற்
றோய்ந்திடு பழமுமென் றோடும் போன்றுளான். (ரு)

அறிவரு மரன்முத லான மூவரைக்
குறிவருஞ் சிறார்களாய்க் கொள்ளும் பெற்றியா
னெறிவரு மாமறை நிலைகண் டங்கிலை
பிறிவரு மத்திரி யென்னும் பேரினான். (சா)

ஆயவன் பன்னியா யமைந்து ளாளொரு
தூயவ ளவடிறந் சொல்லற் பாலதோ
மாயவன் கதிர்மணி மார்பில் வைகிய
சேயவ ளாமெனச் சிறந்த செவ்வியாள். (எ)

ஏதுமுற் றுணர்ந்துதன் னிறைவ னுவெடுத்
தோதுமுன் குறிப்பறிந் துளுற்றும் பெற்றியாள்
போதுவிண் டொழுகுதேன் பொழிவ தேயெனப்
பேதுறு மொழியுடைப் பெற்ற தாயனாள். (அ)

எப்பணி புரிந்திடி னினிமை யெய்துமென்
றப்பணி செய்வதற் கன்பு பூண்டுளாள்
மெய்ப்பணி மாதவ னன்றி வேறுமற்
றெப்பணி தெய்வமொன் றுண்டென் றெண்ணிலாள். (கூ)

அருந்ததி முதலினோ ராய கற்புடைக்
கருந்தடங் கண்ணியர் புகழுங் கற்பினாள்
பெருந்திறன் மழையவள் பெய்யென் றூற்பெயுந்
திருந்துநல் லறமெனுந் தெய்வ மேயனாள். (ய)

மருமல ரடியிணை வருடி மாதவன்
றிருவிழி துயின்றபின் றுயிலு மின்புளா
ளொருவரை நோக்குறு தொல்கும் வல்லிபோற்
பெருவிரல் நோக்கியே பெயரும் பெற்றியாள். (௧௧

இறையவ னெழுமுன மெழுந்து தன்மனைப்
பொறையுறு தொழிலெலாம் புரிந்து பின்பரு
மறையவர்க் கேற்றன வியற்றி மற்றவ
னுறைகுவ தென்கொலென் றயிர்க்குஞ் சிந்தையாள். (௧௨)

ஆரணம் விரும்பின ரவர்க்க ளித்துயிர்
சிரன தன்பதி நுகர்ந்த சேடமா
நீரன நித்திய மிசையு நேர்மையா
ளோரன் சூயையென் றுரைக்கும் பேரினள். (௧௩)

ஆமவ ளோர்டும்வந் தத்தி ரிப்பெயர்
மாமுனி யிமையமால் வரையின் பாங்கரிற்
றுமினி தியற்றினன் றவமத் தன்மைகண்
டேமுனந் தோன்றின னெழிலி போன்றுளான். (௧௪)

கார்நிறக் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டுளத்
தார்வுறப் பெரிதவ னடியிற் றாழ்ந்து வீழ்ந்
தேர்நிறத் துடல்புள கெழும்பக் கண்கணீர்
வார்தரப் பற்பல சொல்லி வாழ்த்தினன். ௰௫

அன்னவ னுங்கள்பா லன்பு கூர்ந்தன
மின்னநீ ரில்லறத் திருந்து வாழ்ந்துபின்
பின்னமில் பரகதி பெறுகு வீரெனச்
சொன்னமாற் கெதிர்முனி சொல்ல லாயினன். (௰௬)

பொங்குவெங் கொடுவினை புரிந்து பூமியிற்
றங்குபல் யோனியாஞ் சரீர பேதங்க
ளெங்குமெங் கும்பிறந் திறந்து பேதையே
மங்குமிங் குஞ்சுழன் றலக்க ணுற்றனம். (௰௭)

சித்தனை சென்மமியா மெடுத்த சென்மமினை
டத்தனை யுந்தவிர்த் ததிக சென்மமா
வைத்தனை யினைறுனை வணங்கப் பெற்றுளோஞ்
சித்தனை யாதருள் செய்ய வேண்டுமால். (௰௮)

ஆதலா னினபத மொரு மமபுயப்
போதலான் மற்றொரு புகலி லேலமென
வோதலா லுளமகிழ்ந் துமக்கு நற்கதி
யீதலா தொனறுள தென்று கூறுவான. (௰௯)

இருந்தவ ரெழுவரு மீங்கோர் தானத்தி
லருந்தவ மியற்றுகின் றூர்க ளாயிடை
பொருந்துவோ மாங்குநும் புதல்வ ராகியாங்
கிருந்துவோம் பெறுவிர்பின் சித்தி முத்தியே. (௨௰)

தாணுவே முதலியாந் தங்குந் தானம
தாணவ விருளினை யகற்றுந் தீபம
தேனுறு பரகதிக் கேறு மேணிய
தாணமு துடையவாக் குறையுள் ளனனதே. (௨௧)

தொல்வினைத் தொடர்வினை தொலைக்குந் தொன்மைசேர்
பல்வினைப பகைவினைப் பாற்று மாற்றிலா
நலவினைப் பயனையே நல்கும பல்கியே
வெல்வினைத் தபோதனா மேவ மேவுமே. (௨௨)

மருவளா தீர்த்தங்க ளனேக மாகம்போன்
றுருவளா மூர்த்திக ளனேகம் யோகர்வாழ்
தருவளர் சோலைக ளனேகஞ் சநததம்
பெருவளந் தருமதற் கெல்லை பேசுவாம். (௨௩)

நந்தலில் காசிநன் னகர்க்குத் தென்றிசை
யந்தமா மலையவெற் பதற்குத் தெற்குற
வந்ததென் கடற்குநேர் வடக்க தாய்வளந்
தந்தபூ தலஞ்சொலச் சார்ந்த தத்தலம். (௨௪)

அத்தலந் தனக்குமே ராகப் பாரகத்
தெத்தல மியானுமவ் விருவ ரும்பயினை
முத்தல மதுமறை முனிவ கேட்டியுன்
கைத்தல நெல்லியங் கனியிற் காண்டியால். (உ௫)

ஞானசா னனம்மனு நாம மன்னதற்
கானதோர் வடக்குமேற் கோக வங்கொரு
தானமாம் யாகதிர்த் தருமத் தீர்த்தத்தின்
றேனவங் கரையிலோர் ராகஞ் சேருமால். (உ௬)

முடியுடை முத்தொழின் மூவ ரும்மதற்
கடிநடு முடியென லாகு நற்றளிக்
கடிமலர் முதலிய கடவு ளோர்கடம்
வடிவது பிரணவ வடிவ தாகுமால். (உ௭)

மாசிலீர் வர்சுசின் மைய தாகுமியாம்
பேசிலோ பெரிதுதன பெருமை நீவிர்போ
யாசிலா வவ்விடத் தமர்ந்தந் நீழலிற்
றேசிலாச் சிரமஞ்செய் திருத்தல் செய்திரால். (உ௮)

என்னவே யத்திரி யியம்பு வான்முனஞ்
சொன்னதி னத்தியல் சொற்று ளாயவன்
முன்னமா தவஞ்செயேழ் முனிவர் தன்மைசெம்
பொன்னவா மார்பநீ புகல வேண்டுமால். (உ௯)

என்னுமத் திரிக்கரி யியம்புமுன் போர்நாள்
மன்னும்வெள் ளியங்கிரி வரத னெம்மொடுந்
துன்னும்வே தனனொடுந் தோற்றுங் காட்சிய
துன்னும்வா னவர்க்கினி துதவ வானவர். (௩௰)

இயம்புவர் நுங்களை யெம்ம னோர்களே
நயம்பெற வேத்துத லன்றி நாதர்நீர்
பயன்பெற வேத்தவெற் பவர்கள் யாரெனச்
சயம்பெற வுரைத்தன மவர்க்கத் தொன்மையே. (௩௧)

வேறு.

வந்த பூசைபூ சகர்கொள்வோ ராகுமெ வருமியா
மிந்த வாரறி வீர்புல வீரென விசைத்தோ
மந்த வேளையேழ் முனிவரங் கதனையா மறியச்
சிந்தை கூர்ந்தருள் செயுமென வெமைத்துதி செயவே. (௩௨)

எம்மை யாந்தியா னிப்பதும் பூசைசெய் தேற்குஞ்
செம்மை யானதுங் காட்டுது நீவிர்தென் றிசைபோய்
வெம்மை நீங்குறு ஞானகா ளனத்திடை மேவி
மும்மை யெந்தமைச் சிந்தைசெய் தருந்தவ முயல்வீர். (௩௩)

அங்கு மேனமையத் திரிமுனி யடைவனங் கவன்பாற்
றங்கு பாலராய் மூவரும் வந்தவ தரித்து
மங்கு ருதச தாசிவ லிங்கத்தில் வதிந்து
பொங்கு பூசைசெய்வோங்கொள்வோ முழுதுமெப் பொழுதும். ()

ஆய நாள்வரு காறுமங் குறைதிரென றறைய
வேய நாளிலாங் கேகின ரிருந்தவ ரீன்ற
தாயனு ளொடாங் குறுதியி தூறுதிவே தஞ்சொல்
வாய னுதிமே வர்களுநும புதல்வராய் வருவோம். (௩௫)

முற்றிற்று.

க-வது அத்திரிதவம்புரி சருக்கம்

பிரமாவின் புதல்வனும், அவனோடுவென்றுலகமையப்படுஞ் செய்கையானும், பிரணவத்துண்மை தெரிந்தவனும், நான்குவேதம் ஆறங்கம் பதினெணபுராணம் இருபத்தெட்டாகமம் அறுபத்துநாலு கலைஞானங்களையுமுணர்ந்த வுணர்வினனும், காமாதியாறையுந் தள்ளியைம்புலனடக்கி யந்தக்கரணத்தை நீறறிச் சகசீவபரமுணர்ந்து பந்தமுத்தியைந்தெரிந்து ஏகமாகிய பிரமத்தைக்கியமாய் அது மாத்திரமாய் விளங்குந்தன்மையனும், உணவொழிந்து சுத்த சரீரவுருப வாசியையடக்கிப பிரமரந்திரங்கடந்து அதற்கப்பாலிலங்கும் பரவெளியிலூறு மமிர்தத்தையுண்டு நுணணியவஸ்துவோடின்பக், தியத்துள்ளவனும், கற்பினுக்கரசியும் அழகு வாய்ந்த புண்ணியவடிவமே தன்மனத்தொளிரு மனைவியோடிருக்கும் புளியம்பழந்தோ

டு போலிருப்பவனும், அயனரியரனாகிய முத்தேவரையுந் தனக்குச்சிறார்களாய்க்கொள்ளும் பெற்றியையுடையவனும், அரியவேதத்தினிலையைக் கண்டவனும், ஆகிய அத்திரியென்னும் பெயரையுடைய வொருமுனிவனிருந்தான். அவன் மனைவி பரிசுத்தமுடையவளும், அழகிலிலக்குமியை யொத்தவளும், எதையும் நாயகன் சொல்லுமுன் முற்றுமுணர்ந்து செய்யும் பெற்றியுள்ளவளும், தேன்மொழியாளும், தாயையொத்தவளும், எதுசெய்யினுநாயகனின் புறுவானேல் அதுசெய்வதற்கன்பு பூண்டுள்ளவளும், கணவனையன்றியோர்கடவுளுண்டென்றெண்ணிலாளும், அருந்ததி முதலியோர் புகழுங்கற்பினாளும், பெய்யென்றால் மழை பெய்யுந்திறமுடையவளும், தருமதேவதையொப்பவளும், நாயகன் கால்பிடித்து விழிதுயின்ற பின்றுயிலுமின்பமுடையவளும், ஒருவரையு நோக்காது பெருவிரலை நோக்கி நடப்பவளும், இறையவனெழுமுன்னெழுந்து வீட்டைப்பொறுத்த தொழிலெல்லாம் புரிந்துமறையவர்க்கேற்பன வியற்றி நாயகனறைவதெவனோ வென்றையுறுஞ்சிந்தையுடையவளும், நாயகனுண்ட சேடமுண்ணு நீர்மையுடையவளும், அனசூயையென்னும் பெயரையுடையவளுமாம். அவடிறம் சொலற்பாலதோ! அவளோடு மத்திரி முனிவன் இமோற்பருவதத்தோர் பக்கத்திற்றவமியற்றினமை கண்டு விட்டுணு பிரசன்னமானார். அவரை வணங்கி அவரடியிற்றாழ்ந்து வீழ்ந்தெழுந்துடல்புளகெழக்கண்ணீர்வாரப் பலதோத்திரம்புனைந்தார். அரியுமுங்கள் பால் அன்புகூர்ந்தனம் நீரினனமில்லறத்திருந்து வாழ்ந்து பின் ஜனனமில்லாத பரகதிபெறுவீரென்று அருளியமாலைப் பார்த்து முனிவர்சொல்லுகின்றார். தீவினைபுரிந்து பூமியிற் பலயோனிபேதங்கடோறும் பிறந்திறந்தங்குமிங்குஞ்சுழன்ற லக்கணுற்றனம்; யாமெத்தனை சென்மமெடுத்தும் அத்தனையுந் தவிர்த்து இதனையதிக சென்மமாய் வைத்தனை, ஆதலின் உன்னை வணங்கப் பெற்றனோம். சித்துள்ள புத்திரனை பருள்வதற்கு நின்பதாம்புயப்போதல்லால் மற்றொரு புகலிலோம் என்று கூறி; அரியுளமகிழ்ந்து உமக்கு நற்கதியீதல்லாமல் மற்றொன்றுளதென்று கூறுவார். பெரிய தவமுடைய சத்த ரிஷிகளுமீங்கோரிடத்திற்றவமியற்றுகின்றார். அவ்விடஞ்செல்வேம் அங்கே நும்புதல்வராகி மூவரும் வருவேம் நீர் பின்னர் சித்தி முத்தி பெறுவீர். தாணுமுதலியயாம் வசிக்குந்தானமும், ஆணவவிருளையகற்றுந்தீபமும், பரகதிக்கேறு மேணியும், ஊனுள்ளவர்க்குறைவிடமும், பழவினையையும் தொடர்வினையையும் பல்வினைப்பகையையுந் தொலைக்குமிடமும், நல்வினைப்பயனை நல்குமிடமும், வினைகளை வென்ற தபோதனர் மேவுமிடமும், அநேகந்தீர்த்தங்களுள்ளதும், அநேகமூர்த்திகளுள்ளதும், யோகியர் வாழிடமும், அநேகஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததுமான பெரியவளம்பொருந்தியவவ்விடம் காசிக்குத்தெற்காம், பொதியமலைக்குத்தென்பாலுள்ள கடலுக்கு வடக்காம், அத்தலத்துக்குச் சமானமெத்தலமுள்ளது, யானுமந்த விருவரும் வசிக்குமத்தலமுமிது; அதற்கு

ஞானகானனமென்று பெயராம் அதன் வடமேற்காக யாகதீர்த்தமும் தென்கரையில் ஒரு அசுவத்தவிருட்சமுமுளதாம். முத்தொழிலுள்ள மூவ ரும் அதற்கடி நடுமுடியாம் மற்றத்தேவர்கள் தளிர்மலர்முதலியவாம் அத ன்வடிவு பிரணவசொரூபமுஞ் சின்மயசொரூபமுமாம். பெருமை பொரு ந்திய நீவிர் அங்கிழலிலாச்சிரமஞ்செய்து வசிப்பீரென்றருள அத்திரிமுனி வனத்தலத்தியல்பையருளினீர் அவ்விடத்தில் சத்தரிஷிகளின்றன்மையை யருள்வீரென ஆழியான்முன்னொருகாலத்தில் அரன் எனனோடும் அயனோ டும் தேவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்தருள அவர்கள் மும்மூர்த்திகளாகிய உங்க ளை யெம்மனோர்களே யேத்துதலன்றிபலன்பெற வேத்தவேற்பவராரென்று கூறவதற்குச் சுயஞ்சொருபத்தைப்பெற முனனுள்ளபடியேயவர்க்கருளி பூ சை- பூசகர் பூசைகொள்வோ ரிம்மூவரு மியாமேயென்று இந்தப்பிரகார மறிவீர் புலவர்களே யென்றருள, அக்காலே யெழுமுனிவர்களும் அவ்விடத் ததனையறிய சிந்தைகூர்ந்து அருள்வீரென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அரியும் எம்மையாந்தியா னிப்பதற்கும் பூசை செய்வதற்கும் செம்மையான தலத் தைக்காட்டுதும். நீவிர் தெற்கே ஞானகானனத்தை யெய்தி முக்காலத்திலு மெய்மைத்தியாகித்து அருந்தவம்செய்வீர் அவ்விடத்து அத்திரிமுனிவன பாலயாமூவரும் பாலராயவதரித்து சதாசிவலிங்கத்திடைவதிந்து, எப்போ ழ்தும் பூசைசெயவோம் கொள்வோம் ஆதலின் அக்காலம் வரும்வரை அங் கிருப்பீரென்று அருளியவாறு வதிகின்றார்கள அத்திரிமுனியே நீரும்தாயக் கொப்பான மனைவியுடன் அவ்விடத்திற்போயிரும் யாமூவரும் பாலரா ய் அங்குவந்தவதரிப்போம் என்றருளிமறைந்தனரென்று சூதர்நைமிசார ண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

உ-வது அத்திரி பிரம சபையிற்சென்ற சருக்கம்.

என்றனன் கன்றனனி மையவெற்பைவிட்
டன்றனை சூயையோ டரிய மாதவன
சென்றனன் ஞானகா னனத்தைச் சேர்ந்தவ
னென்றின வளனெலா முற்று நோக்கினன். (க)

வேறு

அரசினையெய் திர்ந்துவலம் வந்தருக தாக
கரைசெய்மக வாவியுறல் கண்டுகளி கொண்டான்
விரைசெய்வன மீதலது மேதகவு டைத்தா
யுரைசெய்வன மெங்குமிலை யென்றுளமு வந்தான். (உ)

தருப்பைகள்ச மித்துகடூ ருக்கள்கனி காய்கள்
விருப்புறமி குத்தனவெ னத்தனிவி யந்தான்
மருப்பெருகு சாலைசெய்து மங்கையிவ ளோடிங்
கிருப்பதுசி றப்பெனவி யந்தவனி ருந்தான். (௩)

தவமுனிவர் செய்தனர்கள் சாலைதனை யாலே
யவனுமன குயையொடி தாமெனவ மர்ந்தான்
செவதவமி யாகமிவை செய்துசில கால
முவகையொடு மாமுனிவ ரோடினிது றைந்தான். (௪)

வேதனுல கத்தவனோர் வேள்விபுரி கிற்பா
னோதுமர னேமுதலி னோரவனை டைந்தார்
போதிலயன் மாலினொடு போதமுற வேள்விக்
கேதமில்கூ டங்குசெய்வ தியார்மொழிதி யென்றான். (௫)

என்னுமுள வத்திரியெ னும்பெயரி னுன்வான்
மின்னவுயர் ஞானவள மீதிலுறை கின்ற
ளனனவனை யிங்கினித றைத்திடென வன்றோ
னுன்னுமுன மங்கவனு ணர்ந்துநகை செய்தான். (௬)

ஏதிவனை கைத்ததெனவே முனிவர் கேட்ப
வேதனுல கத்தில்வர வேயெனைநி னைத்தா
னுசலின கன்றிடுவ னென்னவன குயை
காதலினை யெங்கினள்பி றிந்திடுக ருத்தால். (௭)

ஆயிடைய டைந்திவனை டைந்திடுதல் காறு
நீயிவணி ருத்தியுனை நீங்கவரி தென்னத்
தூயவன குயையெதிர் சொல்லரிது வல்லே
யேயுமென தன்புநினி டத்திலுள தென்றும். (அ)

என்றபொழு தேயடியி றைஞ்சியிரு தாண்மீ
தோன்றியநன் னீர்முனிவ னுண்டவனை சேடந்
துன்றுவகை கொண்டவன குயைதொழு திங்ங
னின்றனள கன்றனநன் னேயமுனி யங்ஙன். (௯)

தொடருமுனி வோர்களொடு தூயவனு ழையைக்
கிடமறவெ லாமினிதி யற்றுதிரெ னச்சொற்
றடர்வனமி கந்தவய னுருலக டைந்தான்
மடவரலு மோர்தனிவ திந்தனன்வ ருந்தாள். (௰)

வேதமுனி பாதசல மிச்சிலது துய்த்தே
யேதமற வங்கினிதி ருக்குமவள் கற்பாற்
கேதமறு காய்கனிகி ழங்குமுத லாய
பேதவகை யெங்கணுமி குத்தனபெ ருத்தே. (௰௧)

ஒருகுறையு மின்றிமுனி வோர்குறைவில் சாலைக்
கருகுறையு நங்கையவ ளங்குறைதல் செய்தாண்
முருகுறைச ரோசன்மக முந்துகிலின் மூந்தும்
பெருகுறையு ளுற்றமுனி பெற்றிசொல வற்றே. (௧௨)

வேறு

வருந்த லின்றிம னுவதி யெய்தியங்
கிருந்த மூவரைக் கண்ணுற்றி யாவரும்
பொருந்தும் யாகச லையிற்பொ லிந்ததோ
ரருந்த வர்க்கண் டதிசயித் தானரோ. (௧௩)

ஏதில் மானிட யாக்கைகொண் டெய்திய
வாதி ருத்திர னுங்கொ லமூற்கிறைச்
சோதி யாகுங்கொ லென்று சுருதியி
னீதி யோர்சொல நின்றுன்ர செய்குவான். (௧௪)

ஈண்டு வேள்வி யியற்றுதற் கேற்றன
தேண்டும் வேதநின் சேவடி தாழ்ந்தயான்
வேண்டுந் தன்மைய தென்னென வேள்வியிற்
பூண்டு முற்செய னீசெய்து போதியால். (௧௫)

என்ன வேபுல் லெடுத்தவன் கையிலீய்ந்
துன்ன வேகொண் டொருதிரு மாலடி
பொன்ன வர்முடிப் பெய்தப் பொழுதவண்
மன்னும் வானவர் வாழ்த்தத் தொடங்கினர். (௧௬)

துடங்கி வேதஞ்சொ லும்படி யேமுதற்
சடங்கு செய்தவி தானக் கடவுளோ
ரடங்க லியந்தவ ராசிவி யம்பவே
யிடங்கொண் மாதவன் சிந்தை யுவந்தனன். (௧௭)

அத்தி ரிக்கு மர்நுக்கு மாலுக்குஞ்
சித்தி ரத்தவி சிட்டதிற் சீர்பெற
வைத்தி ருத்தி மறையோன் மறைசொலு
மித்தி றத்துப சாரஞ்செய் தேத்தினன். (௧௮)

அந்த வேலை யமரர்க் கிறைவனோர்
சந்த வேள்விசெய் வானவன் றனத்தி
லிந்த மாதவ னைக்கொடங் கேகவே
முந்தவேள்வி முயன்றங் கிருந்தனன். (௧௯)

அண்டர் கோன்செயும் யாகத் தடைந்தவி
யுண்ட மூவரு மூறுற வேறுருக்
கொண்டு மேருக் குலகிரிக் குத்தர
கண்ட மீதுறைந் தார்சில காலமே. (௨0)

உறைந்த மூவரு ளத்தன சூயைதன்
னிறைந்த கற்பை நிறுத்திட நீண்முகில்
லிறந்த நாவலந் தீவிற் செலர்தறந்
துறந்து செல்லத் துணிந்தனர் சூட்சியால். (௨௧)

முற்றிற்று. ஆ திருவிருத்தம் ௱௨௰

௨-வது அத்திரிபிரம சபையடைந்த சருக்கம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்கின்றார்; விட்டுணு அருளினமாத்திரத்தி லத்திரிமகாரிஷி அனசூயையுடனி மையபர்வதம் விட்டு, ஞானகானனம் அடைந்து அதிலுள்ள சிறப்பனைத்தும்பார்த்து அரசினையும் அதனருகுள்ள ஞானதீர்த்தத்தையுங் கண்டுகளிகூர்ந்து, இவ்வனத்துக் கொப்பாக வொருவனமெங்கு மின்றென்றகமகிழ்ந்து; தருப்பை சமிதை தருகாய் கனிமிகுந்திருக்கின்ற தெனவியந்து மற்றமுனிவர்களாச்சிரமமிய ற்ற மனையவளோடும் செவம் தவம் யாகம் இவை செய்து முனிகணங்களோடு சில காலமகிழ்வாயங்கிருந்தான். இப்படி யிருக்கையிற் சத்தியலோகத்

திற் பிரமன்வேள்வி யொன்றியற்ற அதற்கு அரன்மால் முதலோர் அவ்விடம் சென்றார்; அக்கால் அயன்மாலைப்பார்த்து வேள்விச்சடங்கு செய்வதியார் உரையென; ஞானகானனத்தத்திரி முனிவனிருக்கிறான வனையிங்கழையெனா; அந்நான்முகனினைக்கு முன்னம் இம்முனிவனறிந்து, நகைகொள்ள, அடுத்திருந்த முனிவர்முறுவலித்ததென்னவென்றுவினவ, நான் மகன்றன்னிடம் வரவுன்னினன் செல்கின்றேனென்ன, நாயகன் பிரிவுணர்ந்த அனசூயை காதலினடுங்கினள்; முனியான்அவண் போயிவண்வருகாறு நீயிங்கிருவென, அவள் உம்மைப்பிரியவரியதென்று கூற; தவசியும் பரிசுத்தமுள்ள அனசூயையெதிர்சொல்வ தரிதென்றுன்னி சீக்கிரமிவடம் வந்து சேருகின்றேனதுவரை யெனதன்பு நின்னிடத்தேயுளதென்றுமொழிய; கேட்டபொழுது துணைவன்றாடொழுது பாததீர்த்தமும் பரிகலப்பிரசாதமுங் கொண்டிங்ஙன நின்றனள் உடனேயருகினின்ற முனிவரை நோக்கியனசூயை துன்பமற வெல்லாமியற்று நீரென்று கூறியயனுலகடைந்தான். மடவரலும் பிரிவினவருந்தித்தனிவசித்தாள். பாததீர்த்தமும் உச்சிட்டமுந்துய்த்திவள் வசிக்குங்கற்பாற் காய் கனி கிழங்கு முதலி பேதவகையெங்கணும் பெருத்து மிகுந்தன, முனிவரது பல சாலைகளுருகுறைதலா னொருகுறையுமின்றியங்குறைந்தாள். இஃதிப்படியிருக்க அத்திரிமுனிவன் வருத்தமின்றி மனோவதிநகரத்தையடைந்து அங்கேயிருந்த மூவரைத்தரிசித்துயாவரும் பொருந்துமியாகசாலையிற் சென்ற வருந்தவனைக்கண்டு எவருமதிசயித்தார். இம்மானிடயாக்கை தரித்தவனுருத்திரனோ அழற்கடவுளின் சோதியோவென்று வேதவேதியர் கூறினார், முனிவன் வேள்வியாற்றுதற் கேற்றன தேடும் வேதனைநின்னடித்தொண்டியற்றுமியான் வேண்டுந்தன்மயதென்னென அவர் யாகத்திற் செய்யவேண்டுங் கிரியையனைத்து நீசெய்தியென்று தற்பையைக்கையிற்கொடுக்க, அதை யேற்றுத்திருமாலடியினுந் தேவர்கண் முடியினுஞ் சாத்தினபொழுது சுரர்வாழ்த்தினார் வேதகோஷமுழங்கா க மூதற் சடங்கு செய்து கடவுளர்க்கு அவிசளித்தான். அவர்களும் ஆசிகூறவுளமகிழ்ந்திருந்தனன். அத்திரி அரன் அரியிவர்க்குச் சித்திராசனம் விரித்து அதிலெழுந்தருளச்செய்து வேதன்வேதமுறையினுபசரித்தான். அப்பொழுது இந்திரன் ஒரு வேள்வி செய்ய அவன்றானத்திலிந்த மாதவனை வைத்து மகமியற்றி மூவர்க்குமவியுதவ அதனைக்கொண்ட மூவரும்வேறுவேறுருக்கொண்டு மேருவுக்குத்தரதிசையில் உறைந்தார். அங்ஙனமுறைந்தவர் அனசூயையின் கற்பை நிலைநிறுத்த நினைந்து நாவலந்தீவிலோருபயத்தால் மழை பெய்யமேகஞ்செல்லாமல் அறம் துறந்து செல்லத்துணிந்தனர் என்று சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

என்று சூத னியம்புதல் கேட்டிது
நன்று பின்னர் நடந்தவெல் லசமினி
தின்று கேட்கவி யந்தன மாதவக்
குன்று போல்பல கூறெனக் கூறுவான்.

வேறு

ஆதலிற்குல மேருவுக்கய லாயதெக்கண திக்கினோடு
சீதமுற்றக லாதமைப்புயல் சேர்விலாதுதண் ணீரிலா
தேதமுற்றுண வானதற்றுயிர் யாவுமங்குநி லாதுகார்
மீதுறப்பெய்வ தேதுதிக்கெள வேங்கினுந்துதள் ளாமோல். (உ)

போகமற்றன பூசையற்றன புனிதமற்றன மனிதர்சூழ்
மோகமற்றன தாகமுற்றின முறையுமற்றன முனிவர்பால்
யோகமற்றன யாகமற்றன வுரனுமற்றன மரமெலாஞ்
சாகமற்றன வேர்களற்றன சலமதற்றன நிலமெலாம். (௩)

குளம்வறந்தன நதிவறந்தன கூவல்வற்றின பூவிலோர்
களம்வறந்தன நாவறந்தன கருவறந்தன வுருவுறு
துளம்வறந்தன வுடல்வறந்தன வுயிர்வறந்தன பயிரில்வாழ்
வளம்வறந்தன மழைவறந்திடில் யாவையோவற ளாதவே. (௪)

அன்னகாலையி லன்னமேயரி தாகியேகனி காய்கிழங்
கின்னபோகமு மின்றியாமினி யெங்ஙனேகுவ மென்றுமுன்
றன்னுமாதவ ரியாவரும்பெறு துயரறிந்தன சூயைதன்
பன்னசாலையி னூடுறைந்தொரு பண்புசெய்தன ணன்பினால். ()

நிறைதவத்தின னடிவிளக்கிய நீரையேகையி லேயெடுத்
திறைவனைத்தன திதயமத்தியி லேயிருத்திநி தானியா (ன்பமே
முறைகொண்மைப்புயல் பொழிகவெங்கணு முன்புபோன்மிக வி
குறைவறப்பெரு குகவெனத்தனி கூசிடாதுற வீசினள். (௬)

ஆறிரண்டெனும் யோசனைக்குளண் ணரியமாமழை சொரிகெனக்
கூறிவிண்டனன் வீரெழுந்தெழு கொண்டலாய்நிரை கொண்டதோ
தேறுகின்றில மூவருஞ்செய்த திறமகற்றிய திறலினு
மீறிலன்பினர் கற்பினுக்கெதி ரியலுமோமெவர் செயலுமே. (எ)

மங்கைகற்பெனு மேன்மையாலுயர் மழைமொழிந்திடு மான்மை
றங்குநற்கனி காய்கிழங்கொடு சாகமும்பல மோகமு (யுரு
மெங்குமற்புத மேமிகப்பசி யேவளர்க்குட லேதளர்ந்
தங்கிளைத்தவ ரெவருமிங்குற லாயினரிடம் போயினர். (அ)

வந்தமெய்த்தவ ருக்கெலாமதி வாசசந்தன சித்ளந்
தந்துடற்றளர் வாறவீசுறு தால்பிருந்தம தாலவே
யுந்துமுக்கனி பால்சருக்கரை யோடளைந்துவி டாமலுண்
டந்தமுற்றிட வன்னமிட்டன ளாய்யொத்தன சூழையே. (கூ)

அங்கடைந்தவ ருக்கெலாமரு ளன்னபூரணி யென்னவே
சங்கடந்தவி ரச்செய்திங்கிவ டங்குமேல்லையின் மேருவின்
பங்கடங்கிய மூவருமுனி பன்னிதன்செய லுன்னியே
யிங்கடங்கரு மாடலேசெய வேயினர்கிழ மாயினர். (ய)

வேறு. தடியோடு தடுமாறித் தளர்ந்துமூப் பிளந்துநடை தத்தி
ப்பொத்தி, முடியோடவ் வுடலனைத்து முகமும்வலித் துச்சுரித்து
முக்கிக் கக்கிப், பிடியோடென் புந்நரம்புந் துன்னநூன்மார் பின்மி
ன்ன மேனிகூனி, மடியோடு பசிகனற்ற மறைக்கிழவ ரறக்கிழமா
ய் வந்துற்றாரால். (கக)

வந்துபன்ன சாலையிலார் பசிகொடிதென் றுழன்றுரைக்
கும் வார்த்தை தான்கேட், டந்தவன்னை வெளியில்வரக் கண்டிளை
ப்புந் தவிப்புமிகுந் தவசமாகச், சிந்தைபயந் தெடுத்தன்னோர் மூர்
ச்சைக்கேற்றனகொடுத்துத் தேற்றத் தேற்றந், தந்தபின்ன ரடிவி
ளக்கி யாசனமிட் டிருத்தியுப சாரஞ்செய்தே. (கஉ)

இன்னபாத் திரங்கிடையா தெனமனம்பற் றிடப்பொசிக்
கு மிடந்துாய்தாக்கி, யன்னபாத் திரம்விளக்கி யறுசுவையுண் டியு
மூறையோ டமைத்துக்கைமேற், சொன்னபாத் திரசீர்விட் டமு
துசெய்யு மென்னவன்னை சொன்னசொல்லின், பின்னபாத் திரா
கி மூவரும்பே சாதவுரை பேசினரால். (கங)

உடுத்ததுகி லகற்றியுண்போ மன்றேலுண் ணோமென
வன் றேர்தக் காதி, விடுத்தபொழு தாகரவென் றஞ்சியின்னன் மி

ஞ்சியுன்ன லாமோகீவி, செகித்தமொழி புன்மொழிநீ இதுகேட்டு, வெளிக்குவிதி யின்றுளன்று, கொமித்தவன்னம் பொசித்துளன்மை கூறுவதுந் தன்மையென்று கூறும்போது. (௧௪)

எமதுமொழி கேட்டிலையே யுண்ணேமின் றுயிரிழப் போ மென்னிவன்னோர், தமதுமொழி கேட்டிதுவோர் சோதனை யோ வெனமனதிற் றுக்கிநோக்கி, யுமதுகருத்தெப்படியோ வப்ப டியே முற்றுமிஃ தாண்மையாமென், றமைதிபெறத் தன்கணவன் பாததீர்த்தத்தையெடுத் தங்கைகொண்டாள். (௧௫)

வேறு

என்னிறை யெனதுளத் திருக்கு மென்னிலென்
முன்னிறை யவரிவர் மூவ ருந்திரு
மெய்ந்நிறை சிறார்களாய் விடுக வென்றுதங்
கைந்நிறை புனலைச்செங் கரத்தில் வீசினாள். (௧௬)

வீசின பொழுதற வெட்கி யுட்கியுட்
கூசின பேரெனக் குறுகி மாசறு
தேசினர் சிறுவராய் சிறுகிக் கிழ்கிடந்
தேசின ரெனவழு திரங்க லாயினர். (௧௭)

கிழவுரு வெய்திய கேடில் மூவரு
முழவுருப் பாலராய் மயங்கி வாய்திறந்
தழவுரு மாற்றிய தென்னி லற்புத
விழவுருக் கற்பலால் மிக்க தில்லையே. (௧௮)

கருத்துமுற் றியதெனக் களித்து பாலராம்
விருத்தரைத் தன்றுடை மீதி லேயெடுத்
திருத்திமெய் பால்கலந் தேற்றச் சங்கில்வார்த்
தருத்தின ளருத்திமெல் லணையிற் சேர்த்துவாள். (௧௯)

மீட்டுமப் புதல்வரை யெடுப்பள் மிக்கநீ
ராட்டுவ ளுதவினி றணிவள் சங்கணி
பூட்டுவ ளுச்சியி லெண்ணெ பொற்றுவ
ளாட்டுவ டொட்டிலிற் கிடத்தி யன்பினால். (௨௰)

தேவரு முனிவருஞ் செகத்தின் மாதவ
ரியாவருங் காணுற திருக்கு முத்தொழின்
மூவரு மிவரெமை முற்றுங் காப்பதற்
கீவரென் றறிந்துதா லாட்ட லாயினாள். (உக)

தாலாட்டு.

ஓங்கு சரமு முரமுந் திருநாவுந்
தேங்கமல மான்சேரச் சேருவீர் கண்வளரீர்
தாங்கு முடிக்கணியுந் தன்னிறமு நற்றவிசு
மாங்கமல மெனனவினி தாக்குவீர் கண்வளரீர். (உஉ)

எந்நாளு மும்பரியம் பரிதா மம்புயத்திற்
பொன்னு ரணியே பொருந்தல்செய்வீர் கணவளரீர்
மின்னு ரணியும் விரிகுடையு மில்லிடமு
நன்னுக மென்ன நலம்பெறுவீர் கண்வளரீர். (உ௩)

மன்னுமலை மின்னையுஞ்சொன் மானையுமம் மாநயனப்
பொன்னையுமுத் தாரமெனப் பூணுவீர் கண்வளரீர்
பின்னமிலா நான்மறையின் பின்னுநடு வுந்நடுவின்
முன்னுமு வர்முதலா மூவர்நீர் கண்வளரீர். (உ௪)

மேவலரூ ருண்ணீறு வெண்ணீறெ முச்சிரிக்குஞ்
சேவகனே யான சிறுவாநீ கண்வளரா
யேவகனுங் கன்னல்வில்லி யென்றவனை யன்றுவென்ற
பாவகனுங் கண்ணுடைய பாலகனே கண்வளராய். (உ௫)

ஓங்கியகின் றேவி யுடுத்தவுடை மீதவளைத்
தாங்குமவன் பாலுறங்குஞ் சந்ததியே கண்வளராய்
தேங்குகணை நான்குடைய தென்னிலங்கை மன்னுயிரை
வாங்குகணை தாங்குசிலை மைந்தாநீ கண்வளராய். (உ௬)

ஓதக் கடல்சூ ழுடையவனை யீன்றுபெற்ற
தாதைக் களித்த தனியனே கண்வளராய்
யேதைச்சொல் வேனுலக மெல்லாம் படைத்தொருபெண்
பேதைக்கு வந்துதித்த பிள்ளாய்நீ கண்வளராய். (உ௭)

உய்வண்ண மூவரையு மொன்றாய்த் தனித்தனியர்
யிவ்வண்ணந் தாலாட்டி யேந்தெடுத்துப் பாலூட்டிச்
செவ்வண்ணத் தண்டை சிலம்புசிறு தாளிலணிந்
தவ்வண்ண மாயவரை யாழ்தொட்டி லேயூட்டி. (உஅ)

மைந்தர் விளப்பு மணிவாய்க் குறுநகையுஞ்
சுந்தரமுங் கண்டா ளெண்டாள் களிகூர்ந்தாள்
தந்தையா யாவருக்குந் தாயருமா மூவருக்கு
மந்தமொரு நற்றாயுண் டான ததிசயமே. (உகூ)

எனனுமுரைச் சூதனைப்பார்த் தேந்திழையாள் கற்பினியல்
புன்னுமொரு மிரும்பூ துற்றுவப்புப் பெற்றனமாற்
பின்னு நிகழ்ந்த பரிசனைத்தும் பேசுகெனத்
துன்னுமறை மாதவர்முன் சூதனெடுத் தோதுவனால். (௩0)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௱௩௩.

௩-வது அனசூயை கற்புமகிமை.

அது கேட்டு முனிவரர் நல்லது பின்னடந்த அனைத்தும் கேட்கவிரும் பினோம் மாதவரே மலைக்கொப்பானவரே உரைப்பீராக வெனவுரைக்கின்றார். பெருமை பொருந்திய மகம்மேருவுக்குத் தென்றிசை முற்றும் மேகந்த வழாததனுற்றண்ணீரின்றிக்கேடுற்று உணவற்று எவ்வுயிரும் அங்குதங்கா மல் எந்திசையின் மழைபெய்கின்றதென நினைந்து நன்னாடின மனிதர் பால் புனிதம் போகம் மோகம் அற்றன முனிவர் பால் யோகம்•யாகம் அற்றன தாகமுற்றின முறையுரன் அற்றன மரமெலாம் சாகம் வேர்கள் அற்றன குளம் நதிகூவல் வறந்தன பூமியிலுள்ளோர்க்கு உயிர் உடல் கண்டம் நாவு வறந்தன உருவுறு கருவும் வறந்தன பயிர்வளம் வறந்தன மழை வறந்திடின் வறளாதன வெவை! அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் அனனம் அரிதாகிக்காய் கனி கிழங்கின்றி எங்ஙனம் ஏகுவம் என்று இங்ஙனந்துன்புறு மாதவர் துயரறிந்து அனசூயை தன் பன்னசாலையினூடுறைந்து நன்பினுடனொருபூ ஒன்புசெய்தாள்; தன்றவத்தனடி விளக்கிய நீரைக்கையிலெடுத்து இறைவனை நினைந்து எங்கணு மழைபொழிந்து முன்போலுலகின்பம் பெருகுகவென்று வீசினாள். அந்த நன்னீரானது எழுந்து பன்னிரண்டு யோசனை தூரத்துக்குள் சப்தமேகங்களாய் நிரைகொண்டதென தேறுகின்றிலம். மூவர் செய்ததிற மகற்றிய வலியினால் முடிவிலாத அன்பினா கற்பினுக்கு எவர்செயது மெதிரியலுமா! மங்கையது கற்பெனு மேன்மையால்மழை பொழிந்த

நூற்றாய் கனி கிழங்கு சாகம்பலபோகமுமிருந்தன. பனிவளர்ந்து உடறமூர்ந்து இளைத்தவரெவருமங்கடைந்து இடறையகற்றினர். வந்தவந்த தபசிகட்கெல்லாம் சந்தன மரங்கள் சீதளம் தரவும் கூந்தற் பனையும் மூங்கிலும் தளர்வாரவீசவும் முக்கனி பால்சருக்கரையளைந்த வன்னத்தை தாயையொத்தவன சூளைபடைக்க வுண்டானந்த மடைந்தனர். அங்கடைந்தவர் சங்கடங்களை யெல்லாம் அன்ன பூரணி யென்னத்தவிர்த்து வசிக்குங் காலத்தில் மேருவின் பக்கத்தில் வதிந்த மூவரு முனிபன்னியின் செயலுன்னி அரிதாகிய திருவிளையாடலை செய்யக்கிழமாகித், தடியோடு தடுமாறித்தளர்ந்து மூப்பினமிழந்து நடைதத்திப்போத்தி தலைமுடி யோடுடனரைத்து முகம் வலித்துச் சுரித்து முக்கிக்கக்கி என்பு நரம்புதன்ன யஞ்ஞோபவீத மின்னமேனி கூனிவயற்றிற் பசி கொதிபபப் பன்னசாலையின வந்து பசி கொடிதே யென்றுரைப்ப, அதைக்கேட்டன்னை வெளியில்வர இவர்கள் இளைப்புந்தவிப்புமிருந்து அவசமாக, அவள் சிந்தை பயந்தெடுத்து அன்னோர் மூர்ச்சைக்கேற்றன கொடுத்துத்தேற்ற, தேறிய பினனர் அடிவிளக்கி ஆசனந்துளக்கி யுபசாரஞ்செய்து இன்ன பாத்திரங்கிடையாதென்றுளம் பற்றிப் பொசிக்குமிடந்தூய்தாக்கி பாத்திரம் விளக்கி அறுசுவையுண்டியமைத்து நீர்வார்த்து அமுதுண்மினென, பின்னர் மூவரும் உடுத்தியிரா நின்ற துகிலகற்றியுண்பேம் அன்றேல் உண்ணேம் என்றுரை யாதளவுரைத்தார். கேட்டளவிற் செவிபொத்தி அரகரவென்றஞ்சித் துன்பமிஞ்சி நீவிரெடுத்தமொழி தீது இது கேடக விதியோ; நல்லது கொடுத்தவன்னம் பொசித்து நன்மை கூறுவதே தேவரீரது தன்மை யென்றுகூற; அம்மூவரும் எமதுமொழி கேட்டிலையேல் உண்ணேம் உயிரிழப்பேமென்ன, அம்மொழி கேட்டு இதுவுமோர் சோதனையோவென்று மனதுட்கொண்டு, உமது கருத்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுமென்று கூறித் தனதுணைவன் பாததீர்த்தத்தை அங்கைகொண்டு என்னிறைவன் என்னுள்ளத் திருப்பானாகில் என முன்பாக விம்மூவரும் சிறாகளாய் விடுகவென்று செகத்தில் வீச, எதிரே சினர்போலக் கீழ்க்கிடந்து சிறுவராயழலாயினர். கிழவுருவெய்திய மூவருமழவுருவாகிமயங்கியழவுருமாற்றிய கற்பினற்புதத்துக் குமிக்கதியாதுளா! நங்கருத்து முற்றியதெனக் கனிந்து பாலராம் விருத்தரைத்தன்றுடை மீதெடுத்திருத்தி நெய் பால் கலந்து சங்கில் வார்த்துப் புகட்டி அணையிற் சேர்த்துவாள் மீட்டும் புதல்வரை யெடுப்பாள் நீராட்டுவாள் நெற்றியில் நீறணிவாள் சவகணிபூட்டுவாள் உச்சியிலெண்ணை தேய்ப்பாள் தொட்டிலினமர்த்தி யாட்டுவாள் தேவர்முனிவரி யாவருமகாணொணமூவரும் எமைமுற்றுங்காப்பதம் காவரென்று தாலாட்டினள் என்றுரைத்த சூதரைப்பார்த்து மேனடந்ததைச் சொல்லுமென்று கேட்கச்சொல்லுவார்.

முற்றிற்று.

இங்கிவர்க ளிவ்வணமி ருப்பவிவர் காதன்
மங்கையர்க ளொடியுயர் வானுலக டைந்தே
யங்கவரோ டேவினவ லானபொழு தானு
நங்கையர்க ளோர்மெறை காரதனு றைப்பான். (க)

ஆவலுறு மூவர்செய லன்னையரே கேண்மின்
னுலவுறு நீவிலுயர் ஞானவன மங்கே
தாவலுறு மத்திரித வம்புரிவ னன்றே
னேவலுறு பன்னியவ ளின்னமுத மன்னாள். (உ)

அத்தெரிவை கற்பியல நிந்திடநி னைந்தே
மெய்த்திறவி ருத்தரென வேபசிமி குந்தே
முத்திறந டத்துமவர் மூவருமடைந்தா
ரத்திறம்வி னைந்ததுகொ லென்றறிகி லோமே. (௩)

நீவிருயர் ஞானவன நீளிடையி நாளிற்
போவிரவ ணேயவர்போ ருந்துவரெ னுமுன்
றூவரிய தேவர்பதி தன்னையக றுய்மார்
மூவருமி மாசலமு கட்டிடைய டைந்தார். (ச)

அத்திரித வத்திறைவ னன்னமுனி பன்னி
மெய்த்திரிவி லாளவடன் வீறறிகு வோமென்
றித்திரிகு ணத்தர்செல்வ தேதமென வேத
மூத்திரிக ளுக்குமன முற்றினகி லேசம். (ரு)

ஏதினிவி சாரமதெ னப்பனிவ ரைக்கோ
மாதினொரு மூவருமி மாசலம கன்றே
மேதினிசொல் ஞானவன மேவிமக வாவி
போதிநிமுன் நீதவர்பொ ருந்தினரு வந்தே. (சா)

ஆதியிறை வோருறைத லானவன ஞானச்
சோதிமய மாய்நிறைதல் கண்டுடறு வண்டே
நீதிபர ரிங்குறைத னிச்சயமெ னக்கா
ரோதியர்கண் மூவரவ ணுற்றனரு வப்பால்: (எ)

ஆயபொழு தத்திரிதன் னாச்சிரம மெல்லாந்
தூயரிவர் மெய்யிலுறு சோதியுற லாலே
மேயபக லொகனமீ திலுறு சோதி
யேயும்வகை யாதெனவி ருந்தவரெ ழுந்தார். (௮)

மாதவரெ லாருமக லாவியரு கேபோ
யாதவரு மேபரவு மனையரை யுன்னுஞ்
சூதறுபுள் ளேறுமிசை சூட்டிபெறு காட்சி
நீதறிவி னூடுதெரி சித்ததிச யித்தார். (௯)

தெரிசனைசெய் தேயதிச யித்தவரெல் லோருந்
துரிசறும னத்தொடன லுமையொடு கூறப
பரிசுபெரு மத்திரிப தத்தினைநி னைத்தே
வரிசைபெறு புத்திரரை வாரமொடு பாரா. (௰)

சிந்தனைசெய் தன்னவள்சி றப்பவெவ ராலும்
வந்தனைசெய் மூவருமம் மாதவர்கள் சூழ
வந்தநிலை வானினைய கன்றுமக லாவிச்
சந்தநிறை போதிநிழ றன்னிடைய டைந்தார். (௧௧)

பங்கயம ணித்தொடைப ரித்தயனை யுன்னி
யங்கயனெ னச்சிலவ ரங்கணமர் கின்றார்
பொங்குதுள பத்தொடைபு னைந்தரியை நாடிச்
செங்கண் முகிலன்னசில செல்வருறை கின்றார். (௧௨)

அக்கமணி மாலிகைய ணிந்தரனை யுன்னிச்
செக்கர்முடி யோடுசில திவ்யருறை கின்றார்
பக்கமற மிக்கதொர்ப ரபிரம மென்பா
னொக்கவுணர் கிற்குமவ ருங்குழுமு கின்றார். (௧௩)

ஆயவர்சி றப்புமவ்வ ருந்தவரு வகையே
மேயவன மேன்மையும் விருப்பினொடு நோக்கித்
தூயவன மீதெனம கிழ்ந்துநிறை நேசத்
தேயவுரு மாறியுயர் கன்னியுரு வானாள். (௧௪)

கன்னியர்க டம்வடிவு கண்டெனைட கொண்ட
சென்னியர்கள் வேதியர்கள் சீரியர்க ளன்றோர்
பன்னியர்க ணண்பினர்கள் பண்பினர்க ளல்லா
லன்னியர்க ளல்லவென வன்னவர்கள் சூழ. (௫௫)

அன்னையன் சூயைது ணகத்திடைய டைந்தே
முன்னையர றுதியொரு மூவரையு மூவர்
மின்னனைய பாலரென மெய்ப்பொடு வளர்ப்பா
யுன்னையென கூறுவ துளக்குநிக ருண்டோ. (௫௬)

வேறு

காமினீ யெம்முயிர்க் கணவர்க் கூற்றதா
யாமினி யென்றுனை யடைந்த வெங்கட
மாமினீ பொறுமையின் வளத்தி னிகையிற்
பூமினீ யென்றவர் புகன்ற போதினில் (௫௭)

சீரிய ரவரவர் தேவி மாரெனக்
கூரிய மனத்தினிற் குணித்துக் கொள்கையால்
வேரிய மலர்சொ டர்ச்சித்து வேட்கையா
லேரிய நீரென திடத்தி லெய்தவே. (௫௮)

ஏதுமா தவஞ்செய்தே னெளிய னென்னவே
மூதுதாழ்ந் தெழுவவள் வதன நோக்கியிப்
போதிலெம் புருடர்கின் புதல்வ ராவதற்
கேதுநீ நினைத்தியென் றிரங்க லாயினர். (௫௯)

அன்றவ ரிரந்தன ரன்னை முன்னையா
மின்றவர் தங்களை யிரக்கின் றேனெம்பா
னன்றவர் தம்மைநீ நல்கி னெனக்கினே
னென்றவர் மொழிந்தவற் கிரக்க மெய்தினள். (௬௦)

அப்படி யாவதற் கைய மில்லையென்
மெய்ப்படி மாதவன் விண்ணு ளனன்றோ
னிப்படி வருமள விருத்தி ரீங்கென
வப்படி தன்னினுண் மகிழ்ந்த கூறினள். (௬௧)

கூறிய வார்த்தையுட் கொண்டன் னோர்மனந்
தேறிய துணர்ந்துகாய் கிழங்கு தீங்கனி
யேறிய போகம்யா னிய வேனுகர்ந்
தாறிய வுளத்தொடிங் கமைதி ரன்னோமீர். (உஉ)

என்றிம்மா துரைப்பவெம் மிறைவ ரெம்மிடத்
தொன்றினு லல்லதொன் றுண்ப துத்தம
மன்றுநீ யருள்செயு மளவு நோற்பதற்
கின்றுநீ யோரிட மிதுவென் றோதென்றார். (உ௩)

கனிவரு மொழியினுள் கழறு வாளெழி
லனிவரு ஞானகா னனமொன் றுண்டருட்
டனிவரு ஞானதீர்த் தமுமுண் டாங்கதின்
முனிவர ரெழுவரு முயல்கின ருர்தவம். (உ௪)

தவமியற் றிடுபவர்க் கேற்ற தானமற்
றவமகற் றிடுமுமக் கன்ப ராகிய
சிவன்முதற் றலைவரைச் சேர்க்கு மென்னலுங்
குவகைபெற் றத்தலத் துற்று நோற்கின்றார். (உ௫)

நோற்றிடு மெழுவரு நோன்மை நீர்படிந்
தேற்றிடப் பாதலத் திருந்து மெழுவரொத்
தாற்றிடு முங்கதி யந்த வாவியிற்
றோற்றிடுந் தன்மையார் சொல்லற் பாலரோ. (உ௬)

பாற்பதி கங்கையிற் பங்க யாசனி
மாற்பதி யமுனையில் வாணி வாணியி
லேற்பதின் மூழ்கித்தம் மிறைவர் மூவர்தம்
மேற்பதி யன்பினுல் விரத முற்றுளார். (உ௭)

தன்மமா ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்குவார்
சென்மமாங் கடலைவிட் டேறித் தேறரும்
கன்மமாந் தீவினை கடந்து காண்பரும்
வன்மமா முத்தியின் மார்க்கஞ் சேர்வரால். (உ௮)

தங்கிய ஞானநீர்த் தத்தி னுத்திரங்
கங்கைதென் கீழ்தா யமுனை காமுறப்
பொங்குதென் மேற்கதாய் வாணி பொற்பினோ
டங்குறு மவற்றில்வின் னவர்வந் தாடுவார். (உசு)

எந்நதி படிந்திடு மேலனு மேற்றமா
முந்நதி மூழ்கிடி னுதவு மோகமா
மந்நதி மூன்றுமிங் கமைத லாலதி
னைனதி யாகுமிஞ் ஞான வாவியே. (கூய)

அன்னவா வியினரு காக வங்கவன்
சொன்னவா றருந்தவந் தொடங்கி மூவரு
மின்னவா திருந்தன ரென்னச் சூதனு
முன்னவா வற்றமா முனிவர்க் கோதினன். (கூக)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௱சுச.

ச-வது தேவிமார் விரதச் சருக்கம்.

இங்கே யிப்படியிருக்க விம்மூவர் தேவிமார் தேவலோகத்திற்போய் சுரரிடம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலையில் நாரதர்சகதித்தன்னையரே கேண் மின் பூலோகத்தில் நாவலந்தீவில் அத்திரிமுனிவன் பத்தினி கற்பை யழியமுத்திறம் நடத்து மூவரும் கிழவுருவாய்ச் சென்றார் எத்திறம் விளைந் ததோ தெரியாது, ஆதலால் நீவிர் அவ்வனத்திற்கிப்போதே போனாற்காண லாம் என்றோது முன மூவரை நீங்கிய தாய்மூர் அவ்விடம் விட்டு இமைய பருவதத்தையடைந்து அனசூயை கற்பின் வலியையறிவே மென்றும் இத் திரி குணத்தர் சென்றது குற்றமென்றும் முத்திரிகளும் மனக்கவலையுற்று ஒரு வாறு தேறிமலை மகளோடு அவ்விட நீங்கி ஞானகானனத்தில் யாகதீர் த்தத்தில் அரசின் நிழற்கண்ணிருந்து ஆதியிறைவர் இங்குறைதலால் இவ்வ னம் ஞானச்சோதிமாய்நிறைதல் கண்டு உடறு வண்டு நீதிபரிங்குவதிதனி ச்சயமென்று மூவருமுவந்தார். அக்காலத்தில் அத்திரியாச்சிரமமுற்றுமிவர் மேனியின் காந்திபடலால் பகலோனைப்போன்ற விதமியாதென்று முனிவ ரெழுந்தார் எழுந்து சூரியர்கள் தெரிசிக்கும் அன்னையரையும் அச்சாலத்திற் றாமரைப்பூமீது அன்னமேறி யிருத்தலையும் குற்றமற்ற விடத்திற் றரிசித்து அதிசயித்து பரிசுத்தமான மனதோடுஅனசூயையுடன்கூற, இவளும் அத்தி ரிமுனிவன் கழனிளைந்து உரிமையுடன் புத்திரரைப்பார்த்துச் சிந்தனைசெ

ந்து சிறப்புற்றிருப்ப எவராலும் வந்திக்கப்பட்ட அம்மூவரும் தாமரை மணிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் பங்கயனை நினைந்து தவம்புரிதலும் துளசிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரியை நினைந்து தவம்புரிதலும் உருத்திராக்கமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரனை நினைந்து தவம்புரிதலும் உலகனைத்தும் பரப்பிரமமாயிலகுவதறிந்து சிலர் தவம்புரிதலும் சில முனிவர் பிரமானந்தமடைந்திருத்தலும் ஆகிய விவற்றை விருப்பத்தோடு பார்த்து பரிசுத்தமாகிய வனமிது வென்று மகிழ்ந்து அச்சோதிக்காயவுருமாறிக் கன்னியர்களானார்கள் அக்கன்னியர் வடிவைக்கண்டு சடைகொண்ட சென்னியர் வேதியர் சீரியரிவர்பன்னியர் நண்பினர் பண்பினர் அன்னியரல்லனர் இவர் கடற்குழ அன்னையர் அனசூயை யில்லத்திலடைந்து மினலையொப்பாய்! மூன்னையரானி மூவரையும் வளர்க்கப்பட்ட வுன்னை என்னை கூறுவாம் உனக்கு நிகருண்டோ! எம்முயிர்க் கணவர்க்குத்தாயா மென்றுனையடைந்தேம் எங்கட்கம்மாமியே பொறுமையில வளத்தில் ஈகையிற் பூமியேயென்றிவர் கூறுங்கால், அவள் இவர் தேவிமாரென்று மனத்திற் குணித்து மலர்சொரிந்தர்ச்சித்து நீ விரௌனிடத்தெய்த எளியேனியாது தவம்புரிந்தேனென்று அம்மாது தாழ்ந்தெழ; அவள் வதன நோக்கி இப்போ தெம்புருடர் நின்புதல்வராதற் கேது நினைத்தாயென்றிரங்கினார். அக்காலத்தில நின்பாலன்னமிரந்தனர், அவர்களையிப்போ துன்பாலிரக்கின்றோம் எம்பாலவர்களை நல்கிற்றளரேம் என்று சொன்னவர்க்கிரங்கி அப்படி யாவதற்கய்யமில்லை, முனிவர் தேவலோகத்துப் போயிருக்கின்றாரவர் வரும் வரை யிங்கிருந்திரென்று மைக்கருங்கணளாள் மகிழ்ச்சியிற்கூற, கேட்டு மனந்தேறியதுணர்ந்து காய் கனி கிழங்கிவன் புசித்துச்சந்தோஷ மனத்துடன் இங்கிருங்களன்னையர்களேயென, ஆதற்கவர்கள் எம்மிடத்தெய்திறைவர் வந்தாலன்றி ஒன்று முண்ணேமென, அப்படியானால் அழகு பொருந்திய ஞானகானனத்தில் ஞான தீர்த்தமொன்றுண்டு அதிற் சித்தரிஷி கடவுஞ்செய்கின்றனர்; அத்தவசிகட் கேற்றவிடம் அங்கே யுபவசித்துத்தவமுயல் வீரேற் சிவன் மூதற்றலைவரைச்சேர்க்கு மென்றுகூற நன்றெனறு அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் படிந்து தவம் நோற்றிட பாதலத்திருந்து மூன்று நதியந்தவர்வியிற்றோன்றின பார்வதி சரஸ்வதி இலக்குமி யிவர்கள் கங்கை சரஸ்வதி யமுனையிவற்றின் முறையே யாடித்தத்தமிறைவர் மேற் பதியன்பூண்டுவிரதம் நோற்றார். ஞான தீர்த்தத்தின் மூழ்குவோர் சென்மக்கடலும் கன்மமாந் தீவினையும் கடந்து முத்தியடைவர். ஞான தீர்த்தத்தின் வடக்கில் கங்கையும் கிழக்கில் யமுனையும் தென்மேற்கில வாணியுமாக விளங்கும் இவற்றின் விண்ணவராவேர். எத்தீர்த்தத்திற்படிந்த பலனும் இம்மூத்தீர்த்தமும் உதவும்; ஆனதால் இந்த ஞான தீர்த்தமிக்கமேலாயது என்று அனசூயை சொல்ல, அத்தீர்த்தத்தருகே மூவருமாதவஞ் செய்யத்துடங்கியிருந்தார் என்று சூதர் நைமிசாரண்ய வாசிகட்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

சூதனை வணங்கிக்கேட்பச சொல்லுவான் முனிவர்க் கணுஞன்
வேதனை முகுந்தன்றனை விமலனை யமல மான
மாதனை யர்களா யனுஞள் வளர்க்கவிக் கன்னிமார்கள்
போதனை யாது காதல் புரிந்துமா தவஞ்செய் போது. (௧)

நாரதன் வானி னின்று ஞானகா னனத்தை நண்ணிச்
சீரது தவருக் கற்பின செல்வியாச் சிரமத் திறபோய்
மாரத மழலைச் செவகாய் மைந்தரைக் கண்டா னன்பு
கூரதி சயமுற் றுனக் கோதைவந் தடியிற் றாழ்ந்தாள். (௨)

அடியிணை விளக்கி யனபோ டறுசுவை யுண்டி யீந்தா
டடியிடை யவனை நோக்கித் துதியுறுசெய தமுதந் துய்த்த
முடியுடை முனிவன சொல்வா னயனமக முடித்து வானில்
வடிவுடை வேந்தன் யாகம் வளர்க்கமா தவனங் குற்றுன. (௩)

அத்திரி முனிவ னெங்கே யாயிழை நீயிங் கேயிப்
புத்திர ரார்கொ லென்று புகன்றனன புகலக் கேட்டுச்
சித்திர மனையாள் சொல்வாள் சிறுவர்த செயலும பொருபு
மித்திர மென்ன நீயே யறிவையா னறியே னென்றாள். (௪)

என்றிவள் சொல்லக் கேட்ட விருடியிங் கிவரை நாடி
யொன்றிய மடவார் தாமெய் சூ[illegible]றனை றுரையென றேத
வன்றவர் ஞான வாவியருக [illegible] தவஞ்செய் [illegible]
துன்றென வன்னுன் கூறத் துனைவியா [illegible] சென்றான். (ரு)

அன்னையர் மூவ ருணி லாதுமா [illegible]
மூனைய முனிவர் பன்னி [illegible]
பின்னையிம் மூவா தன்மை தேர்ந்து [illegible]
றனைய முனிகரு கெஞ்சத தாலுப சாரஞ் செயதார். (௬)

அசைவற நிற்ப வேகண டிசையி தன்னை மாக
வசையறத் தவஞ்செய் துள்ள நவியுமா றெனகொ லுங்கட்
கிசைவுறு மிறைவர் தாம்வந் தெய்துவம் சேமற தாய
பூசையறு விரத மொன்றுண் டுரைக்குவன் மனக்கொள் வீரால்.()

ஆதிரை விரத மாம தாரணுட் டித்தா ரேனுந்
தீதினை யகற்றி யேசிந் தித்ததெல் லாம்பெற் றுய்வா
ரீசரம் பெருகு நன்மா கழித்திங்க ளாதி வரக்கு
மாதரீர் நோற்கு நோன்பா மதின்வர லாறு சொல்கேன். (௮)

ஆதியிற் றோன்று மாயை யகன்றபின் மலன்றன் மெய்யிற்
சோதியிற் பஞ்ச பூதந் தொலலுயிர்க் கணங்கள் யாவும்
பேதியற் றெடுங்கு மாயை பின்புபா வனைக்கு ளன்பின்
னேதமற் றமிர்த ரூபியா யுளந் திருத்த றனைல். (௯)

நீடுமிக் குணங்க டாங்கு நிருமல ஞான சத்தி
கூடிமப் பொழுதி லேழுக் குணங்களோ டிணங்கு கோலம்
பீடுறப புவன மெல்லாம் பிறப்பன வுதிப்பச் செய்த
தாடனமா கழித்திங் கட்கே யாமதா லதுமிக் காகும். (௰)

மூன்றுறு புவனம் யாவு முற்றுற வுற்ற தாலப்
பனனிரு திங்க ளுக்குட் பகருமார் கழிமிக் காகுந்
தனனரு ளுதவு ஞான சத்தியா சையினு லந்நாட்
டொன்னிரு பத்தெ ழுக்குந் தூயவா திரைமிக் காகும். (௧௧)

அக்கணி சடில முக்க ணாதிதன் சோதி யாகு
மிக்கவா திரைநா ளனறி மிக்கநா ளின்றந் நாளிற்
றொக்கதோர் ஞான சத்தி தோன்றுகா ரணத்தி னாலே
தக்கபேரனந்த ஞான சத்தியி னின்றும் போந்தே. (௧௨)

ஒன்றுமுக் குணங்க ளாகி யுற்றமுத் தொழிற்கு நாத
னனறுற ஞான சத்தி யகண்டமும் பொதிந்து தானுய்த்
துன்றுறு குடிலை ரூப மாகியே தோனறு றும
வின்றமூ வரையும் பேத மாக்கிய தென்ன சொல்வோம. (௧௩)

மூற்குணத் தோடு நான்கு முகத்தோடுங் கமலை யோடு
மெற்குணத் தரிய வாதி யெழுத்திலும் பவித்தான் வேதன்
சற்குணக் கவுரி யோடுந் தங்கிரா சதகு ணத்தோ
டற்குண் மாய மாயை யக்கரத் தரிவந் துற்றுன். (௧௪)

சோதியாங் கலைமா தோடுஞ் சொலுந்தமோ குணத்தி னோடு
மாதியந் தமதாய்ப் பெற்ற வக்கரத் தரன்றான் வந்தான்
பேதியா திவர்கண் மூவர் பேதைமார் மூவ ரோடுஞ்
சாதியா ஞான சத்தி தனைப்பணிந் துரைக்கின் றாரால். (௧௫)

தாயெனுங் குடிலை ரூப சத்திகே டனைய ரானோர்
நீயென வியற்றுஞ் செய்கை நிகழ்த்தென வன்னை சொல்வாள்
மேயநான் முகநீ வாணி மின்னொடும் படைத்தி பின்னர்
மாயநீ கமலை யோடு மருவியே யுலகைக் காத்தி. (௧௬)

பரமவென் வடிவ மான பார்ப்பதி யோடுநீ கூடி
யுரமறு கால மேபார்த் தொடுக்குதி யுலகை யென்னத்
திரமுற மனத்திற் கொண்ட செய்கைய ரானா ரந்நாள்
வரமரு ளளிந் நாளின் மற்றிநோன் பியற்று வீரால். (௧௭)

இந்த நோன் பியற்றிற் காளி யென்னுமோர் ஞான சத்தி
யுந்தநோன் பின்ப லத்தை யுடனுமக் குதவு முண்மை
யுங்கநோன் பியற்றுஞ் செய்கை யறைவனேழ் தினமிவ் வாவி
சந்தநீர் படிந்து ஞான சத்தியைக் கருத்துள் வைத்தே. (௧௮)

மத்திகை புன்னை தாழை பெருகுமல் லிகைச ரோச
மித்திரு வலரி சாதி யெனுமேழ் மலரான் ஞான
சத்தியை யிறைஞ்சச் சத்தி சக்கரத் தியல்பு கேண்மின்
மத்திசே ரநேக சத்தி பலருமப் படிவந் தானே. (௧௯)

ஏழுகோ ணெழுதி நாப்பண் ணியலுமோர் வட்ட மிட்டு
ளாழுமா யையி னெழுத்தை யழுத்தியேழ் கோணஞ் சூழ
வாழுமா றெழுதி நான்கு வாயிலும் வகுத்தப் பாலிற்
றூழுமெட் டிதழிட் டந்தச் சத்தியை யதிற்றா பித்தே. (௨௰)

வேறு

ஓதுள மேழ்வித முற்ற தீஞ்சுவைப்
பேதன மேழ்விதம் பெறநி வேதித்தே
சேதனச் சத்திமந் திரத்தை மூலத்தோ
டேதனிச் செவித்திடி னெய்துஞ் சித்தியே. (௨௧)

இன்னணமென் றிவர்க்கிது செப்பி நாரதன்
விண்ணவ விளைவதை மேற்கொண் டேங்கிய
தெண்ணள வியற்றின ரிந்த நோன்மையென்
றண்ணலாஞ் சூதனங் கவருக் கோதுவான். (௨௨)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௱௨௬.

௫-வது நாரதனவரு சருக்கம்

சூதரை நைமிசாரண்ய வாசிகள் பின் நடந்தவற்றைக் கேட்கச்சொல்லுகிறார். அந்நாளில் அயன் அரி அரனைத்தனையர்களா யங்குவளர்க்க இங்கே கானிமார்கள் அவர்கள் மீது காதலோடு மாதவஞ்செய்ய, அக்காலை நாரதன் தேவலோக மின்றும் ஞானாரண்யம் நண்ணிகற்பினளாச்சிரமத்திற் போய மழலைச்செவ்வாய மைந்தரை த்தரிசித்து அன்புகூர்ந்ததிசயமுற்றுன் அக்கோதை வாதடியிற்றாழ்ந்து அடியிணை விளங்கி யனைபோட்டுச்சுவையுணவளித்தனள், அவனை நோக்கித்துதியஞ்செய்து அமுதருந்தி முனிவர் சொல்வார் அயன் மகமுடிந்துத் தேவலோகத்திந்திரன்யாகப் வளர்க்க அத்திரிமுனிவனங்கே சென்றனனே பாவா! யிங்கேயிப்பு திரரா எது கோல என்று கேட்க, சிட்டிரப்பினையாளஇச்சிறுவர்செய்லுயமுற்ப இந்தனைமையதென்று தேவரீர அறிவீர்யானறியே னென்றுள, கேட்ட நாரதர் இவரை நாடிவந்த மாதரெங்குற்றனரென, ஞானவாவி யருகே தவஞ்செய்கின்றனர் போய்ப்பாரீரென, முனிவர் அவரிடஞ்சென்று மூவருமௌனியாது மாதவஞ்செய்வதும் அவர்கள் முன்யாக மற்ற முனிவர் பன்னியர் தவஞ்செய்து நிற்பதும் உணர்ந்து அடிபேண, அனேரோர் முனிக்கு உள்ளந்தாளுபசரிக்க; முனியுமிவர்களசைவற்றிற்றல கண்டதிசயித்து, அன்னைமீர்காள! தவஞ்செய்து உள்ளம் நலியுமாறெனசொல்! உங்கட்கிசைவுறுமிறைவா, வந்தெய்து தற்கேற்ற விரதமொன்றுண்டு அறைகுவன் கொள்வீரென்றுன. அந்நாளுய் ஆதிரை விரதமாம, அநுட்டித்தவரெவரும் தீதகன்று சிந்தித்ததெல்லாம் பெற்றுய்வர். அதனினு மார்கழித்திங்களில் வருமாதிரையே சாற்குநோன்பாம், அதின் வரலாறு சொல்லக்கேண்மின; ஆதியில் அகண்டபரிபூரணமான பிரமத்திலிருந்து மாயை தோன்றி, அதினின்று பஞ்சபூதங்களும் பாஞ்சபௌதிகங்களான உயிர் உலகங்களுந்தோன்றி யொடுங்கும். பின்னரந்தமாயையிற் குற்றமற்ற வமிர்தரூபியா யதனுள்ளக்காலத்திருந்தீர், முக்குணங்கணீங்கிய நின்மலன ஞானசக்தியைக்கூடும்போது, முக்குணங்களோடியைக்கும் வடிவமாயப்புவனங்களனைத்தையுஞ் சிருட்டித்து அவையியங்குதற்குத்தானடித்தலே மார்கழித்திங்களாம் இங்கே காணப்படுகின்ற புவனங்களியாவும் ஒடுங்கியதாற் பன்னிரு திங்களின். மார்கழி மேலானதாம். தன்னருளுதவுகின்றது ஞானசத்தி யாதலாலவளருளைப் பொருந்துநாள் இருபத்தேழு நாளினுமுயர்ந்த வாதிரையாம். இந்நாளையங்கி நாளென்றும் மீச்சுளென்றுங் கூறப்படுதலாலதற்குமேலான நாளில்லையாம். அ

ந்நாளில் ஞானசத்தி தோன்றுங்காரணத்தால் தங்கபெருள்ள அனந்த ஞானசத்தி தோன்றி ஒவ்வொன்று முக்குணத்ததாகியதனை முத்தொழிற்கு முரியர்பொருந்த அச்சத்தி யகண்டமாய்த் தன்னுடைக்கிரதாமாய்ப் பிரணவரூபமாகித்தோற்று வியாமல் மூவரையுட பேதாபேத மாக்கிற்று சத்துவகுணம் ஞானகுமுகம் இலக்ஷுமி இவற்றோடும் ஆதி யெழுத்தில் வேதனும் இராசதகுணம் கௌரி இவற்றோடு மாயையகரத்தினரியும் தாமதகுணம் சரஸ்வதி இவற்றோடு ஆதியந்த மெனுமக்கரத்தினரனுமுற்பவித்தன பேதித்த இடமூவருக்கும் பேதையரோடுஞ் சோதிரூபமான ஞானசத்தியைப் பணிந்து பிரணவரூபசத்தியே எங்களையின்னரின்ன தொழிலியற்றுவீரென்றருள்வாயென, நான்முகன் வாணியோடு படைத்தலையும் மாயன் கமலையோடு புரத்தலையும் பரமன் பார்வதியோடொடுக்குதலையும் உலகத்தியற்றுவீரென்றருள. அதை மனதிற்றரித்தவரானார். ஆதலாலருளின நாளாம் அந்நாளிந்நாளாய இதின் னோன்பியற்றுவீர், இந்த நோன்பியற்றிற காளியென்னும் ஞானசத்தி தன்னோன்பின் பலத்தை உடக்குதவும் இஃதுண்மை; இந்நோன்பியற்றும் விதம் ஏழுநாளித்தீர்த்தத்தின் மூழ்கி ஞானசத்தியைச் சிந்தித்து, சிறு சண்பகம் புன்னை தாழைமல்லிகை தாமரை அலரிசாதிபெனுமேழ் மலரானருச்சிக்குஞ் சத்தி சக்கரமிப்புவன, எழுகோணங் கீறி நடுவில் வட்டமிட்டுள்ளே யாவையெழுத்தைவரைந்து கோணத்தைச் சூழவாழ்பவரையெழுதி யபபாலெட்டி தழிட்டு அந்தச்சத்தியையதிற்ரூபித்து நாலவயிலும் வருந்து, ஏழுவகையன்னம் எழுசுவைப்பதார்த்தம் நெய் வேதித்தச சத்தி யந்திரத்தை மூலத்தோடு செபிக்கிற் சித்தியெய்தும் இது நிச்சயமென்று வருந்து நாரதன் விண்ணுலகடைந்தான இங்கிவரிவவாறு நோன்பியற்றி இருந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னர்.

முற்றிற்று

கூ-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

வரமுனி நாரதன வானத் தெய்திவச்
சிரன்முனி யாகத்தைச் செய்யு மத்திரிப்
பரமுனி வனைத்தெரி சித்துப் பத்திசேர்
சூரமுனி வரர்சுர ரிருக்குஞ் சாலையில். (க)

இருந்தன ளிருந்தன சூயை யில்லகம்
பொருந்தின புதல்வர்தம் புதுமை யாவையுந்
திருந்தநல் லுரைகொடு செப்பக் காதிறை
லருந்தின ளருந்தவத் தரச னத்திரி. (உ)

முயலுமம்மகத்தினை முடித்து வச்சிரத்
தியலினை னேத்தவங் கெழுந்து மாதவச்
செயலினர் சூழவாச் சிரமத் தெய்தும்வா
ற்யலின முனிவர்கண டருகி லெய்தினர். (௩)

எய்தின ரடிபணிந் தேத்தி னாருற்ற
செய்திகன் முனிவரர் திருவன் னர்களின்
றய்தின மௌவனைக் குரைப்ப வன்னவன்
மெய்திகழ் கோலம்யார் விளம்பற் பாலரோ. (௪)

அன்னபோ தாச்சிர மத்தை யணமிய
பொன்னதா முனிவனைப் பூவை கண்ணுறீஇ
முன்னதா யாதவன் முனைத்த போதளி
மன்னுதா மரையென மகிழ்ச்சி யெய்தினள். (௫)

மருக்கிளர் மலரடி விளக்கி மாதவற்
கருக்கிய முதலிய வளித்துப் பூசனைக்
கிருக்கிய லக்கத முதலி யாவையும்
பொருக்கென வமைத்தனள் பொற்க லத்தினே. (௬)

அமைத்தடங் தோளினு ளவனை யம்மலர்ச்
சுமைத்திரள் கொண்டருச் சித்துச் சூழ்தவர்
தமைத்தனி பூசனை புரிந்து தாபது
ரமைத்தனி பயந்ததா யென்ன வாழ்த்தவே. (௭)

அங்கவர் பணிந்தன ளத்தி ரிப்பெயர்ப்
புங்கவ னமர்ந்தன னமர்ந்து புண்ணிய
ரிங்கவர் சிறுவரா யிருத்தல் கண்டுயிர்
மங்கலை யோடொரு வார்த்தை கூறுவாள். (௮)

ஆதவ ரனையுமிப் புதல்வ ராரென
மாதவன் வினவலு மனது தான்பன்தத்
தேதவ னெண்ணமோ வென்ன வஞ்சியப்
போதவ னுரைத்தனள் புக்க வாறெலாம். (௯)

புக்கது கேட்டவட் புகழ்ந்து கற்பினின்
மிக்கதொன் றிலதென வியந்து மூவர்தந்
தக்கதோ ருருவையுந் தனது கற்பினுற்
றொக்கதை விரித்திநீ யென்று சொல்லினன். (௰)

வேறு

சொற்ற போதுணர்ந் தேயனு சூயைதன் கரத்தின்
முற்ற போதனன் பாதநீர்த் தத்தினை முகந்து
நற்ற போதனற் கேவல்செய் தேனெனி னன்னம
யுற்ற போதமோ டியாந்தகற் பெனனிடத் துளதேல். (௧௧)

வேறு

பொய்வி டப்படு மூவர்தம் முருமுன் போலாமென்
றுய்வி டப்புனல் விசிறினள் விசிறின வுடனேமஞ்
செய்வி டத்தழன மூன்றுமம் முனிமறைத் திறமொழி
நெய்வி டப்பெருத் தெழுந்தன வெழுந்துமுன னின்றாரால் (௧௨)

தெண்டு பொத்தகங் கமண்டலங் குடைகையிற் சிறந்தோங்கக்
கொண்டு மார்பினு விலங்கிடக் குடுமியுங் குழைவாகப்
பண்டு பார்படைத் தவனன சூயைதன படைப்பாகக்
கண்டு பாரினின் றனெனிற் பெரியது கற்பாமே. (௧௩)

சங்கு சக்கரம் பங்கயம் வெங்கதை தாமேந்தி
யோங்கு செம்பொனு டையுதரித் தியலுமைப் புயலேபோ
லங்கண் மாலிவ ளளிப்பவ னொருத்திதன் னளியேற்றே
யிங்கு நின்றன னெனிலிவள் கற்பினுக் கெதிருண்டோ. (௧௪)

பற்று சூலமான் மழுவலங் கையிற் பரிந்தேந்திப்
புற்ற ராவணிந் திளம்பிறை புனைந்துதிண் புலியேழு
மற்று நீறெழுவழிப் பவனொ ருத்தியா லழித்தாக்க
பெற்று நின்றன னெனிலிவள் கற்பலாற் பெரி தியாதோ. (௧௫)

வேறு

மூவ ரிவ்வண நின்றிடச் சென்றிடு முனிவர் சாரணர் சித்தர்
தேவர் பன்னகர் கின்னர ரத்திரிச் செழுந்த வன்பணி கேட்டுத்
தாவ் ருமன சூயைதன் பொருட்டொ ருத்தரு மறிவூரி யாத
மேவருந்திருக்காட்சிகண்டானந்தவெள்ளத்தினிடைதாழ்ந்தார். ()

டாட்சி யானவம் மூவரத் திரிதனைக் கற்பி னுக்கர சாரை
யாட்சி யானதண் ணளியினு ளுேக்கியு மன்பெ னுந்தளை நீக்கி
மீட்சி யாவதற் கிலமன மீண்டுநும் மீதுபூண டது நும்போன
மாட்சி யில்லறத திருந்துமா தவஞ்செயு மாதவ ரிலை யென்றும.()

பினனு மன்னவ ரோடுகூ றுவாகளெப் பேறுவேண டுவ து
ங்கட், குனனும போதினி லீய்குதுங் கேணமென வுரைக்கவம
முனி சொல்வா, னினனு நுங்கடங் காட்சிகண டுவந்தினி திருப்
பதே விருப் பல்லான, மன்னு மோாவிருப் பிலையெங்க ளுக்கினி
மற்றெலாம வெறுப் பாமால். (கஅ)

என்று கூறிய முனிவனுக் கருகினின றியம்புவ ளனசூ
யை, யொன்று நீர்தர நானபெறும பேறுமூன் றுளவென துயி
ராகத், துன்று மாதவன் மீதவா வெனக்கு நாடொறும ளர்குவ
தாமொன், றனறி யினனமென சிறுர்களா யுதித்தெமை யாள்வ
தொன றக லாதே. (க௯)

கனனி மாரொரு மூவாகுா னததடங் கரையினின் றுன்மக்
காண்பா, னுன்னி மாதவஞ செயும்பலன் கையில்வங் துற்றதங்
கவா பானீா, துனனி மாதய வளித்தவ ரோடதி சுத்தநற் றவ
ரனனோ, பனனி மார்தொழ விங்குவங் தெமக்கருள பயப்பதொ
ன் றெனச் சொனனுள். (௨௰)

நன்று தானபெறும் பேறுவேண டியதெமை நயந்துநீ தரு
ம் போக, மொன்று நாமறக் கினறில மென்றுகேட் டுற்றன வற்
றுகத், துனறு நாணமதி யென்றுந்தத் தாத்திரை யனனென்றுங்
துரு வாசா, வெனறு போகொடு மூவரா யாமும திடத்திலுற்
பவிப் பேமால். (௨க)

ஒன்று வேண்டியே யிரண்டினை வெறுததுமூன றுணர்ந்து
நான்கினை சேர்த்தே, யெனறு மைந்தினை யடக்கியா றினைமுனிங்
தெழுமெழு முனி வோருஞ, சென்று ஞானவா விக்கரை தனிற்
றவஞ செய்கினற பொருட் டங்கண், டின்றி யெம்மையாம் பூசிப்
பெம் யர்வருஞ் சுகா னந்தம் பெறவேண்டி, (௨௨)

மற்று மின்னனை யன்னவ ரோடுமை வழங்கின பொழுதின்கண்,
சுற்று மந்தர துந்துமி முழங்கின சொரிந்தன பூமாரி
முற்று மத்திரி யோடன சூயைதன் மகிமையை மொழிவாரியா
ரிற்ற தோர்வகை யுவகையி னியம்பின னென்றனன் னுயர்சூதன். ()

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௨௱௯

௬-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

நாரதன் தேவலோகத்தில இந்திராணியாகம் வளர்க்கு மத்திரிமுனியைத்தரிசித்து சுரர்முனிவரிருக்குஞ் சாலையிலிருந்து அனசூயையில்லத்துப் பொருந்திய புதல்வரது புதுமையாவையுஞ்செப்ப, அருந்தவன கேட்டுமகத்தைமுடித்தெழுந்து மாதவர் சூழவாச்சிரமத்தைநோக்கிவரச், கண்டமுனிவர்முன் வந்தன்னைக்குரைப்ப அவண்மகிழ்ந்திருக்கையில் அத்திரி யாச்சிரமத்துள்வர, தரிசித்துச் சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர் போனறுவந்து பாதம் விளக்கி யாகியபாத்தியத்துடன அட்சதை மலர்கொண்டு பூசனை புரிந்து, மற்றமுனிவருக்கும் தக்கதக்கபடி பூசித்து, என்னைப்பெற்றவனையே யென்று அங்குள்ளார் வாழ்த்தபபணிந்தனள். முனிவரமர்ந்து புண்ணியர் சிறுவராயிருத்தல்கண்டு ஆதவானையுமிப்புதல்வர் யார் எனறு வினவ; மாதவனென்ன மியாதோவெனறு மனப்பதைத்து அஞ்சியுள்ளவாறெல்லாமுரைத்தனள் கேட்டு அவளைப்புகழ்ந்து கறபின்மிக்க தியாதொன்று மின்றென்று வியந்து, மூவருருவைமுன்போல விரித்தியெனறு சொல்ல, அவள் கரத்திற் பாததீர்த்தத்தை முகந்து நற்றவனபணி குற்றமறச்செய்தவளாயிருப்பேனானல, உயர்நத கற்பென்னிடத்துளதானல் இம்மூவரும் கிழவுருப்போய் பழையவுருவாகக் கடவரென்று வீசினள், ஓமாக்கினியானது முறைமோதி நெயவார்க்கப்பெருத்தெழுநததுபோல வெழுந்து முன்னின்றார். தண்டு புத்தகம் கமண்டலம் குடைமுநூல குடுமியிவை யிலஙகப்பண்டு பார்படைத்தவன அனசூயையின் படைப்பாக வுலகமகண்டிட நின்றனெனிற் பெரியது கற்பாம்; சங்கு சக்கரம் பஙகயம் கதை செப்பொனுடையிவை யிலங்கவுலகளிப்பவன் ஒருத்தி தனைனளிபெற்று மேகம்போல விளங்கினனெனிற் கற்புக்செதிருண்டோ! சூலம்மானமழு அராவிளம் பிறை விளங்க வுலகழிப்பான் ஒருத்தியாலளித் தாக்கப்பெற்று நின்றனனெனில் இவள் கற்பிற் பெரிதியாதோ! மூவருமிப்பிரகாரம் நிற்கத் தேவர் முனிவர் சாரணர் சித்தர் பன்னகர் கின்னரர் இவரொருத்தருமறிவரிய காட்சியை யொருத்தி பொருட்டளித்தான். தெரிசித்து தானந்த வெள்ளத்திடையமிழ்ந்தார் காட்சியானவம்மூவர் அத்திரியையும் அனசூயையையும் இருவரையோடு பார்த்து உங்களன்பென்னும் தளையைநீக்கி மீட்சியுறுவதற்கில்லை, மனம் மீண்டும் நும்மீது பூண்டது; நும்போலில் லறத்திருந்து யாதவரு

செய்வாரொருவருமில்லை; ஆதலின் நுங்கட்குவேண்டுவதியாதோ அதைக் கேண்மின் ஈகுதுமென்றருள; முனி இன்னுந்தேவரீரது காட்சி தரிசித்து ஆனந்தமடைந்திருப்பதைத் தவிர வேறொரு விருப்பமுமில்லையென்றுகூற; அவனருகினின்றவனசூயை யான்பெறும்பேறுமூன்றுள, அஃதாவது என பிராணநாயகன் மீது நாடோறுமன்புவளர்வதொன்று, தேவரீரின்னமென்சிறுர்களாயுதித்து எம்மையாள்வதொன்று, மூனூறு கன்னிமாரும் ஞானதீர்த்தக் கரையிலும்மைத்தரிசிக்கக் கருதித்தவஞ்செய்கின்றனர் அவர்க்குபயலனளித்துக் கருணைகூர்ந்து அவரோடும் முனிவரோடும் அவர் பன்னியர் முதலானவரோடும் ஈங்கெழுந்தருளிவந்து அருள்பாலிப்பதொன்று என்று சொன்னாள். அதற்கு நீ கேட்டதொன்றும் யாமறக்கின்றிலம் அப்படியாகுகவென்றருளிச் சந்திரன தத்தாத்திரையன் துருவாசன் என்ற பெயரோடு மூவரும் உம்மிடத்துற்பவிப்போம், முத்தியை வேண்டியிருவினைகளைந்து ஜீவேசுரசகத்தை யுணர்ந்து நான்கு மகாவாக்கியப் பொருளையுட்கொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையடக்கிக் காமாதியாறினை வெறுத்து எழுமுனிவரும் ஞானகானனத்திற போய்த்தவஞ்செய்கிறனர், யாவரும் சுகானந்தம் பெறவேண்டியங்கே சென்றுயாம் எம்மைப்பூசிப்பேம் கொள்வேம் என்று இப்பேர்ப்பட்டவைகளை யன்னவரோடருளின காலத்தில, அந்தரதுந்துபிமுளங்கின பூமாரிபொழிந்தன. ஆகையால் அத்திரியனசூயையிவர் மகிமையை மொழிபவரெவர்! இஃதோரானந்தத்திலைறைந்தனன் என்று சூதர் சொன்னர்.

முற்றிற்று

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

தூய மாதவர் கேட்டன சூயையே
யாய கற்புக் கரசென வேமகிழ்ந்
தேயு மூவர்பின் பெய்திய செய்திசொன்
னீயெ ணுமுன் னிகழ்த்துவன் சூதனே. (க)

வேறு

இந்திரன்காண் பரும்பிரமன் முதன்மூவ ரத்திரிக்கண் ணாதையங் கைமேற், சந்திரன்றத் தாத்திரையன் றுருவாச னென்றுபெயர் தாங்கி வேத, மந்திரமூன் றும்மூன்று வடிவாய்வந் துதித்ததெனவந்து தோன்றிச், சுந்தரநா தாந்தபரஞ் சோதிமயமெனமுன்னோர் சொலநின் றூரால். (உ)

நின்றவர்மூ வருந்தாதை யென்றமுனி வனையவன்பன் னி யினு மன்னே, யென்றவன சூயையைமா மலர்கொடருச் சிக்க விவ ரிருவர் போல, முன்றவஞ்செய் தோரொருவ ரிலையென்மா தவர்தொழுது முழுதும் வாழ்த்த, வன்றவர்முன் னாரதன்வந் தமிர்தகா னம்பொழிய லாயி னனே. (௩)

கானரசங் கற்பகப்பூங் கனியிரச மரம்பையர்க்குக் கானிற் சூழ்பூந், தேனிரசந் தேனினத்திற் கமிர்தரசம் வானவர்க்குச் செ ந்துக் கட்கே, பானரச மானிடருக் கன்னரச மதகிரியொப் பா முன் னோர்க்கு, ஞானரச மெனநுகரப் பொழிந்தமுனிக் கிணையெ வரை நான்சொல் வேனே. (௪)

ஐந்துவகை யிந்தியங்கட் கமிர்தகா னத்தைவிருந் தளித்தே யன்டி, முந்துவகை முனிவனையத் திரிமுனிவ னுபசார மொழிந் து வாழ்த்திக், கொந்துவன மலர்கொடருச் சிக்கமிக்க முனிவனன் பு கூர்ந்தே முன்பு, செந்துவர்வா யனசூயை தாய்மார்மூ வருக் குறைத்த திறஞ் சொல்வானே. (௫)

பன்னியான் மறைபகரத் திரியேநின் பன்னிசொன்ன படி யே கேட்டுக், கன்னியரா மன்னையர்மூ வருஞான வாவிநெடுங் கரையி லேபோய்த், துன்னியநே கந்நாளாய்த் தவம்புரிந்தா திரைவிரதந் தொடுத்துக் கேள்வ, ரன்னியமல் லாமெனினு மன்பு பொருந் திடவினிதா யனுட்டித் தாராம். (௬)

வேறு.

ஆதினாங்க ணனைவெய்யோ னுதிகரும் போதி லங்கவனா மண ம்புரிவா ரயன்மா லீசன், நீதியாயா தகலவென்றோர் காணக் காட் டுந் திருமணக்கோ லக்காட்சி சேவிப் பானீர், போதியாயா னன ன்போன்ற முனிவ ரோடும் போந்ததுநா னுமக்கிது புகறற் கென் றே, மாதியாயா ரமுதெனநா ரதன்முன் சொல்ல வல்லவனும் பன்னியுமுன் மகிழ்வுற் றாரே. (௭)

அங்குநின்று நாரதன்சந் தான கானத் தடைந்திரா னத்தட த்து ளகன்றீ ரத்தில், இங்குநின்று தவஞ்செயுமூ வரைக்கண் டிங்க

னிறைவரும்பா லுறைவரின்று ளென்று முன்னங், கங்குனின்று
நேமியும்புட் சேவல் நீக்கிக் கடிதுவர விடிவரவுக் கண்டாலென்ன
க், சொங்குநின்ற குழலியர்க ளுலவும் போது குலவுமன்னங் கரு
டனொடு குண்டை மீது. (௮)

கோவிசந்த நீறணிந்து கஞ்சம் வேய்ந்து குல்லைப்பூனைந் தலர்ந்த ந
றுங் கொன்றை சூடித், தாவிலும்பர் மலர்மாரி வழங்க வானிற் றமு
ங்குறுபல் லியமுழங்கத் தாழ்ந்து ஞான, வாவியின்க ணேழ்முனி
வர் சூழ மூவர் வந்தனர்கண் டெவந்தவுரம் மாதர் மூவ, ரோவியங்க
ளாருயிர்பெற் றிருக்குந் தானத் தொன்றினு லெனவவர்பாற் றுன்
றினரோ. (௯)

ஆரணநான் கறிவருமூ வருந்தம் பானின் றகலாத மூவரு
மொன் றுருகுங் காட்சி, பூரணசோ திச்சபைக்குட் கண்டு தேகம் பூரி
த்தார் முனிவரரிப் புதுமைக் கெல்லாங், காரணமா மத்திரிமா மு
னியீ முள்ளங் கனியுமன சூயையுமக் கடவு ளோரை, யேரணவு ம
ருமலர்கொண் டருச்சித் தோர்சொல் லியம்புவரம் மூவருக்கு மிரு
வர் தாமே. (௰)

ஆதரித்து யாமியற்றும் பூசை நீர்கொண் டருள்புரிய வேண்டுமெ
ன்று ரவரப் போதிற், றுதலர்த்துந் தாமரைக்கண் ணவன்சொல்
வானித் தலத்திலொரு லிங்கமதி சயமாய்த் தோன்றுங், காதலித்
தெங் கலைகளொடு மலைவி லாதெக் காலமுஞ்சேர்ந் துறுங்கோலங்
காணுங் காணும், பாதலத்தி லிருந்தொரர செழும்பு மந்தப் படி
வமுமெம் வடிவமெனப் பாரும் பாரும். (௧௧)

அந்தவா சாதிநடு வந்தம் யாங்க ளமராகொம்பு முனிவர்தழை
யாகும் யோகு, தந்தவடி முதலெழுத்து நிறம்பொன் னேரா சதகு
ணத்தோ டெலகியற்று நடுவோ மற்றைத், தொந்தவெழுத் தாய்நிற
மிந் திரநீ லஞ்சாத் துவிதகுணத் தொடுகாவற் றொழிலே செய்
யும், வந்தமுடி மகாரநிறம் வெள்ளை யாந்தா மதகுணத்தோ டில
கொடுக்கம் வருத்துந் தானே. (௧௨)

தானிலிங்கு குடிலைவடி வதற்கெக் காலுஞ் சலனமில்லை யதன்

மேற்காய்த் தங்குஞ் சோதி, யானலிங்கந் தனக்காவி யதுவே லிங்க மதற்காவி மூலமொன்று மவைரண் டிற்கும், ஞானலிங்கந் தனக்கு மித்தந் தகைமை யாவு நண்ணுமெழுத் தைந்துமைந்து முகமாய் நாடி, மாலலங்கொண் டிருக்குமிது நிற்க யாமே மறறெமைப்பூ சித்துமன மகிழ்விப் போமே. (௧௩)

எனதுசொல்லா லேழ்முனிவ ரற்றை நாளுந் திற்றைவரை தவஞ்செய்கின்று ரிவர்க்கு முங்கண், மனதுருகும் படிக்குவிண் ணு ளார்க்கும் யாமே மற்றெமைப்பூ சித்திடுஞ்சின் மயங்காண் பிப்பா, முனதுளமு மனசூயை மனமு மெம்பா லுறைகவென மூவருமங் குறைந்தார் பின்னர், தனதுயிர்ப்பன்னியுமுனியு மரசி ன்றேற்றந் தனைப்பார்க்கத் தரையினைப்பார்த் தனரப் போதே. ()

வேறு

பாரிநின்றேறொளிதானெழுந்துலவுபான்மைகொண்டுதவமே ன்மையோர், யாருநினறிலர்தள்ளாடுகின்றனர்பின்னுவதாயோரழு லெழுவதா, னேரினினறெழுசுவாலைகொண்டெவருநெஞ்சமஞ்சி முனிமஞ்சரரந், தீரரென்றவரோர்மூவர்முன்றழுவல்செய்குவார் கருணை பெய்குவார். (௧௫)

முனிவனங்கைமனம்விழியில்வக்கெழுமம்மூவருந்தமதுமூல மூய்த், தனிவருஞ்சின்மயவடிவைநெஞ்சினிடைதாளினைந்துயரு ஞாலகா. னினிதுசென்றனர்பின்முனிவரென்றவர்கள்யாவரும்பழு குதேவருந், தொனியகனறிதெனவிளைவதென்றுநனிதூக்கினூர்த ரையை நோக்கினர். (௧௬)

காதலிற்குடிலைரூபமாயபிரகாசமானதுபிரவேசமாய்ப்
பூதலத்திறைவர்கலைகளோடுமறைபொங்குசாகையோடிணங்கியே
பாதலத்தினி டைகின்றெழுந்ததொருபாரகீளரசுபாருளோ
ராதரித்துவிழியாலளப்பரியதாகின்றதததுவன்றியே. (௧௭)

அன்னதற்கருகுமேலநாயரனோடரிபிதாமகனுமாயவா, மன் னுதற்கினியசோதியாயமிர்தமயமுமாயருளின்வடிவுமாய்த், துன் னுசிற்பரமஞானலிங்கமதுதோற்றல்கண்டபொழுதாற்றலாற், பன்

ஞர்சித்தர்முனிவர்விஞ்ஞையர்களிசைபாடினர்நடனமாடினர். (௧௮)

பாலிலொன்றியநெய்போலவெங்குமொருபான்மைகொண்டி
லகுமேன்மையாய், மாலிலொன்றுபுலனுலியன்றவுயிர்மாய்விலாது
லவவேசெய்வாய், நூலிலொன்றுபொருளோதெரிந்தமறைநேர்ன்
மையந்தணர்களுல்வரோ, டாலிலொன்றுபர்ஞானவின்பமுனையா
ரறிந்துரைசெய்வார்களே. (௧௯)

தருவுமாயுதவுகருவுமாய்விரவுதழைகணீடுபணைநிழல்களாய்
மருவுமாய்மலருமாயமலாந்தகனிவர்க்கமாயிரசவர்க்கமா
யுருவுமாயுருவிலுயிருமாயுயிருளுணர்வுமாயுணர்வுமுணர்வுரு
தருவுமாயருவிலருளுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. ()

பஞ்சுமாய்முறுகுநூலுமாயிறுகுபடமுமாயுடைகொளிடமு
மாய், நெஞ்சுமாய்நினைவுமாயமர்ந்திடுமோரநெறியுமாய்நெறிகொள்
குறியுமாய், நஞ்சுமாயமுதுமாயுடனபருகுநாதனுயதிகழ்ந்தமோ, ர
ஞ்சுமாய்மறைகளுலுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (௨௧)

சிகரமால்வரைகடலாகள்வாரிதிகடேவர்மானிடவரியாவரும்,
பகருமாறுதவுதந்தைதாயெனுமோர்பண்பனுயவுயர்நண்பனீ, நிகரி
லாதொரணுவுமைநதரெனநின்றவாறுபுகல்கின்றதே, தகரமாயு
லியியெனவிரவுமுனையாரறிந்துரைசெய்வாகளே. (௨௨)

உரைசெய்நாதவொலியாயெழுத்துமெழுதுரையுமாயுரைசெ
ய்பொருளுமாய்ப், பரசுபாணிமுதன்மூவராயருள்செய்பவருமாய
துகொள்பவருமாய்ச், சிரசுமாயுரசுபதமுமாயினியதேகமாய்நிறம
நேகமா, யரசுமாயமிரதலிங்கமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே

நீதியாயதின்விரோதியாய்வெளியினிறைவுமாயிருளின்மறை
வுமாய்ப், பேதியாதங்கவபேதமாய்மருவுபெண்ணுமாயலியோடா
ணுமாய்ச், சாதியாய்வருசமாதியாயெதிர்கொடாணுமாலயனுமான
தோ, ராதியாயொளிகொள்சோதியாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வா
ர்களே. (௨௪)

என்றுரைத்தமரோதுதித்துமகிழ்வெய்தநீடுலகமெங்கணும்
துன்றுமற்புதமதாகமாதவர்கள்சுரர்கள்கின்னரராகளாதியர், யன்று
தித்தவரசைப்பின்மூவரெனலாயிலங்கவடிவத்தைநேர், சென்றுப
ந்தியொடுகண்டுமுத்திதருசித்திபெற்றனர்சன்சித்தமே. (உரு)

ஓதுஞானவனமூற்றவுற்றவுயிரொக்கஞானவனமாகியப் ,போ
துஞானரசமேநிறைந்ததிதுபோதுசொல்லமுடியாதுபார, மீதுஞா
னவனமேவைதண்டமிதுவேமனோவதியவெள்ளிவெற், பிதுஞான
நிலைதாமெனத்தவரோடிறில்சூதமுனிகூறினன். (உசா)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உகரு.

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

மூவரும் பின்னரெய்திய செய்தியைச்சொல்லுமென்று கேடகச் சூதர்சொல்வார் பிரமன முதலமூவரும் அத்திரிமுனிவனிடத்தில் சந்திரன தத்தாத்திரேயன துருவாசன் யென்று நாமந்தரித்து வேதமந்திரம் மூன்று மூன்றுருவாய் வந்தமைபோல வந்துதித்து அழகு பொருந்திய பரஞ்சோதி மயமென்று பழையோர்கூறநின்றார் நின்ற மூவரும் பிதாவாகிய முனியையும் அன்னையாகிய வனசூயையும் மலர்கொண்டருச்சிக்க மற்றமுனிவர் வாழ்த்த இவர் முன நாரதனவந்து கானரசம் பொழியலாயினன். ஐவகை யிந்திரியங்களுக்கும் அமிர்தகானத்தை விருந்தாயழித்த முனிவனையத்திரியுபசரித்து வாழ்த்தி யருச்சிக்க, அசூற்கன்புகூரந்து அவர் முன்னுக அன்னையை முந்தாயாக்கு மொழிந்ததை மொழியலாயினன். அத்திரியே கன்னியா மூவரும் நின்பன்னி சொன்னபடி கேட்டு, ஞானதீர்த்தக் கரையினெடுங்காலம் தவம் புரிந்து, ஆதிரை விரதமனுட்டித்து, கேள்வரூங்கிய மல்லாரெனினு மங்கியமாம்படிக்கு நோற்றார் ஆதிரையில் சூரியனுதிக்கும் வேளை அவரை மணம்புரிவார், குற்றமற்றோர் தரிசிக்க அயன் மாலீசன திருமணக்கோலக்காட்சி கொடுத்தருள்வார். சேவிக்கும் பொருட்டு அன்பு பொருந்திய முனிவரோடு சென்றயானுமக்குரைக்க வந்தேனென்று சொல்ல; முனியும் பன்னியுமகிழ்ச்சி கொண்டார் நாரதனங்கிருந்து சந்தானகானத்தில ஞானதீர்த்தத்தினின்று தவஞ்செய்யு மூவரைக்கண்டு உம்பால் உம்பிறைவர் இந்நாளுறைவர் என்றுரைக்கும்போது பொழுது விடிந்தது. அப்பால் முத்தேவிமாரும் உலாவும்போது அன்னம் கருடன் இடபம் இவற்றின் மீது கோபி சந்தனம் திருநீறு தரித்து, தாமரை துளசி கொன்றைமாலைசூடி, உம்பர் பூமாரிவழங்கப் பல்லியமுழங்க ஞானவாவியின்மேனம் முனிவர்சூழ மூவர்வந்தனர் தரிசித்துவந்தனர்,ஒவியம் உயிர்பெற்றி

ருக்குந் தானத்திலொன்றினைப்போல தேவியர் மூவரும் தத்தம் மிறைவர் பாற்றுன்றினர். மறைகளானறிதற்கரிய மூவரும் தம்பாணின்றகன்று தமூ வரும் ஏக் மாங்காட்சி பூரணைசபைக்குட் கொடுத்தருள; முனிவரர் தரிசி த்துத் தேகம் பூரித்தார். இவ்வற்புதத்துக்குக் காரணமான வத்திரியு மனசூயையும் அக்கடவுளரை யருச்சித்து அடியேங்கள் செய்யும் பூசை யைத் திருவுளங்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க, தாமரைக்கண்ணன் அவரைப்பார்த்து இத்தலத்தி லெமதுகலைகளோ டு கூட ஒருலிங்கந்தோன்றும், எக்காலமுமியா மூவருமதிற் சேர்ந்திருக் குங் கோலங்காணப்படும், அன்றியும் பாதலத்திலிருந்து ஒரு அரசுமுளை த்தெழும் அதனை ஆதி நடுவந்தம்யாங்கள், அமரர் கொம்பு முனிவர் தழை களாம் அதனடி அகாரம் நிறம்பொன் குணம் இராசதம் தொழில் சிரு ட்டியாம்; நடு உகாரம் நிறம் இந்திர நீலம் குணம் சத்துவம் தொழி ல் காத்தலாம்; முடிமகாரம் நிறம் வெள்ளை குணம் தாமதம் தொழில் ஒடுக்கமாம்; எக்காலமு மதுபிரணவசொரூபமாகவே விளங்கும். அதன் மேற் காய விளங்குஞ் சோதியானலிங்கமே தனக்காவியானலிங்கமாம்; அ ந்தலிங்கத்துக் காவிமூலமொன்றும்; அவையிரண்டுக்கும் ஞானலிங்கத்துக் குமித்தகைமை பொருந்தும, பஞ்சாக்கரமைந்து மைந்துமுகமாக மகிமை கொண்டிருக்கும். இது நிற்க யாமேஎம்மைப்பூசித்து மனமகிழ்விப்பேம்; எமது சொல்லை அர்றை நாடொடுத்து இறறை நாள்வரை எழுமுனிவர்கே ட்டுத்தவஞ்செய்கின்றார், இவர்க்கும் உங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனது ருகும்படி எமைப்பூசிக்குஞ் சின்மயசொரூபக் காட்சியளிப்பேம், உங்களிரு வருள்ளமு ம எமபாலுறைக வெனறருளி அங்குறைந்தார். பின்னர் முனிபு ம யத்திரியும் அரசினைற்றுற்ற மறியபூமியைப பார்த்திருந்தார; அப்பே து பாரினைமு ரியரெவரு நிலைகொள்ளாமற் றள்ளாடும்படியாய் உலகினின் று ஓரொலிகிளம்பி அதினின்று மழலெழும்ப அதின்சு வாலையைக்கண்டவ ரெவரும் உள்ளம் பயந்து இளமையுந் தீரமுமுடைய முனிவர் ஒரு மூவ ரையுந்தழுவக்கருணைசெய்து அனசூயையின் மனம் விழிகையில் வந்தெழுமி ம்மூவரும் தமது மூலமாய் வரும் சின்மயவடிவைத்தியானித்து ஞானகான னஞ்சென்றனர் பின்னர் முனிவரியாவரும் தேவரும்பயந்தீர்ந்து மேல் வி ளைவதென்னென்று தரையை நோக்கியிருந்தார்; பிரணவருபமாகிய பிரகா சமானது பிரவேசமாய் இறைவர்கலைகளோடும் மறைபொங்குஞ் சாகை யோடும் இணங்கி, பாதலத்திலிருந்து ஓரரசு எழுந்து உலகத்தோர் கண் ணுளவடபரிதாய நின்றது, அதற்கு மேல்புரம அயனரியரனுமாய நிலைபெற் ற சோதியாய் அமிர்தமயமாய் அருள்வடிவாய் சிற்பர ஞானலிங்கந்தோற் றுதல் கண்டு, தேவர் முனிவர் இசைபாடி நடனமாடினர். பாலினெய் போல யெங்குங்கலந்து மறைந்து விளங்குமகிமையுடையவனே! மயக்கம் பொருந்திய புலனுலாகிய ஜீவர்களழியாமல் வாழுமாறுசெய்பவனே! நூலி லடங்கிய பொருளைத்தெரிந்தவேதவலிமையுள்ளவர்தனர் நால்வரோடு நீரா

லஙகட்டியைப்போலவதியும் ஞானமூர்த்தமான வுன்னை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! விருக்கமாய் வித்தாய்தனை பொருந்திய இலைகளாய் அதன் நிழலாய் மணமாய்மலராய்க் கனியாய் இரசமாய் உருவாய் அருவாய் உயிராய் உணர்வாய் உணர்வும் உணர்வரிய அருவாய் அருளாய் விளங்கும் உன்னை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! பஞ்சாய் நூலாய் படமாய் அஃதணியுமிடமாய் மனமாய் நினைவாய் மறப்பாய் நெறியாய்க்குறியாய் நஞ்சாய் அமுதமாய் அதைப்பருகு காதலும் ஐம்புதமாய் நால்வேதமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! வளையாய்த்தளையாய்க்கடலாய்ச் சுரராய் நரராய் அனையாய் அப்பனுய்ப்பண்பனும் நண்பனும் அனகுயை மைந்தராய் தகராகாசமாய் அக்கரப்பொருளாய்க்கலந்து விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நாதவொலியாய் எழுத்தாய்ப்பதமாய்ப் பதார்த்தமாய் அரனுதி மூவராய் அருளளிப்பவனும் ஏற்பவனுய்ச் சிரசாய்ப் பாதமாய்த்தேகமாய்ப் புலவண்ணமாய் அரசாய் அமிர்தலிங்கமாய் விளங்குமுனனையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நீதியாய் அவிரோதியாய் வெளியினிறைவாய் இருளின்மறைவாய் அபேதமாய் நவபேதமாய்ப்பெண்ணுணலியாய்ச்சாதியாயச் சமாதியாய்த்தாணுமாலயனும் ஆதியாய் சோதியாய விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! இந்தப்பிரகாரந் தேவர்கள் துதித்து ஆனந்தமடைய, உலகமெங்கும் அற்புதமாக மாதவர் முனிவர் கின்னரர் முதலியோர் அரனை இலிங்கத்தை யெதிர்சென்று தரிசித்துப் பத்தியோடு முத்திதரும் சித்திபெற்றனர். ஞானகானனத்திலுள்ள வுயிர்களெல்லாம் ஞானவனமாகியது. அப்போது ஞானரசம் நிறைந்தது; ஞானவனமே வைகுண்டம் மனோவதி நகரம் கையிலாயம். இதன்மகிமை சொல்லிமுடியாது; இது ஞான நிலையேதானென்று சூதா நைமிசாரண்யவாசிகளுக்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

அ-வது அருச்சனைச் சருக்கம்.

அன்னவா மரசின் றன்மை யமிர்தலிங் கத்தின் மேன்மை
பின்னவா வுடனர்ச் சித்தோர் பெருமையர்ச் சிக்கும் டான்மை
யின்ன வாமற் றெலாங்கேட் டிடவிருப் புடையே நீமுன்
சொன்னவா றறைதி யென்னச் சூதமா முனிவன சொல்வான். (க)

அன்றெழு மரசின் மூல மமிர்தெழு மிலிங்க மூல
மொன்றெழு முனிவர் காண வொருமுனி விழியுள் ளங்கை
நின்றெழு மூவர் செய்தார் நெறிகெழு பூசை செம்பொற்
குன்றெழு வனைய தோண்முக் குணத்தொரு மூவர் கொள்ள. (உ)

ஆர்வுறு மிலிங்க மூலத் தயனைச்சந் திரனு நாப்பண்
சேர்வுறு மரியைத் தத்தாத் திரையனுஞ் சிவனை யந்தத்
தோர்வுறுந் துருவா சாவு முறைற்றினர் பூசை யங்ஙன்
சார்வுறு பவர்க்கு முத்தி யளித்திட தம்மைத் தாமே. (௩)

பூசைசெய் பவருஞ் செய்யும் பூசைகொள் பவரும் பூசைக்
காசைசெய் பவனைச் செய்யு மவருமிங் கிவரென் றுள்ளக்
காசையக் ககற்றும் வானோர் கணித்துமா நிலத்துண் மூன்று
தேசையிங் கியற்றும் லிங்கத் தேயருச் சிப்பான் மெய்ப்பான். (௪)

யர்ந்தரு பொருள்கொண் டின்ன மியற்றுவீர் பூசை யென்னப்
போந்தரு மலரோ டாதி பூசனைக் கேற்ற யாவு
மீந்தருள் செயுமென் றூரவ வியல்புகண் டயலே நின்ற
தேந்தரு வளித்த மென்பூத் தீங்கனி முதல நேகம். (௫)

தேனுநெய் தயிர்பா லீந்த திரைசட லென்னத் திக்கின்
வானுளோர் கரிக ளெட்டு வரைகளெண் வசுக்கள் கூர்மந்
தானுளா மனந்த னாதி தனித்தனி யிவர்கள் பூசைக்
கானவை வேறு வேற தாய்க்கொணர்ந் தவர்மு னுய்த்தார். (௬)

அரனரி யயனு மூவ ராமிவர் மூவ ருந்தா
மரனரி யயனு மூவ ராந்தமைப் பூசை செய்ய
வரனரி யயனுந் தானு வவர்முக நோக்கி யவ்வா
றரனரி யயனுத் தோன்று மரசையர்ச் சிப்பீரென் றும். (௭)

அரிதனி லரசைப் பூசி யாதிலிங் கத்தைப் பூசை
புரிதல்வே தியர்வே தத்தைப் புகல்கிலார் புறநூ லோதித்
திரிதல்தாய் தந்தை தாகஞ் சேரவந் தணருக் கன்னஞ்
சொரிதலோ டொப்ப தாமச் சுவத்தமுத் தொழிலுஞ் செய்யும். ()

அச்சுவத்தத்தை பூசித் தாலதற் கொப்ப தில்லை
யச்சுவத் தம்மே முன்ன தாஞ்சிவ லிங்கம் பின்னு
மச்சுவத் தம்மே லிங்க மிலிங்கமே யச்சு வத்த
மசசுவத் தம்மே முத்தி யளிப்பதற் காதி யென்றும். (௯)

தேவர்தம் பெருமான் சொல்லச் சினையர சினையர்ச் சித்தார்
மூவிரப் பூசை கொண்டார் மூவரும் பின்னர் மூவர்
தாவர லிங்கத் தாதி தனிநடு வினிலங் தத்தின்
மேவர மடவா ரோடும் வெளிவர நின்ற காட்சி. (ம)

வேறு

கண்டார்களி கொண்டாரிடர் காணாருயர் சேணூர்
விண்டாரமு துண்டாரென வியந்தார்தவத் துயர்ந்தா
ரெண்டாரணி கொண்டாடிமி லிங்கத்தி லியங்கு
மண்டான்முத லுண்டாயடை வதுமங்கதி லாமால். (கக)

முத்திக்கொரு லோகம்வழி மூவர்க்குயர் தேகஞ்
சித்திகருமெய் ஞானந்தவர் சேமித்தரி தானம்
பத்திக்கெது மோகம்மது பாலித்திடு மேகஞ்
சத்திக்கரு ளங்கந்திகழ் தாணுச்சிவ லிங்கம். (கஉ)

பூசித்தவ ரும்பூசனை பூண்டேற்பவ ரும்மாய்
நேசித்தவ ரவர்மூவர்தம் நிலைகண்டுநி லைத்துப்
பாசத்தனை தானற்றுள பசையற்றிசை வுற்றே
யோசித்தெழு மெழுமாதவ ருயிர்முத்தியி லுற்றார். (கங)

ஒருமூவரு முனிலோசன முள்ளங்கையு வந்தே
யொருமூவரு மானரவர் தாதைக்குறை செய்வார்
வருமூவரை நீர்பூசனை வழிபாடுசெய் வீரென்
றருமூவரு மிலிங்கத்துற லானாரென லானார். (கச)

அன்றோருரை கொண்டத்திரி யானோனைய னாதி
முன்னோர்தரு வாசாதிய முதலோரவர் முதலாய்
மன்னோர்சிவ லிங்கத்துரு வானோர்தமை முனிவன்
றன்னோரிதை யப்பாவனை தானோர்தல்செய் தானால். (கரு)

தேர்ந்தேமன திற்பாவனை செய்தேயக ரத்தோ
டார்ந்தேபர நாதத்துரு வாயும்முக ரத்தோ
டேர்ந்தேயுயர் விந்துத்தனி லுயர்ஞானம தாயும்
வார்ந்தேமக ரத்தோடுசின் மயசிற்பர மாயும். (கசா)

பூவாமுத லாயும்மருள் முகலிங்கம தாயுந்
தாவாதுய ராசாகிய தருராசனை யுள்ளத்
தேவாமுனி வன்பூசைசெய் துறுதன்மையை ஞானக்
கோவாலெதிர் கண்டான்மகிழ் கொண்டாளன ருயை. (௧எ)

திருமாதவன் மெய்யைப்பரி சித்தேதரி சித்தே
யொருமாதர சினையன்னவ னுள்ளத்தது வாகத்
தருமானத பூசைத்தொழி றவருதுறை முக்கட்
பெருமானையர்ச் சிக்கும்படி பெரிதர்ச்சனை புரிவாள். (௧அ)

எவ்வாறருச் சனைசெய்தன னென்றூலது வொன்று
லவ்வாறறி குவதாரவ னவளாயது வானோர்க்
கிவ்வாறியல் பவராமிவ ரிருவர்க்கருள் புரிவான்
வெவ்வாறணி யரனுதியர் வெளியாயின ரொளியாய். (௧கூ)

வெளிவந்திவ ரிருவோரிரு வினைவேரற நூறி
யெளிவந்ததுவெனவிம்பரி லேமுத்திய ளித்துத்
தெளிவந்தன ரவ்வேளையிற் செழுமாதவ ரெழுவோ
ரெளிவந்தொரு மொழிகூறுது மடியோமென நொடியா. (உ௰)

ஓராயிரம் யுகமாயுமுன் றுயர்மாதவம் புரிந்தோ
மோராயருச் சிப்போர்செய லேற்போர்செய றெரிந்தே
மாராயருச் சனையின்செய லறிந்தோமினி யாமே
லோரயிலுந் றம்பூசனை நீர்கொண்டருள் வீரே. (உ௧)

என்னமுனை நந்தானுவி யம்புமுதல் யுகம்போய்ப்
பின்னானயு கத்திற்றழும் பிழம்பாயிலிங் கத்தின்
முன்னுகவர்ச் சிப்பிரென மொழியத்தவர் மொழிவா
ரந்நாளது வெந்நாளஃதி யாரேயறி வாரே. (உஉ)

இயலாயுக பேதத்தினை யெவரேயறி குவரென்
றயலாயெழு முனிவோர்சொல வவர்முவரு ளறுதிச்
செயலான்மொழி குவனுலுறு திரேதாயுக காலம்
புயலாரர சௌல்போயொரு துளவாயலர் பொதுளும். (உ௩)

அக்காலம திங்தேயெமை யர்ச்சித்திடு மென்றே
பிக்கால நு கர்ங்தோனவி லிங்கத்திடை புக்கான்
முக்காலமு ணர்ங்தோரெழு முனிவோரெதிர் கால
மெக்காலம தென்றெண்ணமோ டேயங்கணி ருங்தார். (உ௪)

முங்தையுகத் தரசாமிது முறைபின்றுள வேயா
மெங்தையவ ருருவாமதி லிங்கத்தினி யற்கை
யங்தமறை முதலாயறை வரிதாமென மறையின்
சங்தங்தரு சூதன்பெருங் தவரோடுரைத் தனனால். (உரு)

மூற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உகூய.

அவாது அருச்சனைச்சருக்கம்.

அரசு இலிங்கம் இவற்றையருச்சித்தோர் பெருமை அருச்சனைவிதி— இவையனைத்துங்கேட்க விரும்பினோம், முன்னுரைத்தபடியுரைப்பீரென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார். அரசினமூலமும் இலிங்கமூலமும் ஒன்றுதான்; சப்தரிஷிகள்காண முனியின் விழிஉள்ளம் கை இவற்றினின்றெழு மூவருமுக்குணத்தொரு மூவர் கொள்ளும்படி பூசை செய்தார். இலிங்கத்தடியில யனைச்சங்கிரனும், நடுவிலரியை தத்தாத்திரையனும், முடியிலரனைத்துருவாசனுமாய முத்தியளிக்கத் தம்மைத்தாமே பூசை செய்தார். பூசைசெய்பவருங்கொள்பவரும். அதன்பலனளிப்பவருமிவரென்று மயக்கமறுத்ததேவர்கணினைத்து உலகத்தின் மூன்று தேனிசை யியற்றுமிலிங்கத்தி லருச்சிப்பார். யாங்தருபவற்றைக்கொண்ட ருச்சியுங்களென்று அருகேநின்ற திருக்கள் பத்திரம் பூ பழமுதலியதையும், பசுக்கள் நெய் பால் தயிர் முதலியனதையும் அளித்தன. தேவர்கள் அஷ்டதிக்குபாலர்கள் அஷ்டகயங்கள் அஷ்டகுல பருவதங்கள் அஷ்டவசுக்கள் அநந்தனுதி யஷ்டநாகங்கள் ஆமை இவர்கள் தனித்தனி பூசைக்கேற்றன வேறுவேறாகக் கொணர்ந்து அவர் முன் குவித்தார். அயனரி யானுகிய மூவரா மிவர் மூவருந் தாமான அயனரி யானுந் தானுமிவர்முக நோக்கி அயனரியானும் அரசை யருச்சிப்பீர் அரசைப் பூசியாது இலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தல் வேதியர் வேதத்தையோதாது, புறநூலோதித் திரிதலும், தந்தைதாய் தாகித்திருக்க அந்தணர்க்கு அன்னம் அளித்தலும் ஒப்பாம். அசுவ்த்த முன்னதாம் இலிங்கம் பின்னதாம். அசுவத்தமேலிங்கம், இலிங்கமே யசுவத்தம். அசுவத்தமே முத்தியளிப்பதற் காதி என்று தேவர் பெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க அரசினை யருச்சித்தார். அருச்சனையேற்றார். பிற்பாடு மூவருந் தாபரலிங்கத்தின் ஆதிமத்தி யந்தத்தின் மடவாரோரவெங் காட்சிகண்டார், களிகொண்டார்,

இடர்காணார்; தொழுதிட மனநாணார், தேவா மிர்தமுண்டா ரெனவியந்தார், தீவத்துயர்ந்தார், தாரணி கொண்டாடு மிலங்கத்தில் விண்டு அரன் அயன் உண்டாவதாயும், ஒடுங்குவதாயும் முத்திக்கொரு லோகமாயும், மூவர்க்குயர் தேகமாயும், சித்திக்கு மெஞ்ஞானமாயும், தவர்சேமித்த நிதானமாயும், பத்திக்கேதுவான மோகமாயும், அதைப்பாலிக்கு மேகமாயும், சத்திக்கருள்லிங்கமாயும் தாணுச் சிவலிங்கமாயும், பூசிப்பவராயும், அஃதேற்பவராயும், விளங்காநின்ற மூவர் நிலைகண்டு பாசத்தளையற்று எழுமாதவரு முயிர்முத்தியிலுற்றார். ஒருமூவரும் முனிகண்ணையி லுதித்துச் சந்திரன்முதலிய மூவருமானார்; அவர் தாதையைப்பார்த்து நீவிர் அருச்சிப்பீரென் றுரைத்து இலிங்கத் தொடுங்கினர். அவ்வுரையுட் கொண்டு அத்திரி அயனாதி மூவரும் சந்திரனாதி மூவருமாக விளங்கி இலிங்கமாத்திரமா யிலங்கும் தாணுவையித்யபாவனையா லுணர்ந்து, அகரத்தை நாததத்துவமாயும் உகரத்தை விந்துதத்துவமாயும் மகரத்தை ஞானரூபமான சின்மயசொரூபமாயும் மூவர்முதலாயும் அருணமுக லிங்கமாயும் அரசவிருட்சமாயும் பூசைசெய்து தரிசித்து ஆனந்தமடைந்தார். அனசூயை முனிவர் பூசைசெய்த தன்மையை ஞானக்கோவால் தரிசித்து மகிழ்வடைந்தாள் முனிவரது மெய்யைத்தொட்டுத் தரிசித்து அரசினையவனது இருதயலிங்கமாகப்பாவித்து மானதபூசை விதிவழுமன் முக்கட்பெருமானையும் உமையையுமருச்சனை செய்தாள். அஃதெவ்வாறு செய்தாளெனின, அவன் அவள் அது வாயிலங்கும் கடவுளருக்கு அப்படியே தாம் விளங்குதல் இவர் இயல்பான மானதபூசையாம். இவ்விருவருக்கருள் புரியும்பொருட்டு அரனாதி மூவரும் ஒளியாய் வெளியே தோன்றினர். வெளிவந்து இவ்விருவர் இருவினை வேரற அறுத்து இகத்தே முத்தியளித்த காலத்தில், சத்தரிஷிகள் வந்து அடியேங்கள் ஆயிரம்யுகமாக அலைந்தலைந்து தவஞ்செய்து அருச்சனை செய்வோர் ஏற்போர் செய்வோர் தொழில் ஏற்போர்தொழில் இவையுணர்ந்தேம்; இனியாமே இயற்றும் பூசனையை தேவரீர் கொண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். என்று சொல்லுமுன், தாணுமுதல் யுகஞ்சென்ற இரண்டாவது யுகத்தில் தமற்பிழம்பாமிலிங்கத்தில் அருச்சிப்பீரென; இவர்கள் அஃதெந்நாள் எவராகுவர் என்று வினவ; அதற்குச் சிவன் திரேதாயுகத்தில் அரசாயும் திரேதத்திற்றுளவாயும் விளங்கும், அதையறிந்து எம்மைப்பூசிப்பீரென்று சொல்லி இலிங்கத்தின் மறைந்தான். திரிகாலங்களையுணர்ந்த எழுவரும் அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்து அங்கிருந்தார். இந்த லிங்கமகிமையை மறையும் அறையவரிதாமென்று சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

சாரு நான்மறை முனிவரர் கேட்டதி சயித்து
பேரு வாமெனச் சூதனை வியந்தனர் வியந்து
பாரும் வானமும் பிரணவ மெனும்பரப் பிரம
தாரு வின்செயல் சாற்றென விரித்தவன் சாற்றும். (௧)

நற்கு ணந்தரு முக்குண மதுபிர ணவமாஞ்
சிற்கு ணந்தருந் தியாகிக்கிற் பிரமமாஞ் சிறந்து
சொற்கு ணந்தரு மாயையின் புணர்ப்பின்றித் தோன்று
நிற்கு ணம்பெறுஞ் சின்மய வடிவமாய் நிற்கும். (௨)

ஆதி யாமுகத் தரசதாந் திரேதத்திற் றுளவாங்
காத லாந்துவா பரத்துயர் வில்வமாங் கலியிற்
சாதி யாநறுங் கொன்றையா மோருருத் தானே
சோதி யாய்ப்பல பேதமாய்த் தோன்றுமத் தொழில்போல். (௩)

மறையின் வண்ணமா மரசினி முனிவரு மறையோ
ரறையு மந்திர மோருருச் செபிக்கிலா யிரந்தா
னிறைய வோதிய பலந்தரு மரும்பவ நீங்கு
மிறைவ னுமிதென் றெண்ணவெண் ணியவெலா மெய்தும். (௪)

எய்தி யவ்வர சடியினி லிருந்தவ ரெழுவர்
செய்தி யோகத்தாற் றமதுரு வணுவெனச் செய்து
நொய்தி னீடுகற் பங்கள்சென் றிடத்தவ னோன்மை
மெய்தி கழ்ந்திருந் தனரருச் சனைசெயும் விருப்பால். (௫)

சென்ற கற்பங்கள் செல்லநல் லோர்பர சிவமாய்
நின்ற பேரர சடியில்வீற் றிருக்குமந் நேர
மொன்ற வோரொலி யெழுந்ததேழ் கடலுமொன் றுய்ச்சேர்ந்
தன்று மேற்படக் கீழ்ப்பட லானதிவ் வகிலம். (௬)

உலகும் யாவையும் பரந்தெழுந் தோங்கும்வா ரிதியாங்
கிலகு ஞானகா னனத்தைநீங் கியதுமற் றெழுவர்
நிலவு சச்சிதா னந்தநா தாந்தமா நெஞ்சி
லலகில் பல்வினைத் தொடர்பிரு ணீங்குமா றதுபோல். (௭)

சுற்ற வாரிதி பரந்தெழும் பிரளயந் தோறு
முற்ற தில்லைமெய் ஞானகா னனத்துண்மூ வொளியாய்ப்
பெற்ற தாருவின பெருமையா ருணாசெய்வார் பினனர்
மற்ற சுற்றிரே தாயுகம் பிறந்ததவ் வனைப்பின். (௮)

அன்ன போதிலப் போதியாந தருவரு மறையாம்
பன்னு சாகைக ளோடுமெரு ஞானமே பரந்த
தென்ன வேதுமா யானது வானவ ரிறும்பூ
துன்ன ஞானகா னனதததி சயத்தையா ருணாபயார். (௯)

போதி யாய்த்துள வாகிய தருவினைப் போத
நிதி யாய்த்தவம புரிந்தோ ரெழுவரும நினைத்தே
பேதி யாத்தம துளத்தகத் திருத்தியே பேணி
யாதி யாய்ப்பதி னுப சாரத்தோ டமைந்தே. (௰)

பற்று மைம்புலன் வழிச்செலா துளத்தையுட் படுத்தி
மற்று நூற்றிரு பத்தையா யிரமெனு வருட
முற்று நாடொறு மூன்றுகா லத்துமுள் ளுவந்தே
முற்று நான்மறை முறையருச் சனைசெய்தார் முனிவர். (௧௧)

செய்யும பூசனை முறைவழா தியற்றிய திறங்கண்
டெய்யு மெயயெழு முனிவர்முன் மூவுரு வொன்றாய்க்
கையு மானமழு வுங்கறைக் கண்டமுங் கருணைத்
தையல் பாகமு மாயெதிர் தோன்றினன் றானு. (௧௨)

தோற்றுந் தாணுவைத் தொழுதுதெண் டஞ்செய்து துதித்துப
போற்று மேழ்முனி வரரையும பார்த்துமுப் பொழுதுந்
தேற்று சிந்தையோ டமையருச் சித்தநுந் திறமை
சாற்றுந் தன்மையன றுமக்கெது வேண்டுமயாந் தருவோம். ( )

என்று கூறவம முனிவர்தா மினைக்கணடா விளங்கோக்
கன்று போலவின் றிடங்கிவாய்க் கிளைந்தன கழறித்
துனறு நித்தியம பெற்றன நீயெதிர் தோன்ற
நன்றுவா பொனனடி யினனமர்ச சனைசெய நயந்தேம். (௧௪)

இங்ஙி தற்கரு ளென்றலு மன்றவர்க் கீசன்
றங்கி தற்குமே லுத்தர சோமதீர்த்த தத்தி
னங்கெமைத்திரு மாலென வேலினைத் தருச்சித்
தங்க ருத்துமுந் றறப்பெறு வீரென வுரைத்தான். (கரு)

மற்ற தற்றவர் பற்பல்கா லத்தவம் வருந்திப்
பெற்ற வப்பெரும் பேறினைத் தரிசிக்கப் பெற்ரு
ரிற்ற தற்றது னனுடனில் யாமென்ன தென்னும
பற்ற கறறுவ தெனறினி யெனறவர் பகர. (கசு)

பகரல் கேட்டரு முனிவர்கள் பவககடல படியீர்
புகரின் முத்திய தேபெறு வீரவண்பொருந்தி
சிவ ரின்மாலையா லொனவருச சனைசெய்வீர் நீரென
றகர மாகிமின முனகன முனுட னங்கன. (கஎ)

அச்சு வத்தகா னனமென நூாகா னனநதான
கிசச கற்றுமப் பிரமைய கேதரிர மெனனப
பிச்சி கற்றுநுசிட் டிக்கிரா மமமெனப் பெயரா
யிசச கதனினமு வருகருமவாறு வெமனளயிம திருகரும. (கஅ)

அதிக நொடிதகும் தசவந் தமமதா மதபமொ
பேதித தியவுக தி நாள வாபிய பிமபு
சாதிதி துத்துவா யாதனில் கூவினக தானுப்
நீதிர சுத்தமா தவமொழுப பிரமாய திருகரும. (ககூ)

இத்து வாபர யுகத்தினில வியாதனு மிமைதயுந்
தத்து வாவறி வாமதே வனுமவசிட டனுமே
சொத்து வாமதி முகத்துமா பதியென வுடனோ
சித்து வானவில் வதனின யருசசனை செயவார். (உ0)

திரிமு கோதக மெனதுதிரி வேணிப தெனன
விரியு ஞானவா வியுந்தனி வில்வமும விளமபற்
கரியவ் விமகமுந் தங்குமெந் ஞானகா னனத்தி
னுரிய மேனமையா றறிவரென றவாக்கவ லுரைத்தான். (உக)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருததம். உ௱அக

௯-வது சத்தரிஷி புசித்த சருக்கம்.

வேதமுணர்ந்த நைமிசாரண்ய முனிவர் கேட்டு அதிசயித்து, சூதரை மகாமேருவுக்குச் சமானமென்று வியந்து, பிருதுவிமுதல் ஆகாயம்வரை வியாபித்து விளங்கிய பிரணவமென்னும் பரப்பிரமதாணுவின் மகிமையையு ருளவீரென்று வினவச் சூதர் சொல்வார்: சுசீந்திரத்தில் இனிதுறு தோன் றியமுக்குணமே பிரணவமாம். அதனை நதியாதிகளிற்பிரமயாம் சிற்குணாதரு ம், மாயாசம்பந்தமின்றி நிற்குணமெய்ச்சொரூபமாய்த் தாணுவிளங்கும் முத லுகரத்தில் அகாரம், இரண்டாறுள்ளவாம், மூன்றில் விலையாம், இச்சவியிற் கொன்றையாம். ஒரு வஸ்துத்தானே சோதியாய் பலபேதமாய்த் தோன றுவதுபோலாம். தேவனனமாகிய அரசனே முனிவர்க்குவேதமாதிரத்தை ஒருரு செபிக்கின் ஆயிரமுருச்செபித்த பலனளிக்கும். அவ்வரசைய பவித்யாபிருமனைக் கருதிக் கருதியவனே ஆய கைகூடும். அதன டியின் முனிவர் செய்த யோகத்தால் தமதுருவையனுவாக்கியேகத் தமிருந்து அருந்தவஞ்செய்திருந்தார். அக்காலையில் ஒருமலிங்கள்யமி எழுந்த பூம்பாவைபோன்ற சோதி மெய்க்கிழின்றி உலகமெல்லாந்துயபரந்தெ ழுந்து, சச்சிதானந்தசொரூபமாயும் நாதாந்தமாயும் விளங்கிய எழுவா் தெ ருசிலபல வினைத்தொடர் நீங்குமாறுபோல ஞானகானனத்தை நீங்கியது பிரளயத்தோறும் அழிவில்லா ஞானகானனத்தின் முதலொளியாய விளங்கு ந்தாணுவின் மகிமையையாவருரைப்பார்! திரேதாயுகம் பிறந்தகாலத்தில் அந சாயிருந்த தருவேதமாகிய சானைகளோடு ஞானம் பரவியதுபோல துயா யாயிற்று. தேவர்களதிசயிக்கும் ஞானகானனத்ததிசயத்தை யாவருரைப்பா ர்! அரசாய துராசாரிய தருவினை ஞானமுறைமை யாவெழுவரும் தவம் புரிந்து தமதிதயத்தமைத்து, சோடசோபசாரத்தோடு மனம் ஐம்புலன வ ழி செல்லாதடக்கி, லட்சத்திருபத்தையாயிரம் வருடம் மூன்று காலம் அ கமகிழ்ந்து, வேதவிதிப்படி யருச்சனைசெய்தார். செய்யுந்திறனறிந்து அ வ்வெழுவர் முன் முன்றுருவொன்றுபயான்முழு நீலகண்டம் உமையொ ருபாகமாய்த் தாணுகாட்சிகொடுத்தார். அவரை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரி த்து வணங்குமுனிவரைப்பார்த்து, ஒரு நான்முகக்காலத்திலும் அருச்சித்த து சொல்லுந்தகைமைத்தன்று; நீவிர்விரும்பியதியாது அன்னதளிக்குது மென்றுகூற, முனிவர்கருணைக்கடல் கண்டோமென்று நின்றிரங்கி வாயகக்கியை ந்தன கூறி நீந்தியதுவம் பெற்றனம் இன்னம் நினதடியருச்சிக்க விரும் புற்றனம் அருள்வாயென, ஈசன் இதன் வடமேற்கில் சோம தீர்த்தத்தில் எம்மைமாலென நினைத்து அருச்சித்து நுங்கருத்து முற்றப்பெறுவீரெனவு ரைத்தான். மற்றமுனிவர்கள் பற்பல காலம் வருந்தித்தவஞ்செய்து பெறும் பேறனைத்தும் உனைத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், இனி எதுவுற்றது எனவுகூற, உம்வாணுள்களில் யாதொன்றும் பற்றறுவீர் பவக்கடலடையீர் முத்தி பெறுவீர் அங்கேயே யாமே யானை அருச்சனை செய்வீர் என்று அக

ரமாய் நின்றன உரைத்தகனன். அசுவத்தகானனமென்ற ஞானகானனம் இச்சகத்திற் பிரளயக்ஷேத்திரம் எனவும் சிருட்டிக்கிராமமெனவும் பெயராய் மூவர் வாழிடமாயிருக்கும். முதலாவது உகத்தில அரசாய்த்திரேதத்திற்றுளவாய் துவாபரத்தில வில்வமாய் நிற்கும், இத்துவாபரத்தில் வியாதன் வாமதேவன் வசிஷ்டன் இம்மூவரும் உமாபதி யெனவுன்னிவில்வத்தையருச்சனைசெய்வார். திரிமுகோதகம் எனவும் திரிவேணி எனவும விரியும் ஞானவாவியுஞ் சொல்லற்கரிய விலிங்கமும் விளங்குகின்ற ஞானகானனத்தின மகிமையையாவரறிவார்! என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

ஸ-வது வசிட்டாதியர் பூசித்தசருக்கம்.

கருமுனி வோர்தங் கதையினை யோர்ந்து களிகூர்ந்து
திருமுனி வோர்பூ சனைசெய்து மேவுந் திறன்யாவும்
வருமுனி னீகூ றெனநகை கூற மகிழ்வோடு
மொருமுனி சூதன் வரமுனி வோருக் குரைசெய்வான். (க)

ஐந்து வகைத்தொழி லுஞ்செய்வ தற்புத மாய்வந்த
னைந்து வகைப்படி வந்தவெ ழுத்தென லாய்நின்ற
தைந்து வகைப்பர ராகிய கூவிள மகிலத்தோ
ரைந்து வகைக்கும டாதப ரப்பிரம மந்தாமால். (உ)

மேவின கூவிள மூவிதழ் கொண்டரன் மெய்தீண்டித்
தூவின ரத்தரு வின்னடி மண்புன றேய்ந்தோர்வெளை
சேவினர் சென்னியி லபிடேகஞ் செய்த செயயோர்மா
லேவினர் தென்கை லைக்குள் விருப்பேர டிருப்பாரெ. (ங)

வேதியர் மூவர்கள் பூசைசெ யுந்திற மேசொல்கே
ளாதியின் மாதுமை தாதையு மாகி யடங்காத
சோதிதன் மாதுல ஞகிய தான்மிகு தூய்தாகித்
தீதிய லாதவி மாசல மீது செறிந்தாரால். (ச)

செறிவுறு தேவர்கள் முனிவர்க டெக்கண திசைசெல்லு
மறிவுறு கங்கைபிறந்ததோர் தேயத் தன்னமேன்மை
யெறியுறல் கணடன ராங்கவர் தங்கள்கண் ணேராக
பிறிவுறு முத்தொழின் மூவரும வந்தனர் பிந்தாமால். (ரு)

முன்புற வந்ததோர் மூவரை மாதவர் மூவோரு
பின்புற யாங்கள் செய்கின்ற தவப்பய னெனநின்றீ
ரன்புற மூவடி வும்மொரு வடிவென வாய்நின்றே
துன்புற வாண்டருள் வீரென வன்னவர் சொன்னாரால். (௬)

சொற்ற துணர்ந்தொரு மூவரு நின்றெதிர் சொல்கின்றீர்
மற்றது தென்கட லின்கரை ஞானவ னஞ்சேரப்
பெற்றதோர் வில்வத் தருவதன் மேல்பரப் பிரமமா
யுற்றது சிற்குண லிங்கம திறகண ணோவீரே. (௭)

அங்கப பிரணவ லிங்கத் தெமதுரு வதுகாணத்
திங்கட செறிதரு ஞானவ னதனிடை சேவீரா
லுங்கட குறுதியெ னச்சொல மூவரு முடனேபோய்ச
சங்கத தமிழ்மலை யினகட் குறுகினர் தங்காலம். (௮)

தம்மன திறதெளி மாணிக கசசனை தனிமுறுமி
வெம்மைமம திசசடை யானொசி வோரதனர் மெய்பபாலோர்
செம்மன திற்களி கூரமுன் னுறறெளி திரபோயரீ
ரம்மென மலாயபொழில ஞானவ னதனையு மெப்பிரால. (௯)

என்றரு ணந்திதை ஞானவ னதிவ ரினறெயதச
சென்றவ னுய்த்தி டெனசசர ணநதொழு தேயங்க
ணன்றென நந்தியு முனபுசெ லபபின டந்தேயங
கொன்றினர் வில்வ வனந்தனி லும்பரோ டோமூவர். (௰)

புண்ணிய நலவடி வானவர் போதுறு போதங்க
ணண்ணிய பல்லுயிர் யாவு முறுமபகை நாடாம
லெண்ணிய ஞானம யங்கொடி ருந்தன வெனிலஞானக்
கண்ணிய னற்றவ ருற்றதை யாவர் கணிப்பாரே. (௧௧)

அரவொடு மயிலு மரியொடு கரியு மருங்கோவு
முரவிடு புலியு மாதிய கட்பும் முடனமேவி
விரவிடு மியங்கண் டருள்முனி வோர்கள் வியபபெய்திப்
பரவிடு வில்வ வனததிடை வநதனர் பணபாக. (௧௨)

இயங்குறை பங்கய னேமுதன் மூவர்க ளௌவந்து
தங்குறை வற்றவ சிட்டா தியரிவர் தாமூவர்
கொங்குறை நற்றிரி வேணியின் மூழ்கிக் குழைவோடு
மங்குறை வில்வ வனைப்பெரு மானை யருச்சிப்பார். (கங)

வேறு.

தேவ லிங்கத்தின மூலத்தின வேதன்மந் திரத்தா
லாவ லால்வசிட் டனளருச் சித்தன னயனைக்
காவ லயகத னடுவினிற் கணணனமந் திரத்தான்
மாவ லயகொடு வியாதனாச் சித்தனன மாலை. (கச)

தாணு லிங்கத்தின் முடியிலஞ் செழுத்தையுஞ் சரித்துப்
பூணு மாசனை வாமதே வனர்ச்சனை புரிந்தான
பேணு மீச்சிலா தரனரு ணந்தியெம பெருமான்
காணு மாசனை புரிந்தன னரனுறனைக் கருத்தில். (கரு)

இந்த வாறிவா மூவருமப் பூசனை யியற்ற
வந்த வாறுமூ விடத்திவ ரருச்சித்த வாறும்
செந்த வாறந்த வாறொரு லிங்கத்தி னிடத்தி
லுந்த வாறணி யொருவனே மூவரு மானான். (கசு)

மூவி டத்தினிற் றோன்றிய மூவரை மூவர்
மேவி டப்படு காட்சிகண் டன்றுளம வியந்தோர்
தேவி டத்தினி லொன்றிலொன் றபினமாய்ச் செலப்பார்த்
தோவி டற்கரு மூவரு மதிசயித் துவந்தார். (கஎ)

தேவ நந்திதன் றியாகபா வனையினாற் றெளிந்தே
யாவ னந்திடத் தனதுயிர் பரமனு வதுகண்
டோவ னந்தபே ரானந்த வாரியுள் ளுறைந்தான்
பாவ நந்தவங் கியாருஞா னக்கடல் படிந்தார். (கஅ)

முத்த ராகிய வசிட்டனு தியரொரு மூவ
ர்த்த ராகிய மூவர்க்கும் வீற்று வீற்றுறிச்
சுத்த ராய்சசொலு நாமமா யிரங்களுந் துதிக்கச்
சித்த ராற்புகழ் தாணுவங் கெதிர்நின்று செப்பும். (ககூ)

உங்கள் பூசனைக் குவந்துநாம் வரந்தர லுற்றோ
மெங்கள் வேட்கையீ துமதுவேட் கையதென்ன வெனவெண்
ணிங்கள் சூடிய முதல்வனீ யாங்களே செயுமே
யங்கொள் பூசனை மகிழ்ந்திட வேண்டுமென் றன்றய. (உ௯)

என்னை யர்ச்சித்து வாமதே வாவிவ ணிருத்தி
தன்னை யொத்தவி யாதபொற் பதுமதீர்த் தத்து
னனை யொத்தமா லைத்துதித் துறைவகிட் டாதீ
முன்னை யத்திரி தலத்திருந் தருச்சி ரான முகனே. (உ௧)

என்று சோதிலிங் கத்திறை மறைந்தன னிவர்தா
மொன்று தேவர்கா லம்மறு பத்துமூன் றுழிய
வென்று பூசைசெய் தனர்கலி யுகம்வர வில்வங்
கொன்மை யானதோர முனிபணிந் தனனெனக் குணித்தார். ()

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். ௯௱௯

௰-வது வசிஷ்டாதியர் பூசித்த சருக்கம்.

சத்தரிஷிகளருச்சித்த விதிகாசத்தையுணர்ந்து மகிழ்ந்தனம் மேல் வசிஷடாதியா அருச்சித்தவிதமியாவும் உரைப்பீரென முகூறச் சூதர்சொல்வார். பஞ்சகிருத்தியஞ்செயவதற்கைந்து முகூர்த்தமாய் வந்தவக்கரப்பொருளாய் நின்ற வைமபரராகிய கூவிளம உலகந்திலைக்குவகைக்கும் வியாபித்/, பிரமமாம் விலவதனின மூவிதழைத்தனக்கு வடிவமாகக்கொண்டபரமசிவத்தின் மேனியைத்தொட்டு அருச்சனை செய்தோரும்! அவ்வில்வமிருத்திகை அதனபாததீர்த்தம் இவற்றிறஹேய்ந்தோரும், சிவபெருமான முடியில் அபிடேகஞ்செய்தோரும், தௌகைலயில விருப்போடிருபபார். இனிவசிஷ்டாதியர் மூவா பூசைசெய்த விதத்தைச்சொலகேன்; ஆதியினுமையவடந்தையுஞ் சோதியின மாமனுமாகிய தாம் தேவர் முனிவரோடு இமோர்ப்பருவததுச்சியிறபோயசசேர்கதார். சேர்ந்தவர்கள் தெக்ஷணதிசையிற் செல்லுங்கங்கையையுமது பிறந்ததேயத்தையும் அதன மகிமையையும் அவரவர் தங்கள் கண்களான்வகை பெறக்கண்டனர். முத்தொழிலியற்று மூவருமவ்விடம்வர அவரை இம்மூன்று மாதவரும் தரிசித்து யாங்கள் செய்தவப்பயனெனநின்றவரே! யாமினபுற அன்புறு மூவடிவும் ஒருவடிவாய நின்று துன்பற ஆண்டருள்வீரென்று விண்ணபித்தார். அது கேட்டு மூவருந் தென்கடற்கரையில ஞானவனத்தின ஒருவில்வத்தருவுளது; அதன் மேல்புறம் பரப்பிரமமாகிய சிற்குணலிங்கமுண்டு அதிற்றரிசித்ததினீர், அத்தப்பி

ரணலிங்கத்தில் எமதுருவைத்தரிசிக்க ஞானவனம்போய்ச் சேர்வீரேல் உங்களுக்குறுதியாமெய்து மென்றுசொல்ல, மூவருமுடனே போய பொதியமலையிற்றருகினர்; தருகி மாணிக்கச்சுனையின மூழ்கிச்சிவபெருமானைச் சிந்தித்தார், அதற்குவந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஞானவனத்தை யடைபீரென்று நந்தியருள, அவ்விடஞ் சோப்பிடபீரென்று அவர் பாதத்தை யிவர்தொழுது, தேவர்களோடும் மூவர் நந்தி முன செலபபின் சென்றவ்வனம் அடைந்தனர். போதநண்ணிய வெண்ணரு சிவனுகளும் பகை நீடாமல் ஞானமயமாயிருந்தன வென்னில், ஞானக்கண்ணியா நற்றவர் இவருற்றறையாவர் கணிப்பர்! அரவொடு மயிலும் யானையோ டாளியும் பசுவொடு புலியும நட்பாகி யொன்றோடொன்று கூடியிருந்தலகண்டு முனிவர்கள் வியப்பெய்தி விசாலமான விவ்வனத்திடை வந்தார்கள் வந்த வசிஷ்டாதி மூவர் திரிவேணியின் மூழ்கியபத்தியோடும் வில்வவனப்பெருமானை யருச்சிப்பார். தேவலிங்கத்தில, மூலத்தில் வேதமந்திரத்தாலயனை வசிஷ்டனும், நடுவிற் கண்ணன மந்திரத்தான் மாலை வியாதனும், முடியிற் பஞ்சாக்ஷரத்தாலரனை வாமதேவனுமாக அருச்சனைசெய்தார். மறையரும் நந்திபெருமானும் அரனை யுரனிறறிந்து அருச்சித்தார் இந்தப்பிரகார மூவரும் பூசையியற்ற வடபிரகாரஞ் சிறிது திருச்சித்தார்களோ, அப்பிரகாரமே ஒருலிங்கத்தில ஒருவனே மூவராய மூவிடத் திறன்றோன்றிக் காட்சிகொடுத்தார், தரிசித்துதிசயித்து ஒரேயிடத்திலொன்றிலொன்று அபின்னமாய்ப்போதல பார்த்து உவந்தார். நந்திதன்றியான பாவனையினுற்றெளிந்து அன்பினுறறனது சீவன் சிவமாதலைக்கண்டு பேரானந்தக்கடலின மிழ்ந்தினன் மற்றமுனிவரும் ஞானக்கடலின் மூழ்கினர் முதற்ராகிய வசிஷ்டாதி மூவரும அந்தராகிய மூவர்க்கு வேறு வேறாகிய சகஸ்திர நாமங்களாற்றுதிக்கத் தானும் உங்கள பூசனைக்குவந்தனம் வரமளிக்குதும் நுடலிருப்பெனனையென, முதல்வனே! யாஞ் செய்யும் பூசனை மகிழ்ந்து ஏறகவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, ஈசன் வாமதேவ! என்னையருச்சித்து இவணிருந்தி, வியாச! பதுமதீர்த்தத்தின் மாலையருச்சித்துவதி, வசிஷ்ட! அத்திரிதலத்தில் அயனையருச்சித்துவதி, என்றருளிச் சோதிலிங்கத்தின மறைந்தனன. இவர் தேவவருடத்தில அறுபத்துமூன்று வருடம் அருச்சித்தனர்: கலியில வில்வம் கொன்றையாயின. ஒரு முனிவன் அதைப்பணிந்தனனென்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰௩-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

நற்றிடவ சிட்டனமுதன் மூவர்சிவ பூசைசெய்து நண்ணும்
வனக நீ, சொறறிடவு ணர்ந்தேமன திற்றுயரோ ழிந்ததுயர் சூத
முனிவ, மற்றிடமு மைக்குதவு வானையொரு சங்கரம் காமுனி

வன்வந், துற்றிடவ லஞ்செய்கதை யோதெனவும் மாதவர் முன்
னோதி டிலுனால். (க)

வானவர்க ளிப்பமறை மாதவர்த ழைப்பவவண் மன்னுயிர்களே
யானவைசெ ழிப்பவுயா சேரலனு மற்புதமி தாகு மெனவே
மீனவர்து திப்பவரா கேரளம திற்சுருதி வேதிய ரெலா
ஞானவர னுற்பவம தாமெனவு ழூத்திடவ நாளி லொருநாள். (உ)

வேதியர்க ளிய கமதி லாகியவி பூதியர்தன் மேன்மை முதலா
நீதியறி விப்பவவா சாதியிலு தித்தனனோர் நின்ம லனருட்
சோதிவரு ணட்பிறைவ ளர்ந்தரென வேகடிகை தோறு மறைநா
லோதியுண ரத்தகுமெண் ணெண்கலைக டாங்கிவளர்ந் தோங்கின
னரோ. (ந)

வேதமுறு பேதமதி னங்கமுறு சங்கம விகற்ப முணரும்
போதமற வாதவிதி காசமுயா காரணபு ராண மதெலா
மேதமற வோதியம காபிரம சாரியிவ னேயென முனோ
ரோதநிறை தத்துவம நிந்துபரி பூரணரோ டொப்ப வுறைவான்.

சரிதைமுதன் மூன்றையுமு ணர்ந்துசிவ ஞானமுணர் தன்
மை வடிவா, மிருதையன் விருப்பொடுவெ றுப்பெனுமி ரணடுமற
வென்று தவமே, புரிதயவி னனமுதன்மை யீசனென நீறுடல்பெ
ருந்த வணிவான, கருதரனி டத்தலது மற்றோர்பொரு ளத்து றுக
ருத்தி னேவிடான். (ச)

மூன்றுபுரி நாலணியு மார்பினொரு கோவணமு மங்கு முடை
யா, னேன்றபர னஞ்செனுமெ ழுத்துரைசெய் நாவினனி லையங்
தால கெலாந், தோன்றவரு ளாதிபரை மந்திரமி ருக்குமன துங்க
னறிவா, லானறசிவ ஞானமுளை யென்னவளர் வானவனே யாகி
காலுமே. (ரு)

சங்கரா சாரிய னன்றெனத் துன்றுமா தவமியற்றுஞ்
சங்கரா சாரிய னுமமே கொண்டதா டங்கமான
சங்கரா சாரியன் றன்மனத் துறைகிலார் தம்மை வாழ்த்துஞ்
சங்கரா சாரிய னென்னுமோர் பெயருடைத் தானு வன்னுன். (எ)

ஐந்தையும டக்கியெது வேதிடையொ டுக்குவதவ் வாறது செய்தே, சிந்தையைய யருட்பரசி வத்திடைய மைத்தெழுது சித்திர மெனச், சந்தயம றச்சலன மற்றவனு ரைத்திடுச மாதி நிலையில், வந்தயனி கர்க்குமுனி கண்ணின்முன மண்ணலொரு வாய்மை பகர்வான். (௮)

வெளியுறமு னின்றரிய னீபிரம சாரிதவ மேபுரிவதற், களியுற் மனத்திலுள தென்னெனவு நீயெனவும் யானென வுமவே, றளியறவி னைப்பதல வொனறெனவு மன்றுபுக லாதி முனமே, களியுறவோர் சங்கரம காமுனிவ னங்கியொரு கட்டுரை செய்வான். ()

பரம்பரதி கம்பரப ராபரத யாபரப ராவி னதுபால், வரமபெறவி னைந்துனை யேபரவு மாறலது மற்று மிலையின, வரமபெறவி னல்வடிவு கணடெளி கொணடெதெ ளுளமப யனெலா, நிரம்புறவ டைந்தனவி தறகுபரி யென்கொலென வினறு தொழுதான். (௰)

நின்றுதொழு கின்றவன்மு னின்றுதன தாதியுரு வேறவனே, னன்றுவிழி கொண்டினிது கண்டிடவ ளித்தபொழு தயசைவிலா, தொன்றலதி ரணடறவு மொனறுமவ னையெபரிது வந்த ருளினும், சென்றவன தங்கைமலர் பற்றியொரு கொகையறைமீழல் செனறனரோ. (௧௧)

ஆனடமும கண்டமும டக்கியுயிர் யாவையும கத்த மையவுட், கொண்டகுடி லைப்பொருளை யத்தன்னவ லரசெவிகொ டுப்பவுடனே, விண்டனன்வெ ளிபபடல முறுபட மெய்ப்பொருள்வெளிப்படலெனக், கண்டனன ருட்பிரம சாரிபர மாயைதரு கற்பனையெலாம். (௧௨)

நீண்டபிர மாண்டமதின் மூர்த்திகள்வி யாத்திகனி ரந்தரமதாய்க், கூண்டபர சத்திகள்வி பத்திகள்பொ ருந்தியபல் கோடிவிதமாய்ப், பூண்டமைவில சேதனம சேதனம வற்றிலுள போகமுடனே, வேண்டரிய தத்துவவி கற்பமுணர் நாதமொடு விந்துமுதலாய். (௧௩)

எட்டுலக பாலாதிசை யெட்டுவரை யெட்டரவோ ரெட்டு மத்யீர், வெட்டுமறையு மூர்த்தமதோ ரெட்டுதெதி யேழுலகீ ரேழும், வெளிகா, லெட்டிலொரு பாதிமறை யெட்டினிலோ ரைந்துரு றை யென்ற சுடரோ, டெட்டரிய வண்டபிண டத்துமுணர் வெட்டவறி வெய்தி னனரோ. (கச)

வேறு

மறைதரு சத்தப் பிரமத்தின முன்னர் வழங்கிய வகையெலாங் கண்டோ, னறைதரு சதுரங் குலத்தையு மளத்தற் கருமபெருந கடவுளா யறிந்தான், பிறைதரு மவுலிப பிருநகன மலாத்தாள் பேரஞன மறையினுற் றுதித்தா, னுறைதரும பிரண வபபொருளீ ஞனாத்தவெவ் பொருளுமோராந் துணாந்தான்.

அன்னவன றுதிகேட் டெனனின்வே றிலையா ளுமிதிடெனரைத்தரன் பின்னர், தனனவ னியென சபையிலென னாளங்கின்றநரி சித்துவா ரிதிசூழ், பொனனனவி ருலக யனைத்துமா றயா பொலிதரு காட்சிகா ணெனறு, சொனனவ னிமலனா கடபொாத்தைத் தொழுதுசிற் சபையில்வந் தடைந்தான. (கசு)

அடைந்தவன் சிவஞா னச்சபை நடுவி லலர்கதிர் ஞாயிறேர் கொடி, மிடைந்தன ஞானத் திகழொளி திரண்டு வெளியினின் றெழுமல விருளகீழக், கிடந்தனப் படிர்த முயலகன முதுகிற் சேடிலான புரிநதவா னந்த, நடாதனைத், தரிசித் துளய்கூளி கூர்ந்து ஞானகா னனத்துறைந் தனனுல. (கஎ)

அணடகோ டிகளுட் கொணடவான் பொருள்க ளனைத்தையுந தன்மனத கத்திற், கண்டவே தாநத சச்சிதா னந்தக லாதரனாசயர குரவன், கொண்டோரோர் பொருளைய கவாக்களித் ததுபோற் கொனறையங் கொனறையைக்குடிலே, விண்டோர் பொருளே ள றளத்தினி னினைப்பா மேவுவா வெள்ளியங் கிரியேல். (கஅ)

ஞானகா னனமும் ஞானவா வியுமெயஞ் ஞானபூ ரணவெளிச் சபையு, ஞானமா மயிர்த லிஙகமு ஞான நறுமலர்க கொனறையு ஞான, மானதோர் ஞான திர்தமு மரசுமத்திரி யிருக்கை

யுங் கண்டார், ஞானதோ ரூர்தி யாய்க்கொளும் பரனபே ராட்சி
ங்·காட்சிகண் டவரே. (௬

பாட்டிசைச் சுரும்பர் கூட்டுணு நறவப பசுந்துணர் சம்ப
பொதும்பர், சோட்டினிற் பெறுந்தார் சூட்டுமெவச் சிரத்தும் பெ
ணடலா கண்டலன் முன்னோர், வீட்டினுக் காசாங் கவுதமன
பம வீட்டினன் றனனிடத் ததனு, ணட்டினிற் சிறப்பாஞ் சுசீ
ர மெனும்பேர் நாட்டுமெஞ் ஞானகா னனமே. (௨

வேறு

எக்கணு முளதோவிவ் வியன்முது கலையோடு
முக்கணன முதலாய மூவரு முறைகின்ற
தெக்கண கயிலாயரு சுசீந்திர மெனலாமென
றககணீ முனிவோருக் கறைந்தன னுயர்சூதன். (௨

முற்றிற்று.— ஆக திருவிருத்தம் ௩௱௨௰௪.

௰௩-வது சங்கராசாரியர் பூசித்தசருக்கம்.

வசிஷ்டன் முதன மூவர் பூசித்த வகையைச் சொலலக்கேட்ட சய
ந்தோம், மேலான சூதமுனிவரே! உமைகொருபாகமளித்த சிவனைச் சய
முனிவன பூசைசெய்த கதையையோதென்று நைமிசாரணிய முனி
கேட்கச்சொல்லுவார். தேவர்கள சந்தோஷிக்க வேதமாதவா தழைக்க உ
த்சாகுள சிவராசிகள செழிக்க சோலன அறபுதமடையப பாண்டியா து
சேரன் நாட்டில வேதவேதியரனைவரும் ஞானவரன பிறநதனனென
சொலல,ஒருகாலத்தில் அந்தணாகளியாகத்திலாகிய விபூதியின ...
விய நீதிகளை யறிவிக்கும் வைதீகபிராமணா குலத்தில நிமலனருட
தியானது அவதரித்து, பிறைபதினாறுகலைகளையுநதரித்து ந டோறும வ
வபோலக், கடிகைதோறும் வேதமுதலிய வெணணெண்கலைகளாந்தரித்
வளர்ந்தனா வேதம் நானகும் அதனங்கம பொருந்திய சங்கமும விக
முணரும் போதமும் இதி காசமும புராணமும் இவையனைத்துங் குற்றம
வோதி, பிரமசாரியிவரேயென்று பெரியோர் கூற நிறைந்ததத்துவமறிந்
பரிபூரணரோடொப்பச்சஞ்சரித்து, சரிதைமுதல் மூனறையுமுணாந்து,
ஞானமுணரு மிருதயரும், விருபபுவெறுபபெனனு மிரண்டினை வென
தவம்புரிதயவினரும், முதன்மையான ஈசனெனனும்படி உடன் முமவ
ம் நீறணி பவரும, யாதொரு பொருளையுங கருதாதவரும், பரமொனல
யே கருதுங்கருத்தினை விடாதவரும், முப்புரி நூலணியுமாா பினரும், வே

வழிபடுவருக்கும் உடையினரும், ஐந்தெழுத்துரைக்கும் நாவினரும், உலகெ லாமீன்றருள் அருளாதிபரை மந்திரமிருக்குமனதுங்கன்றிவரச சிவஞான முதிர்பெனவளர்பவருமானார் அவரை யாவர் நிகர்வார்! சங்கராசாரியா நல் பமென்று நினைத்து உலகம் நெருங்கித்தவமியற்றும். சங்கராசாரியார் நா டுந்தொண்டிய யுலகஞ்செவியாபரணமாகக்கொள்ளும். சங்கராசாரியரைத் தம் மன தாடசிந்தியாதுரை வாழ்த்துஞ்சங்கத்தவரை ஆசிரியரென்னும் பெய ரை யுடைய நாலுவுகொப்பானவர். ஐம்புலனடக்கி, எதை யெதனிடை போய்ப் பற்றுவனவோ அதையதனிடையொடுக்கி, சிந்தையைப் பரமசிவத்தி லமைத்து, எழுதிய சித்திரம்போலசைவற விருந்து சந்தேகமறச்சலன மற் றசமாதி நிலையில அயனிகாக்கு முனிமுன பரமேசுரனருள்வான. துவித பாவ மொனறையுஞ்சுட்டி யறியறக, நீ பிரமசாரி விரதம் புரிதல மனத் தில் யானெனது நீ எனவும் நினைபபதலல, அனைத்தும் ஏகமென்றுந் துவித மொன்றுங்கொளவதலல, எனறருளிய விறையை வணங்கி யொன்றுரைசெய் வார், பரமபர திகமபர பராபர தயாபர உன்பால்வரம் பெறநினைநதது உன் சொருபத்துடனேகாக வணஙகு மாறல்லது வேறில்லை, எனதுளளமானது உன தேகாந்தசொருபந்தை அபரோக்ஷ ரநுபவமாக வறிநது இனபுறறதெனினு ம் பயனெல்லாம் நிரம்பவடைந்தனன, இதற்கோர்கைம்மாறு எனனையென று தொழுதார் அவர முனனினறு அவர்க்குப பூர்வசொருபமாகிய தனதான மசொருபந்தெரியக் கடைக்கணித்தளிந்தபோது, அவ்விடத்து நிச்சலனமா ய், ஒன்றிரண்டற்ற அத்துவித சொருபமாத்திரமாய் விளஙகுமவரை பெரி து வந்து அருளினவர் கையைப்பற்றி, ஒப்பற்றகொன்றை மரநிழற்கண் ணிருத்தி, பலலாயிரகோடியணடஙகளையும் அகண்டஙகளையும் சேதனசேத னஙகளையும் ஞான மாத்திரமாய வியாபித்து தன்னுளடக்கி விளங்கும் பிர ணவத்தின பொருளைவலச்செவியில் உபதேசித்தனன. உடனே விழிமாசு கெடத்தெளிபொருள் புலபபடலபோல, மாயை அதன கற்பனை பிரமாண்ட ம அதனையாக்கியளித்தழிக்கு மூர்த்திகள வியாப்திகள் பராசத்திகள் வியக் திகள பலவிதச்சேதனஙகள் அசேதனஙகள் அவற்றின போகங்கள் போக்கிய ங்கள தததுவங்கள் நாதம் விநது அஷ்டதிசை அஷ்டபாலகர் அஷ்டபர்வத ம அஷ்டநாகம அஷ்டகெஜம் அஷ்டமூர்த்தம சத்தசாகரம் ஈரேழுலக ம் ஆகாயம காறறு நால்வேதம் முச்சுடர் அண்டம் பிண்டம் இவையனைத் துநதான மாத்திரமாய வியாபித்து விளஙகுகின்றேமென்ற விருத்தியற்ற ஞானத்தையடைநதார் வேதந்தருசத்தப்பிரமத்தின முன்வழஙகியவனைத் தையுஙகண்டார் சதுரங்குலத்தை யளத்தற்கரும் பெருங்கடவுளாயுணர் நதார் சந்திரனை முடியிலணிநத பிஞ்ஞகன்றனை வேதத்தாற்றுதித்தார் பிரணவப்பொருளை ஈசனுணர்த்த எப்பொருளு மோர்ந்துணர்நதவர், துதி கேட்டு, திரிசியபபிரபஞ்சமனைத்தும் என்னின் வேறிலலாததனுல் நான் மாத்திரமாய்ச்சேஷித்து விளங்குகினறேனெனறும் சுவாநுபவத்தாலுணா

வாயென்றும், என் சபையில் எனது நடனந்தரிசித்து, கடல்சூழ்ந்த உலகனைத்தும் நாளுமவிளங்குகின்ற காட்சியைத் தரிசிப்பாயென்றருளிய வினமலன் சிற்சபையில் வந்து சிவஞானச்சபை நடுவிற் பிரகாசியாநின்ற சூரியர் ஒருகோடி உதித்தாற்போல, ஒளிதிரண்டு வெளியினின்றெழுந்து, மலவிருள் கீழ்க்கிடந்ததெனப்படிந்த முயலகன்முதுகில் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்து மறைந்தனன். தரிசித்து உள்ளங்களிகூர்ந்து ஞானகானனத்தில் வந்தார் அண்டகோடிகளையெல்லாந் தன்னுளடக்கி வியாபித்த வான்பொருளினைத் தனதிதயத்தில் தாகாரமாகக்கண்ட வேதாந்த சச்சிதானந்தமதிதான் சங்கரகுரவன். அவர் கொண்ட பொருளங்கவறக் களித்ததுபோல, கொன்றையை பிரணவத்தை உபதேசித்ததோர் பொருளென்று உள்ளத்திற் சிந்திப்பவர் கயிலையையடைவார். ஞானகானனமும் ஞானதீர்த்தமும் ஞானசபையும் அமிர்தலிங்கமும் சொன்னவையும் அரசும் அத்திரியாச்சிரமுந்தரிசித்தவரே பரமசிவதுவைதந்தரிசித்தவர் இந்திரன் கௌதமர் சாபத்தையத்தலத்திருந்து நீக்கிசசுந்தமான மகிமையால் அந்த ஞானகானனத்துக்குச் சுசீந்திரமென்று பெயர்கூறுவர் இம்மகிமை யெவ்விடத்துமுளதோ! முக்கண்ணனமுதலாகிய மூவருந்தம்பூரண கலையோடு அங்குறைதலாற் றெக்கணகைலாயஞ் சுசீந்திரமெனப்படும் என்று சூதர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰௨-வது அயிராவதச்சருக்கம்.

சங்கர வரகுரவன் சரிதையின் விரிவெல்லா
மங்கர னனசீயினை யியம்பினை யினிநன்றே
செங்கர குலிசன்செய் திறமுரை யெனுமுனிவோர்க்
கங்கர கரவென்றே பருன்முனி புகல்கின்றான். (௧)

மேனகை முதலான மின்னனை யார்சூழ்தந்
கானகர் வலனெனே வனகவி கைபொற்பாற்
றானகை யழல்காமத் தழுமரி யாளுகி
யானகை தருகெளத மன்றரு சாபத்தால். (௨)

ஆண்குறி யொன்றாலே யழகுறு முடலெங்கு
மேணகுறி பெண்குறியா யிரமுறல் கண்டின்கி
நாண்குறி யாய்நின்ற நம்பன தருளாலே
காண்குறி யாவர்க்குங் கண்ணென வேதோன்ற. (௩)

கோவைவ ஞக்கேபெனா குறியென வேதோன்றத்
தாவற வளமுகாலம் தனிலொரு காலத்திற்
றேவச னைபக்கண்ணே செம்பொனும் வெள்ளியுமாய்
மேவுறு போதகலா விவாதம தாயினதால. (௪)

மறையவ னறைகுவனுன் மறநெறி முழுதுமுணு
விறைகுவா நெறியினிலார் நிறைபொறை முறையதிலார்
கறையுறு மனதுடையார் கடிவிடமனையமையார்
குறையுறு பழிபுரிவார் கொலைசெய்து நிலைதிரிவார். (௫)

கொடியவர் நிசசரர்தம குருவென வருபவனீ
கடியன வறிவுடையோய் கனபுக ரெனுநடையாய்
முடியவுன னுடனெவரே மொழிகுவ ரெனமறைதீர்
நெடியவன மொழிதரவே நிதியெதிர் பெருகுசொல்வான். (௬)

ஆயநி சாசரருக் கருள்குரு நானுனே
னீயெனி னலமேலோர்க்கே நிகரறு குருவானாய்
போயின னகலிகையாற் பேரொரு பெணகுறியாம்
ஞாயந லுடலமெலாந் தோற்றின பெண்குறியே. (௭)

அவ்வான்ன குறியொன்று லாயிரம பெண்குறிகொண்
டவ்வான புரகமென்ற விவற்கன றேகுருநீ
செவவான பரிதந்தற்குச் செவவிய னேவிவனீங்
கொவ்வான பரதாரத் துறைவோ னிறையாமோ. (௮)

பன்னப் படுமோவிப் பாவந் தனையென்னப்
பின்னப் படவெள்ளிப் பித்தனை யாநின்றே
யென்னப் பகர்சொல்லா லிந்திர னாதரமாய்
முன்னப் படநாணி மற்றொரு சார்புக்கான். (௯)

அப்பொழு தங்கதுகண் டந்தண னுந்தன்மன
வெப்பொழி யாதுறையுண் மேவினன் மேவியபின
னப்பொழி யாதுவினீர் சூழ்புகல் சேருமென
விப்பொழு திந்திரனுக் கிடறக லும்படிதான். (௰)

எண்ணின னேர்கரும மிந்திர னைக்கொணர்வான
கண்ணின னாதவனீ காரிருண் மாறுதல்போற்
பண்ணின பாவமெல்லாம பாற்றவவ் வாற்றலன்முன்
னண்ணிநம் முன்சொடுவா வென்றனனா மறையோன. (கக)

அர்தனன மொழிந்துகேட் டாதவ னிந்திரனவாழு
நந்தன வனமேகி நண்ணின னவனமுனனங்
கொந்தள வியதருவின கோமக னீகுருமுன
வந்தரு ளெனவனான் மலாஙினை வருசொனனன. (கஉ)

உன்மன விருளொழிவா னொருகரு மங்குருவின
றன்மன தினிலுனனித் தானுனே யழைபெனறே
யென்மன மகிழ்வுறவிங் கேகினன் வருகெனன
நன்மனு வனையானு நண்ணினன மறையொனமுனே. (கங)

நண்ணிய வாசவனை நான்மறை யோனேக்கிப
புண்ணியப் வேள்வியொன்றுற் போக்குவ னினவிடனைறட்
பண்ணிய வாறுசெய்தாற் பயனுகா தரவேநா
னெண்ணிய மூவனைநீ யின்றுகோ ளுவென்றான். (கச)

புத்தியி தேயெனனப் போயினன் மாதவர்வாழு
சத்திய லோகத்திற் சதுமுகன முனசென்றே
சித்தியி னொருவேளவி செய்கின றனனவனை
நித்திய னேவருவா யென்னவந் நின்மலனும (கரு)

கருமுகி லெனும்மேனிக் கடவுளனை னெடுகூட
வருகுவ னெனினியானும் வருவனவ் விடையென்னத்
திருமறு மாயன்முனாரு சென்றுபு கன்றிடமற்
றொருதனி முதலவந்தா லுடன்வரு குவனெனலும். (கசு)

வேறு

உடுவிலோங்கி யுயர்வெள்ளி யோங்கலி
னெடுவி லாயிர ஞாயிறு தித்தன்
வடுவில சோதிமுன் போய்நின்று வாழ்த்தவெங்
கடுவி லோங்கிய கண்டனுங் கண்டனன். (கஎ)

காணு மாயிரங் கண்ணனைக் கண்ணுறீஇத்
தீணு நின்வர வென்னெனத் தன்னுளம்
பூணு மாகுல மும்பொன புகன்றதும்
பேணும் வாசவன் பேசம கேசனும். (௪௮)

நவ்வி யங்க னுமைநமை நாடியே
யவவி யந்தவி ராச்சனை செய்திடுஞ்
செவ்வி யிங்கிது தீர்ந்தபின் னெய்துது
மூவ்வி யன்பதிக் கெனறலு மமபர்கோன. (௪௯)

வீழ்ந்தி றைஞ்சி விடைகொடு மேதறீ
வாழ்ந்த நெஞ்சுடை யந்தணன் முன்னுறீஇத்
தாழ்ந்தெ மூநிவர் சாற்றிய கூற்றெலாஞ்
சூழ்ந்து சொன்னபின் னந்தணன் சொல்லுவான. (௫௰)

வினைவந் தெய்தில்வி தியென்றெண் ணுதசிந்
தனைநொந் தேதினிச் சற்றுந்த ளர்வுறேல்
நினைவந் தெய்திடர் நீக்குவன் யானென
முனைவன் சொல்ல முகமலர்ந் தானரோ. (௫௧

முற்ற தற்குற மூவருந் தாமதஞ்
சொற்ற தற்குநின் றன்மொழி தற்குநான்
கற்ற தற்குமோர் காரியமென்மனத்
துற்ற தக்கனு றில்வினை யோடுமே. (௫௨)

என்ற பொன்னையி ரும்பொன் னுலகிறே
னென்ற வோதுதி யென்னவு ளாசெய்வான்
மனறன் மேருவ ளாக்குயர் தென்றிசை
சென்ற தென்கடற் குத்தர தீரத்தே. (௫௩)

கூர்ந்த கன்னி குமரிப் பகவதி
சார்ந்த தானத்தின் மேற்கருந் தாபத்
தார்ந்த ஞானவ னமுண்ட தனடுச்
சேர்ந்த த்ாதி சிவானந்த லிங்கமே. (௫௪)

அங்க ணெய்தி யமிர்தலிங் கத்தைநினை
செங்க ணூற்றரி சித்தருச சித்திடும்
திங்கண் மாலையன் மாலையன சேர்வருந்
பங்க ணைந்தப மூங்க ணுந் திருமால். (உரு)

எனனு நன்மையி ருங்குறை வோர்முன்
றன்னும் வேந்தன றெழுதுவ ணங்கினின்
றன்னு மோகையொ டேவினை கொண்டவனை
மன்னு மாறுவெள வாரணத் தேறினன. (உசு)

தேரு மாவுஞ் சிவிகையும வானவ
ரியாருஞ் சூழ்விண ணெயதிவி மானம
தாருமவ் வாசவ னுற்றன னத்தலஞ்
சாரு மெல்லையிற் சாருறு மெல்லையில். (உஎ)

ஓங்கு நிற்றி யெனநந்தி முறிதவம்
தாங்கு கூறலுங் கூறின வவவிடம்
தோங்கு தேரொடு முற்றன னுதவா
றேங்கு மதத்தவந் தேரூர தேவபராவ. (உஅ)

நந்தி பினனு நவில்வனிந் நாளினோ
முந்தி மூவிரு தியகளுன் முனைபிமோ
சந்தி கோரக்க மாலவரை தன்னிலே
வந்தி மாதவஞ் செயதுபின வாமேன. (உகூ)

மொய்த்த கோரக்க வெற்பின் முகட்டிடை
சித்த தீரத்தமொன றுண்டதன தீரத்தி
லத்த னுதி யவரைசி னைத்தனை
யெழுப்த்த வருஞ்செயத் தீர்ந்தது வெவவினை. (௩௰)

அந்த வேலையி லந்தணன் வானவர்
தந்த மாசையிற் சூழ்தரத் தாழ்வுற
வந்தம் மால்வரை கண்டனன் வாசவன
முந்தை மாதவஞ் செய்யுமு றைமையோ. (௩௧)

அரியு பொன்பொன் னடிதொழு தந்தவெண
கரியைப் பார்த்திந்தக் கார்வரை நாப்பணே
விரியத் தீர்த்தமுண் டாக்கென வெண்கரி
கிரியைப் பாய்ந்ததெ ழுந்தது செங்கையே. (௩௨)

ஆய தீர்த்த மவுடத தீர்த்தமென்
றேய பேர்பெற் றியலுமத் தீர்த்ததிற்
காய மூறுமு வாமதிக் காலத்திற்
றோயப் பாவர் தொலையுந் தொலையுமே. (௩௩)

இந்த வாறுகண் டேமகிழ்ந் தக்கரிக்
கந்த வாறறி யந்தணன கூறுவான்
முந்த வாறுமு டித்தவற் போற்றியோர்
சந்த வாறுகொ ளாங்கிடத் தக்கதாம். (௩௪)

ஞான கானன நாதனைப் போற்றியத்
தானம் விட்டுத் தரத்தெய்திக் காலசித்
தான தானத் தமாந்தக ணேசனை
மான யோகிக டம்மைவ ணங்கியே. (௩௫)

மேற்கு வேள்விக் கிரீயவ் வியன்கிரிப்
பாற்கு கன்சிறப் பானுறை வானவன்
காற்கு நீவணக் கஞ்செய்து போய்ப்பெரு
மாற்கு லஞ்செறி மாமலை யத்தையே. (௩௬)

கிட்டிப் பாய்ந்தக் கிரியறக் கீணடுற
முட்டித் தீம்புனன் முற்றமு யன்றுகீ
ழெட்டிப் பாய்தற் கிடந்தது கோடுகொண்
டீட்டிப் பாரைகெட் டாறுசெய் தாற்றினே. (௩௭)

தாணு மூர்த்திதன் சன்னிதிக் கேதர .
வேணு மென்றவி யாழத்தை வேந்தனைக்
காணு நீள்புகழக் கையால்வ ணங்கியே
சேணும் வாழ்த்திடச் சென்றதவ் வேழமே. (௩௮)

வேறு

வெள்ளி யானையும் பொன்னுரை யின்படி மேவி
வள்ளி மேவும்வேள் விக்கிரி முருகனை மதமே
துள்ளி யானைமா முகத்தனைச் சாத்தனைத் தொழுது
தெள்ளி யற்றமிழ் மலையையும் வணங்குதல் செய்தே. (௩௯)

ஆர்த்த கோட்டிரு முக்குரற் றுணைநீ டருவிக்
காத்த யானையை வெளுத்ததோர் யானையுட் கருவி
நேர்த்த தாமென நேர்ததுத்தன் வலியெலா நிரம்பப்
பார்த்து வெண்மருப் பாற்கிரி யூடுறப் பாய. (௪௰)

தோன்று தண்டமிழ்க் குறுமுனி குண்டிகைத் துளைமேற்
கான்ற நீர்புறத் தெழுதலபோல் வெளுத்ததிண களிற்று
னூன்று பாதலந் தாறுபே ராறுவெற் பூடுற்
றேனற தாரையாய்ப் பாரெலாம் வியப்பவந் தெழுவே. (௪௧)

ஈடு கொண்டவெண் களிறுகண் டுளமகிழ் வெய்திக்
கோடு கொண்டெழு தாறுசெய் தாற்றொடுங் கூடி
மூடு கொண்டல்போ லேகுதல் பகீரதன் முன்னாட்
சேடு கொண்டவா னதியொடு போதல்போற் சிறக்கும். (௪௨)

துன்று மால்கரி பின்றொடர்ந் தெழுந்தித் தோற்ற
மின்று மாச்சிற கரிந்தவ னம்துவெற் பதனை
யின்று போந்திடென் றவன்களி றதனையே வினவென்
றொன்று மாமுனி விடுத்தபே ராவவம் பொக்கும். (௪௩)

ஆழுங் கோடெழு வழிப்புனன மலையவெற் பதனைப்
போழு மாகரி முன்புறப் பின்புறப் போத
ரூழு மக்கரி கவுட்குளி நிரம்பியே ததும்பி
வீழு மடயதத் தாறுபின் றொடர்தல்போல் விளங்கும். (௪௪)

இன்ன தாகநன் னதியினைத் தென்றிசைக் கெய்த
முன்ன தாகிய காலசித் தாலய முன்போய்
மன்ன தாங்கண நாதனை வணங்கியவ் வானு
டன்ன தானநா ளுடவி தனக்குமேற் காக. (௪௫)

கொணர்ந்து பூருவ திசைக்கணோ ரொருமுகிடக் குறித்துத்
தணந்து துனனேயே நேரோக்கும் கோரக்க சயிலத்
தணைந்து சென்றுதன னிறைவினை மறைவினை யாராய்ந்
துணர்ந்த வேதனை பணிந்தது விந்திர னாமா. (சசு)

பணிந்த முந்தவும் தந்தியை யந்தணன் பாராத்
துணிந்து நீகொடு வந்தநின் னதிவினைத் துறைமா
தணிந்த வாடைமா சறவிருந் திடுகென வடுபோர்
துணிந்த வேழமு மனனே முறையொடு தொழுது. (சஎ)

ஊட்டல் செய்தகன மாதரைத் துறந்துசென் றுரையா
னூடல் செய்தறிந்த நிறைவர்பா லிதினி னாறுதக
கூடல் செய்தென நதியினை விடுந்துளங் குளிர்கொண்
டாடல் செய்தது கயிலைமா படிந்தெழுந் ததுபோல. (சஅ)

கரிய மாங்கலை நிம்பிரு வனைத்தொழுக் கணினை
னரிய கோட்டிலூல் வருநதி சிறியகோட் டாதென
வரிய நாமமும் பெறுகமிக நதியாடு துறவே
புரிய மன்னியினோ டினைத்தவா முறுகவெய பொழுதும். (சகூ)

மௌனமை யாகதி டைய ஈதி புறுகமென மேலும
வனமைம மீதுக நீயெனக களிறுதியா ராமுதகிந்
தன்மை யானதா றுடைவிக் பொருவட் சாரி
யன்மை யாமெனாட டாறுகன் கரையிலங் காவில். (ருய)

அணடர் சூழ்வுறத தானுவி னருள்பெற வரசன
கொணட ஞானதியைக் கொடுபுகுந் தனனமகிழ கூரக
கண்ட வேரமலான றுருவினை நினைககை வைகலுமே
விண்ட தாருவு மேவவும் மீறினா மேவிக. (ருக)

குருவின் வாய்மொழி கொண்டுருட் குருவந் துறவான்
றருவி னுயக னினியதைந் திங்களிற் றுடையிப
பொருவின் மாதவம் புரிந்தன னெனமறைப பொருளைத்
திருவி னீப்பருளா சூநனே தினைருந் தவர்கடே. (ருஉ)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ஙஎசு.

மேலான சங்கராசாரியர் சரித்திரமெல்லாம் விரிவுற அரனுக்குச் சடாநன
னான தேவரீர் அருளினீர், இந்திரன சரிதம் உரைப்பீரென்ற முனிவருக்கு
ஆரகரவென்று சிந்தித்துச் சூதர்சொல்வார். மேனகைமுதலாகிய தேவஸ்
திரீகடனனைச்சூழ கற்பகச் சோலைக்கண் வாழும் வலாரி அகலிகையின் அ
ழகால வருந்தி காமாக்கினி சகியாதவனாகிக் கௌதமர்சாபத்தால ஆணகுறி
ஒன்றினால் அழகுள்ளவுடம்பெங்கும் ஆயிரம பெண்குறி யாதலகண்டு, உள
ளம வெட்கி நப்பினைத்தவமுற்றற, அவனருளால் யாவர்க்கு கண்ணாகவும்
தனக்குப பெண்குறியாகவும தோன்ற வாழுங்காலொருநாள், தேவசபையி
ல வியாழனுஞ் சுக்கிரனுஞ் சேர்ந்தபோது, பொன்னென வெள்ளியை நோ
க்கி உன்னனையற நெறியிறபார் அறநெறியிலலா நிறைபொறைமுறையில்லா
ர்குமறமுறற மனமுடையார் விடயனையமெய்யாடறுசெய்வார் கொலைபுரிவா
ர் நிலைதிரிவார் கொடியார் ஆகியவிடபோடபட்ட நிசாசரருக்குக் குருவென
வருபவனும கடியவனும அறிவுடையோராற் புகரெனும் நடையினனெனக்
கூறபபடுவனுமாகியவனோடோ பேசுவார்! என்றுகூற, அவன் முன் சு
க்கிரன் இந்தன்மையான விவாகட்கு யான் குருவானேன், நீ அகலிகையி
னிமித்தம் உடலெங்கும் பெணகுறியாகக்கொண்ட இந்நலலோரத்கோகு
ரு! இவனா இத்தேவலோகத்திற பிரகாசித்தற்குச் செவ்வியனோ! பரதாரத்
துறைவோனாகிய இவன் இறையாவனோ! இடபாவஞ்சொலலத்தக்கதோ! எ
ன்று மனம வேறுபடவிகழ்ந்து பிதநங்கொணடவரே யென்று கூற, அச்
சொலலால் இந்திரனும அநதரமாய நாணி மற்றொருசார் படைந்தனன்.
அதுகணட சுரகுரு தன்மனசசூடு சகியாபற்றனனிருப்பிடஞ் சென்று
தேவாகளே! கேளமின இபபொழுது இந்திரனுங்கிடறகஞ்ம்படியொரு
கருமமெனனினென, அவனைக்கொனருட்பொருட்டு ஆதவன் கரியயிருளை
மாற்றுதலபோல, அவன பவ்விளியபாவமெலலாமாறறக்கிரவனே! நம்மு
ன் அவனைக்கொடுவா வென்றனன் அதுகேட்டுப்பகலோனநீதவனத்துக்கு
ப்போய அவனைச்சந்தித்து இதனையுணர்த்தி, இந்திரனே! அநதனனமுன
வந்தருளெனன: வாசவனும அவன முனவந்தனன். மறையோனே அவனை
நோக்கி உன்னிடறை யொரு வெளவியாறபோக்குவன், அதற்கு மூவரையு
மிங்கழைத்துவாவெனறுன் புத்தியென்று சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமனை
யழைக்க, கரியமால் வருவான் எனின யானும் வருவேனென, உடனே யவ
னையழைக்க, பரமனவரில வருவேனென, அக்கணம் ஆயிரங்கதிரவன் உதி
த்ததென்ன விளங்குஞ்சோதியைத்தரிசித்து ஸ்துதித்து நிற்க, கறைகண்
டன் நும்வரவென்னென்று வினவ, அதற்குத்தன்மனத்துயரும் பொன்பு
கன்றதும் விண்ணபபிக்க, நம்பன் உமை யமைநாடி அருசசிக்கும் சமை
யமிது இது தீாநதவுடனும்பதிக்கெயதுது மென்றருள; அநுமதி பெற்றி
றைஞ்சி பிரகஸ்பதிமுன வந்து நமஸ்கரித்து இவர் சொன்னதைப்பன்ன
க், கேட்ட ஆண்டளப்பான் வினைவந்தெயதில் விதியென்றென்று சசிம
ணாளனை நோக்கிச்சிந்தைநொந்து கூற்றுந் தளரேல! உனை வந்தடையுமிட

றையிதோ நீசுகுவன் என்று முகமலரும்படி முனிவன் சொல்லி, மூவருந்
தீர்மிதஞ்சொற்றதற்கும், நின்றன் பொழிதற்கும், வேள்வி முற்ற வியற்று
தற்கும். யான் கற்றதற்கும், ஓர் காரியமென் மனத்துற்றது; அவ்விடஞ்சே
றில் வினைமாறுமென்று சொன்ன ஆசிரியனை நோக்கி வாசவன் அஃதென்
னை சொல்வாயென, பீதகன் மேருவுக்குத் தெற்காகவும் குமரிக்கு மேற்காக
வும் ஞானவன்முண்டு அதில் வீற்றிராநின்ற அமிர்தலிங்கத்தைத்தரிசித்து
அருச்சித்திடில் மாலயன் சோவர் உன் பழவினையுந்தீருமென்று சொல்லக்,
குரவனைவணங்கிச்சந்தோஷத்தோடும்விடைகொண்டு வெள்ளானை மீதேறி.
தேர்குதிரை சிவிகையோடு வானவரியாவருஞ்சூழ விண்ணிலிருந்து புறப்ப
ட்டு அத்தலநோக்கி வருகையில, நந்திமுநி வந்து இங்கே நில்லென்றுகூற
த், தொழுதலியவற்றேடு நின்றனன ஆதலான் அத்தலத்துக்குத் தேருரெ
ன்று உயர்நதோருரைத்தனா நந்தி பின்னரும் அமரர்கோனைப்பார்த்து
உன் வாணுளில இந்தா வெதிரேதோன்றுகின்ற கொரக்கர் மலையில ஆறுமா
தந் தவஞ்செய்து வாவென, அப்படியே யம்மலை யுச்சியிற் சித்ததீர்த்தத்திலத்
தனை நினைந்து மெய்த்தவஞ்செய்யவினைகடாந்தது. அக்காலத்தில் அந்தண
னானவர் தந்தமாசையால இந்திரனை வந்துசுற்றி மொய்க்கக்கண்டு அ
ரிய குருவின்றிருவடி தொழுது நின்றனன. அப்போது ஐராவதத்தைப்பார்
த்து இந்த மலை நடுவில ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கென, வெள்ளானையம்மலை
யைப்பாயக் கங்கையெழுந்தது, அது ஒளடதத்தீர்த்தமென்று பேர்பெற்று
விளங்கும், அதில அமாவாசை பூரணையித்திதிகளிலாடிற் சகல பாவமுந்தீரு
ம். இந்த நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தகரியைப்பார்த்து அந்தணன் ஐராவதமே!
கங்கை குடியைப்போற்றி, ஞானகானன நாதனைவணங்கி, அவ்விட நீங்கிய
தற்குத்தரஞ்சென்று காலசித்தாலயக்கணேசன யோகிகள் வேள்வி மலைக்
குகன் இவரடி தொழுது, யேகந்தவழுமலையத்தைக்கிட்டிப்பாய வெட்டூறு
வரும்; அதனைத்தாணுமூர்த்தி சந்நிதிவழியேகொண்டு வருவேண்டுமென்ற
வியாழனையும இந்திரனையும புழைக்கையால வணங்கி மேற்சொன்னபடி
போய்த்தமிழ மலையையும வணங்கி, வலிகொண்டு வெண்மருப்பாற கரிபூடு
றப்பாயத், தண்டமிட்குருமுனி குண்டிகைத்துளைமேல் விழாநின்ற நீர் புற
த்தெழுதல்போல, பாதலத்தாறும் பேராறுமலையூடு தாரையாய்ப்பாரெலாம்
வியப்பபரவி வநதெழ, வெள்ளானை கண்டு சந்தோஷித்துக் கோட்டால்
வழி செய்து ஆற்றேடுங்கூட காலசித்தாலயக் கணபதியையும் வணங்கி
ஞானகானனத்துக்கு மேற்காயக்கொணர்ந்து கீழ்த்திசைக் கண்குறித்துப்
போய் கோரக்கர் மலையையணைந்து சென்று வியாழனையும் இந்திரனையும்
பணிந்தது. பணிந்த வெள்ளானையைப் பார்த்து நீகொடு வாதநதியைச் சமு
த்திரசங்கமஞ்செய்வியென்றுகூற, அது முறையென்று தொழுது நதியை
க்கடலிற் கூடச்செய்து களித்து அவ்விடம் விட்டு வந்து இவரைப்பணிய,
நோக்கிக்கோட்டினுல வருதலின இவ்வாறு கோட்டாறென்று நாமம்பெறு
க, இந்நதி படியுமன்பர்க்கு நினைத்தவூ முடிக, மகிமையான தனைத்தையும்

ந்நதிபொருந்துக், மென்மேலும் நீ பெலமீறுக, என்று கரியை வாழ்த்தி ஞானுடைவியின் ஒரு வடபாரிசத்திற் கோட்டாற்றின கரையில் அந்நாளிற்றேவர்கள் சூழ தாணுவின் அருள்பெற இந்திரனைக் கூட்டிக்கொடுபோய் கருணைகூற, அந்நேரம் இந்திரன் தேவதாருக்களை நினைக்க, அக்கணமே அவை வந்து நெருங்க, அந்நீழலினிருந்து குருவின் வாய்மொழிகொண்டு தைமாதநதுடங்கி மாதமும் புரிந்தனன். என்று வேதார்த்தத்தை யீந்தருளாநின்ற சூதர் ஓதினர்.

முற்றிற்று

௰௩-வது தீட்சைச்சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரனை யேயர்ச் சனைசெய்தார்ச் சனைக்கே யாகி
சிவஞ்செய்த செயலும் போர்வச் சிரனசெய்த செயலு ஞானோற்
பவஞ்செய்த சிந்தை யாய்நீ பகர்தல்செய் யெனவே சூத
னவஞ்செய்தான் முனிவர் கேட்ப நவின்றன னடந்தவெல்லாம். ()

சுத்தமா மகர மாதந் தொடங்கிமா தம்பன் னொன்றுஞ்
சித்தமா மமிர்த லிங்கத் தேகமத் தியின்மூ லத்தி
லுத்தமாங் கத்தின் விண்டு வுடனய னரனை வாழ்த்திச
சித்தமா மலரா லர்ச்சித் திறைஞ்சின னிறஞ்செய் தோளான். (௨)

அண்டர்நா யகன்ற னுள்ளத் தன்பினு லால முண்ட
கண்டனர் சம்லம் பூத்த கண்ணனு ரிருவ ராய்வான்
றொண்டனர் பரவ மூன்று தானத்துந் தோன்றக் கண்டிட்
கொண்டனு னுற்ற வாறு கூறநான குணிப்பி லேனே. (௩)

சூழ்ந்தனன் சூழ்ந்து கையாற் றொழுதனன் றொழுது தாண்மேல்
வீழ்ந்தனன் வீழ்ந்து மேனி விதிர்த்தனன் விதிர்த்தா னந்தத்
தாழ்ந்தன னாழ்ந்து தேர்ந்தன றழுதன னெழுபார் வாழ
வாழ்ந்தன னினிநா னென்ன வாழ்த்தினன் வானோர் கோமான். ().

அண்டகோ டிகளைத் தானீன் றளித்தழித் தருண்மே ருக்கோ
தண்டபா ணியுமா யார்க்குந் தாயுமா நீயே நின்னைக்
கண்டதோர் முனிவன் பங்கி கன்னிபூண முலைப்பா லூட்ட
வுண்டபா லனுமாய்த் தோன்று முன்னையா ரறிய வல்லார். (௫)

அறைதரு மறைசொ ணூலா லளப்பதற் கரிதாய் நிற்கு
மிறையுன தடிநீ முற்கி ழியாவையு மடக்கு நீயே
நிறைசது ரங்கு லத்தி னீமுலி லடங்கி நித்த
முறைதரு நாணு வாணு லுனையெவ ரறிய வல்லார். (௬)

அன்புறன் பர்கணெஞ் சென்னு மணுவகத் தடங்கு நீயே
யின்புறு மகில லோக மெங்கணு மிருபபக் கண்டோ
முன்புறு பிணியுந் தீர முயல்வுறு மருந்து மேற்றுத்
துன்புறு பவனு மாமுன் றெழிலெவ ரறிய வல்லார். (௭)

பெருமைபாயச் சிறுமை யாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிக்
கருமையாய் வெணமை யாகிக கண்ணுமா யொளியு மாகி
யருமையா யெளிமை யாகி யகமுமாய்ப் புறமு மாகி
யொருமையாய்ப் பனமை யாகு முனையெவ ரறியற் பாலார். (௮)

இருவரோ டொருவ னாகி யிருளொடு வெளியும போலப்
பொருவரு பேத மாகிப் பொன்னொடு பணியும் போல
மருவரும பேத மாகி மண்ணொடு விண்ணும போல
வுருவரு வாகி நின்ற வுனையா ரறியற் பாலார். (௯)

ஐயநின னருளல் லான்மற் றசையுமோ வணுவு நாயேன
செய்யவல் லனசெய் தேனுன் செயலல்லாற் செயல்வே றுண்டோ
வெய்யவல் வினைதீர்த் துய்ய வேயருள் புரிநீ யெனனத்
தையல்பா கனையே பாக சாதனன் றுதிசெய் தானால். (௰)

மூன்றுசத திகளுஞ் சேர்ந்த மூன்றுமூர்த் திகளு மொன்றாய்த்
தோன்றுநந் தாணு வனனோன றுதிசெயுந் துதிகேட் டுள்ளத்
தோனறுநீ நினைத்த தோங்தோம் யாமதற் கெமது முன்ன
மூன்றுமோர் சுசிமுன் னெய்தி லுடன்சுசி செய்வோ முன்னை. ()

வேறு

கூர்மமொன்றையனந்தனொருவனைக்குலமருந்துவரோரிரு
வோரைநன், ஞர்மனுஞ்சுடர்மூன்றைமறையோருநான்கைப்பூத
மோரைந்தையாறங்கத்தைத், தார்மனுங்கடலேழையோரேழுமா
தாக்கடம்பைவசுக்களோரெண்மரைப், பார்மன்னுமணியொன்ப
தையொன்றுபெத்துருத்திரர்தம்மையும்பாரினில். (௧௨)

முற்றநாற்றிசைகாவலர்காவலெண்மூன்றுநாகங்கடோன்றுமி
யக்கர்கள், பற்றுகேசரர்கின்னராசாரணர்பாதலத்துளுரகர்முனி
வரர், மற்றவந்தரர்சித்தர்மநுமுதன்மன்னர்தேனுவளர்தருசத்தி
யோர், டுற்றதேவகணங்கணற்றுரையுமொக்கநீயழைத்துக்கொடு
வாவென. (௧௩)

இங்குவந்துகுழீஇயவர்கிற்பயாமியம்பவந்தனைசெய்யெனக்
கொன்றையின், கொங்குவந்தசடையான்சொலப்பெருங்கொண்ட
லூர்தியெங்கோமானருளிதே, வங்குவந்தொருமூவருமுன்புநான
ழைக்கவந்திலரின்றிவரியாருமென, பங்குவந்தணைவாரோவென்
றெண்ணிமுன்பணித்தவந்தணனடாற்றனிபார்த்தனன். (௧௪)

பார்த்தபோதிலவ்வந்தணனந்தணன்பாதப்போதுபணிந்தே
யோரத்திரிப், பேர்த்தபோதனைமுன்னின்றனனேனெழுபிறப்ப
றுத்தபெருமானுநீயன்றோ, வார்த்தபோதமறைதேடுநீவெளியா
னபோதிலயனவேதரியர, னோத்தபோதிருளேதருளேசெயநீமனத்
தினினைத்திடவேண்டுமே. (௧௫)

காடுநினறிருக்கண்டகண்டவினைகாணுமோவுனைக்கண்டநி
ன்றொண்டன்வி, ஞட்டுவேந்தனிவனுக்குநினருணல்குநாளுமி
ங்நாளாகவேண்டுமா, வீட்டுதுன்பத்துக்காளலனிங்கிவற்கிரங்குவா
யென்றிரங்கவிரங்குநீர், சூட்டும்வேணிப்பிரானும்பர்பொன்மனந்
தூயதாகவோர்சொற்புகன்றனரோ. (௧௬)

கேட்டியிந்திரவின்றுநம்வெள்ளியங்கிரியிற்சென்றுநங்கீர்த்தி
யைமூர்த்தியாய், நாட்டிமங்கணநாதர்க்குநாதனுநந்தில்வடிவா
மிடபத்தினைக், கூட்டிவந்ததுபோற்கொணாந்தாலவந்துகூடுவார்
முனங்கூறினபேரெனச், சூட்டிலங்குதிண்டோளானபரமனைத்
தொழுதுவெள்ளிச்சுடர்க்கிரியண்மினன். (௧௭)

போற்றுமாயிரமாற்றுளதிகமாய்ப்புகலுஞ்சின்மயப்பொன்ம
யமாயொளி, தோற்றுநந்தியைமுந்துறவாய்த்துள்ளேசூழ்ந்தஞான
வினைத்தினில்வந்துவெள், ளேற்றுவாகனன்பாலடைந்தானவணிரு
ந்துமூவரிலீசர்க்குத்தென்புறத், தாற்றுமாயனிருப்பிவர்க்கோடு
வாகவேதத்தயனிருப்பாக்கினன். (௧௮)

அன்றுதொட்டுத்திரிமூர்த்திதானமென்றானாமஞ்சந்தான வனத்திற்குத், தொன்றுதொட்டுவரலானஇந்திரன்சுத்தனாகுஞ்சு பாவமுஞ்சூழுதற்கு, மன்றுதொட்டுநடிப்போன்றன்செய்கையின் மாண்புங்காண்கவளர்ஞானகானத்தெண், குன்றுதொட்டுமுன்கூ றுங்கடவுளர்கூட்டம்யாவுஞ்சூழ்இவந்தடைந்தவே. (கூ)

வேறு.

சிங்கம தற்கு மிதழித ளைக்கு மிடையே சீர்
தங்கினி னேத்தோர் சபையமை வித்தச் சபையோ ரா
யங்குரி மைக்கன் புள்ளவர் வெள்ளியல் லாகல் லோர்
வெங்குரு வொத்தமுங் நூற்றுவர் போற்றுற வேசெய் தான். ()

மூற்றவ தற்குவ டக்குவ டக்கே முகமா க
வுற்றதோர் காளியு மச்சபை காவ லுறச்செய் தே
மற்றவ ணேசுர ருற்றது கணமே காதே வன்
னேற்றவ வாசவ னைச்சுசி யேசெய நாடிற் றான். (உக)

சாரிற் சேர்பவ ரேதம தானது தானெய் யிற்
றீரிற் றிர்வத லாதக லாதிது தீர்வா மென்
றோர்வுற் றேநில மாதொரு சொள்கல முதவென் னப்
பாரிற் றேனுநெய் தரவென வேபசு பதிவிண் டான. (உஉ)

விண்டொரு தேனுவ தாகிநெய் யேதர வேதா மூ
தண்டக டாகம தேகல மாகவ ளித்தான் கைக்
கொண்டவ னேதழ லாயுயர் தெய்வகு லங்கா ணீர்
கண்டவிம் மூன்றுமம் மூவரு மாம்வகை காண்பீ ரால். (உங)

வியனில மூவரும் யானென வோர்மொழி விண்டான் விண்
டயனுறு கோள்கல மதிலரி நெய்யுற வங்கே சின
மயனழ லாய்வழி மூவர்க டானெனும் வகைகா ணுஞ்
செயலறி விப்பது போல வெழுந்தது செந்தீ யே. (உச)

தன்றனி முத்திரை யாகிய நந்தி தனைப்பூ சித்
தன்றன வொத்தநெய் பூமியி டப்பெரி தாய்வா ச
வன்றனி மித்தமி தாமென வன்னவன் வாழ்வா னிற்
சென்றன வுற்றத முற்சில தேவர் திகைக்கிட் டார். (ருஉ)

மின்னிகர் மெய்யுடை வானவ ரற்புத மேயெய் தத்
தன்னிக ராகிய மூந்நா றந்தணர் சான்று க
வென்னிகழ் கின்றதெ னத்தனி நின்றவி ணிறையோ னேப்
பொன்னிக ரீச னழைத்தொரு நன்று புகன்று னல். (உசு)

இத்தரை யோரும்வின் ணோர்களி யாவரு மேகா ண
நித்திரை யொத்துய ராரழ னெய்யிடை நீமூழ் கி
முத்திரை யாகிய நந்தியை யங்கை முகந்தே நிச்
சுத்தரை யொத்தவ பாதமி லீதுதொ லைப்பா யால். (உஎ)

வேறு.

என்றுபு கன்றவ னைத்தொழு துள்ளி லிருத்திய ருத்தியுட
னன்றழ னெய்யி லமிழ்ந்தியோர் நந்தியை யங்கைய டங்கவெடுத்
தொன்றின தோர்வட வானல மேலெழ வூர்திரை வாரிதியிற்
சென்றுப டிந்து முகந்தொரு சாரது சேர்முகி லொத்ததுவே. ()

இந்திர னெய்யி லமிழ்ந்திடு போதவ னேசெய்த பாவவிரு
ளந்தர மீதுறி னூறுவன் யானென வாயிடை மேயதுபோற்
சுந்தர வானடு வேநடு வாயொரு சூரியன் மேவினனூற்
சிந்திய வெத்திசை யேகின தோவிறை தீவினை கண்டிலதால். ()

ஞானவ னத்திரி வேணியின் மூழ்கிய நன்மையர் தன்மையெனத்
தானவ னுத்தம னாகிய ருட்சபை தன்னைய டைந்தருள்கூர்
வானவ னைத்தொழ வேயவன் முத்திரை மற்றறிதற் கரியோ
னுனவன் மெய்ப்பொரு ளாகம மைத்தன னற்புத மற்புதமே. ()

சாற்றினி ரும்பைப் பரிசன வேதித் தயிலத் திடையிட்டுத்
தேற்றின சித்தர் பசும்பொன தாகச் செய்யுஞ் செயலென்ன
வேற்றினர் தஞ்செய லீதற் புதமென யாவரு மாதரவாய்ப்
போற்றின ரீசனை யேவலம் வந்தனர் பூமழை சிந்தினரால். (ஙக)

அந்தர துந்துமி யைந்துமு ழக்கின ராடினர் பாடினர்முன்
னிந்திர னைப்பெரி தாசி யிடம்பின ரிங்கக ளங்கமதாந்
சந்திர னைத்தசு சிந்திர னென்றனர் தாபத ராளவர்பின்
சுந்தர ஞானவ னத்தையு மன்றுசு சிந்திர மென்றனரால். (ஙஉ)

முத்தல முத்தொழின் முக்குண மாகிய மூவருமி யாவருநீள்
கொத்தலர் கொன்றையி னிழலில் வந்துகு லாவியு லாவிநிறைந்
தத்தல் மேவிய விந்திர னைச்சுசி யாக்கிய யோக்கியமா
மித்தல மேமுதன் மைத்தல நேர்சொல வெத்தல மிங்குளவே ()

மூவுல கத்துள வானவ ரியாவரு முற்றின ருற்ற விண்ணோர்
காவல னைப்பெரி தாகவி யந்துக ளித்தனர் காவலனுந்
தேவர் குழுக்களு மூவர் தமைத்தரி சித்தன ரபபொழுதே
யாவன் மிகுத்தவன் மேவிய வற்புத மாரறி விப்பவரே. (௩௪)

ஒன்றுறு கொன்றை யிலிங்கமு நற்சபை யுந்தரு மூவருமாய்
மன்றுறு வன்னியு நன்றுறு வேவலம் வந்தரு டேசிகனைத்
துன்றுற நின்றுப ணிந்துயர் வானவர் சூழ்தர வாழ்தருவே
றன்றுறல் கண்டொரு கொன்றையின் மூலம மர்ந்தன னிந்திரனே.

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪௪௧

௰௩-வது தீட்சைச் சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரனையருச்சித்ததும அதற்கவன் கருணைசெய்ததும் அப்பால் இந்திரன நடந்துகொண்டதும் சூதமுனிவரே சொலவீரென்று கேட்க ஓதலாயினர். தை மாதந் துடங்கி ஒரு வியாழவட்டம் பன்னிருவருடம் அமிர்தலிங்க நடுவில் அடியில் முடியில் விண்டு அயன் அரன் இவரையருச்சித்து வணங்கி வலம்வந்து கையாற்றொழுது பாதத்தினமஸ்கரித்து உடல் புளகித்து ஆனந்தத்தாழ்ந்து நேர்நின்றெழுது ஏழுலகமும் வாழ்த்த, அண்டகோடிகளை ஈன்றளித்தழிக்கு மேருக்கோதண்ட பாணியுமாய், முனிபங்கியின் முலைப்பாலுண்ட பாலனுமாய் விளங்கு முன்னையாவருணரவல்லார்! வேதத்தாலளத்தற்கரிதாய் நிற்குமிறையவனே! உன்றிருவடி நிழற்கீழெலவற்றையுமடக்குநீயே, சதுரங்குலத்தினிழலினடங்கி நித்தம் விளங்குந் தானுவானுலுனையாவரறிய வல்லார்! அன்பரது அன்பான நெஞ்சிலனுவாயடங்குப்வனு நீயே! அகிலலோகமெங்கனும் வியாபித்திருப்பவனு நீயே! பழவினைப்பிணியுமதைத்தீர்க்கு மருந்தும் அருந்துபவனும் தீர்ப்பவனுமாகியவனைத்து நீயே! உன கிருத்தியத்தை யாவரறியவல்லார்! பெருமையாய்ச் சிறுமையர்ப் பெண்ணுமாய் ஆணுமாய்க் கருமையாய் வெண்மையாய்க் கண்ணுமாய் ஒளியுமாய் அருமையாய் எளிமையாய் அகமுமாய்ப் புறமுமாய் ஒருமையாய்ப பன்மையாய் விளங்குமுன்னை யாவரறியவல்லார்! இருவரோடொருவனுப் இருள்வெளிபோலப்பேதமாய்ப் பொன்னிற்பணிபோல அபேதமாய் மண்ணின்போல வுருவருவாய் விளங்கு முன்னையாவரறியவல்லார்! ஐ

யீ நின்னருளன்றி யெவ்வணுவு மசையுமா! நாயேன் செய்யத்தகாதன செ
ய்தது நின்செயலன்றி வேறுண்டோ! வெய்யவினை தீர்த்து உய்யஅருள் புரி
வாயென்று தையல்பாகனை பாகசாதனன் றுதிசெய்தான். முச்சத்தி சேர்ந்த
மூர்மூர்த்தியுமொன்றாய்த்தோன்றுந் தாணுவிரங்கி நீ நினைத்ததோர்நதோ
ம் எமது முன கூர்மமொன்றையும் அனந்தனொருவனையும் மருத்துவரிரு
வரையும் சூர்மூன்றையும் வேதநான்கையும் பூதமைந்தையும் அங்கமா
றையும் கடலேழையும் மாதரெழுவரையும் வசுக்களெண்மரையும் மணி
பெரணபதையும் ஏகாதசருத்திரரையும் அட்டதிக்குப்பாலரையும் அட்டபர்
வதம் அட்டநாகம் அட்டகயம் இயக்கர் கேசரர் கின்னரர் சாரணர் நாகர்
முனிகள் அந்தரர் சித்தர் மநுமுதனமன்னர் தேனு சத்தியோடுற்ற தேவக
ணங்கள் இவர்கள் முதலான பேரையொக்க வழைத்துவாவென்றருளக்;
கொணடலூர்தி எங்கோமானே! முனமூவரையும் யானழைக்க வந்திலர்;
இன்றிவரியாவரும் என்பங்கில வந்தனைவரோ! என்று முன்பணித்த வந்த
னனைப்பார்த்தனன் அப்போதந்தணன ஈசனைத்துதித்து; நின் சந்நிதி மு
ன் இருணிற்குமா! தீவினை காணப்படுமா! நின்றெண்டனை விவனுக்கு நி
ன்னருணலகு நாளின்றளாகவேண்டும், இவன்றன் பத்துக்காளல்லன்; இ
ங்கிவனுக்கிரங்குவாயென்றிரங்க, சிவபெருமான இந்திரனே கேள்! கயி
லையிறசென்று நந்தியைக்கூட்டிவர்தால் முன் கூறியவனைவருங்கூடுவரெ
னறருளப், பரமனைத்தொழுது வெள்ளியங்கிரியிற் சென்று நந்தியை முந்
துறவழைத்துக்கொண்டு ஞானவனத்தில் வந்து இடபாரூடர் பாலடைந்
தான் மூவரில் ஈசற்குத்தென்புறமாயனுக்கும் வடபுரம் அயனுக்குமாக
விருப்பிடமாக்கினன் அன்று தொட்டு சந்தானவனத்துக்குத்திரி மூர்த்தித்
தானமென்று பெயர் வழங்கிறறு. அந்த ஞானகானனத்தின் முன் கூறு
ங்கடவுளர் கூட்டமியாவுஞ்சூழ்ந்து வந்தடைந்தன லிங்கத்திற்கு மிதழிக்கு
நடுவில ஓர் சபையமர்வித்து அச்சபையாராயும் அதற்குரிமைக்கண்ணன்புள்,
ளவராயும் நலலோராயும் குருவொத்த முன்னூற்றுவரைப் போற்றவைத்து
அச்சபை வடக்கே வடக்கு முகமாகக்காளியைச் சபையைக்காக்கச்செய்து;
அப்பால் வாசவனைச் சுசிசெய்யத்திருவுளங்கொண்டு தன் பங்கிற் சார்பவர்
சோபவாதமானது நெய்யிற்றீர்வதன்றி மற்றதிற்றீராதென்றாராய்ந்து நில
மாதே ஒரு பாத்திரமுந்தேனுநெய்யுமுதவென்று பசுபதியருள, விண்டுதே
னுவாய் நெய்தர அயன் பாத்திரமாயதனைக்கொள்ள அழிப்பவன் தழலாய்
மூவருமொன்றுருவானதை காண்மினென்றொரு மொழிவிண்டான் காணுஞ்
செயலறி விப்பதுபோலச் செந்தீயெழுந்தது. ஒப்பற்ற தன்னிடப முத்தி
ரையைப் பூசித்து அக்கினிக்கொப்பாயக் காய்ந்த நெய்யிற்போட்டு தேவரு
முனிவருமுன்வந்த சகலரும் முற்றூற்று வரும் சாட்சியாகவதின்மூழ்கி மு
த்திரையை யெடுத்து பரிசுத்தரை ஒத்து அபவாதமொழிப்பாயென்று ஈச
னருள; அவ்வாறதின் மூழ்கி முத்திரையெடுத்தெழுந்தான். அவனைப்பற்றி
யபாவவிருள் நெய்யிலவன் வீழ்போது பற்றவிடமின்றி அந்தரமீதாருவன

யானென்றவ்விடஞ்சென்றது. இவனும் வானடுவிற் சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கத் தீவினைபோன திசைதெரியாமற் போயிற்று. ஞானவனத்திற்றிருமேவணியின் மூழ்கிய தன்மையாலுத்தமனாகி யருட்சபையடைந்து அருள்கூர்வானைத்தொழ அரியயனாரும் அறிதற்கரியோனானவனு மெய்ப்பொருளாகமறைந்தனர். இரும்பைப் பரிசனவேதித்தயிலத்திலிட்டு சித்தர் பொன்னாக்குவதுபோல, ஏற்றினன் செயலீதம்புதமென்றியாவரும்போற்றினர், வலம்வந்தனர் பூமாரிபொழிந்தனர் அந்தரதுந்து பிமுழக்கினர் ஆடினர் பாடினர் முனீந்திரனைப்பெரிதாவியம்பினர் அகளங்கமாகிய சந்திரனையொத்த சுசீந்திரனென்றனர் ஞானவனத்தைச் சுசீந்திரமென்றனர்! முத்தொழில் மூக்குணமுள்ள மூவருமியாவரும் முத்தலத்திற் கொத்தலராகின்ற கொன்றையின் நிழலில வந்து குலாவியுலாவி நிறைந்தனர், இந்திரனைச் சுசியாக்கிய யோக்கியமான வித்தலத்திற கொபபுச்சொலவேறெத்தல முளதெனறனர், மூவுலகத்தாரனை வருந்தேவரும் இநதிரனைபபெரிதாயவியந்துகளித்தனர் இந்திரனுர் தேவர்குழுஉக்களு மூவரைத்தரிசித்தனர், ஆவன் மிகுத்து அவன் மேவியவற்புதத்தை யாவர் அறிவியபர்! கொன்றை இலிங்கம் தருசபை வன்னியிவையனைத்தையும் வலஞ்செய்து வியாழனையும் பணிந்து தேவர்குழு இநதிரன் கொன்றையடியிலமர்நதனன். எனறு சூதர் சொனனர்.

மூறறிற்று

௰௪-வது இந்திரன் பூசித்தசருக்கம்.

அசைவற நசையுற வமர்ச்சி பதியுட னத்தல மகிமையெலா,
மிசைபெறு சசிபுனே பசுபதி யுரைசெய்வ னித்தல மீதுறிலோர்,
வசையுறு கொடுவினை யிலையிட ரிலைநலம் வரும்வழி யேயவநவோர், மிசையுற வமுதருள் பவர்நுகர் பவரவண் மேவியெ மைப்பணிவோர். (க)

தோமறு ஞானம டைப்புள ரேய்பவர் தூயசு சீந்திரமென்
றேமுற மந்திர மாகவு ரைப்பவ ரெமதிட மிதுநோக்கித்
தாமுற வந்தனை புரிபவர் போக சமூகமெ லாந்துய்த்தே
நாமுறு நன்கயி லாயந மக்கென நண்ணுவர் திண்ணமிதே. (உ)

இங்கெம தாலைய மாமிடம் வந்தித ழியையவலம் வந்தோர்கட்
கங்கெம தாலய மீய்வது சத்திய மார்முறு கொன்றைநிழற்
றங்கிய நானுயர் தென்புல வாணர்த மைக்கரு திச்சுருதித்
துங்கர் தமக்கருள் செய்தவர் செய்தவர் சூழ்கதி யெய்துவரே. (௩)

வேறு.

பார்த்த லத்தறு பத்துநாற் கோடியாய்ப் பரந்துபா வந்தீர்க்குந்
தீர்த்த மியாவுமித் திரிமூகோ தகத்திடை சேருமத் தீரத்தி
லார்த்த டார்கழித் திங்களி லாடினோக் கந்நதி தொறுமாடச்
சார்த்து மூப்பலன் சாருமத் தலம்பல தலந்தரும் பயனல்கும். ()

ஆரம டந்தையர் மங்கைய ரமரரிங் கமர்தரு நரர்வானிற்
சூரபீ யாவினங் காவினங் கற்பகச் சூழுனை மறைநீழற்
பிரண வந்தனி லிங்கமக் கொன்றையே பிரமமா தரமான
பரம ஞானமே யித்தல மொப்பதிப் பாரிலெத் தலந்தானே. (௬)

இகழி தன்னையு மயனையு மாலையு மென்னையு மென்பாற்செவ்
விதழி தன்னையு மேய்ந்தமா வாசியி லிருஞ்சிவ நிசிதன்னிற்
றிதித மிற்பதி னொன்றினிற் கிழமையாந் திங்களிற் சிறப்பாகத்
திதித மிற்பெறு வலம்வரு வார்க்கியாஞ் சேரிட மளியபோமே• ()

ஞான கானமா மித்தல மகிமையை நவில்பவர் கேட்போர்கேட்
டான கைப்பொரு ளளிப்பவ ரிவாக்கியா மருங்கதி யளிப்பேமாற்
றான மியாவுமப் பதியினிற் செயவொன்று தானயு தமதாமென்
றீன மேயிலா வாசவற் கீசனன் றியம்பலு மவன்சொல்வான். (எ)

ஏது மாதவ மியான்செய்தே னையநீ யென்னைவந் தினிதாண்டிப்
போது மாபதி மான்மியஞ் சொற்றிடப் போதுமென் றிடப்போகர்
தோது மித்தல மான்மிய விரிவெனக் குரையெனப் பரமேச
னீது வாமதே வன்றனைக் கேளுரைத் திடுவன்யா னவனென்றான்

என்ன வேபுகன் றேகின னும்பனு மேகவேந் தனும்வானோர்,
துன்ன வேதிரி வேணியாம் வாவியிற் றோய்ந்துவே தியர்சூழ்ந்து,
மன்ன வேகலிங் கத்தையே வலஞ்செய்து வந்துகொன் றையின்
மூலத், தின்னவேதவி னோருறத் தானுவே யானவேத் தவையின்
கண். (௯)

சென்று தேவர்கள் சூழ்இயவ வையினமர் தேக்னே யெனு
ஞானக், குன்று போனுறை வாமதே வனைக்கரங் கூப்பிமான் மியங்

கேட்ப, நின்று வாழ்த்தியஞ் சிருந்தனன் கதைசொல் நினைந்துபுத்
தங்கையேற், றென்று கேளெனத் தாணுவை வேண்டியுன்
றுரைத்தன னொருவாய்மை. (௰)

இறைவ னின்கதை கேட்பவ ருரைப்பவ ரெனுமிவ ரிருவோர்
க்கு, நிறைவு றும்பலன் கொடுப்பது நீகதை நீறினுக் கியலாகக்
குறைவ றுந்தநு வேற்றிவ ணுற்றிடற் கூற்றுதைத் தவனேயா,
ணறைவ னென்றுவந் தேத்தினன் குரவனு மானைமா முகத்தோ
னை. (௧௧)

பின்னும் வாழ்த்துதற் குரியரை வாழ்த்தியே பெருகுதீர்த்
தமுமூர்த்தி, மன்னும் லிங்கமுங் கொன்றையு மாச்சிரா மம்பெறு
வரலாறும, பன்னு மாமது சூதனன மகிமையும் பகர்ந்துமேல்
பாலாக, மன்னு வேள்வியங் கிரிக்குகன் மேன்மையும வகுத்தனன்
வகுப்பாக. (௧௨)

வந்த ருத்திரர் பதினொரு வர்கள்பெறு மகிமையு வனமீன்போ
தந்த வாலையத் தியல்பையு மற்றுமா தவரிமை யவர்வேந்தன், சிந்
தை கூர்தரக் கேட்பவ ரமிர்தொடுந் தேனமழை பொழிந்தாற்
போ, லந்த மாதவ னுரைத்தன னிரைத்தன ரலர்மழை யவனெ
ல்லாம். (௧௩)

நாவ தேதுதி செயவிய முழங்கவென் னுதனு கியவாம, தேவ
தேவனை வணங்கியே பூசனை செய்துவெண் கரியேற்ற, காவ தாக்
கியவ் வனத்தினை வலஞ்செய்வித் திலங்குகொன் றையிற் றுன்றும்
பூவ தேமணங் கமழ்சிவ சபைநடுப் புகுந்தனர் புலவோரே. (௰௪)

வாச வன்பர மேசனைப் பூசனை வரிசையிற் செயவேண்டி
நேச வன்புசா றேசிகன் றன்னொடு நேர்பெற வினவுற்றுப்
பாச வன்பிழை தீர்ந்தசிந் தையிற்சசி பதிதப தியையுன்னக்
கேச வன்புகழ் விச்சுவ கன்மனுங் கிருட்டிணன் பணிகேட்ப. ()

கிட்டி நின்றதோர் விச்சுவ கன்மனீ கேளெனை யாள்வார்க்கு
விட்டி லங்குபொ னாலய மியற்றென விடுத்தலு மவன்வான
மட்டு யர்ந்துகோ யிலைச்செய்தக் கோயிலின் மட்டிலுத் தரவீதி
தொட்டி யைந்தநந் தனவனத் தோடுபூஞ் சோலையுஞ் செய்தானால்.

வருண நாணகுறு வீதியும் வீதியின் மாடகூட மும்மூந்து
உருண யந்தவர் தணர்தமா ளிகையுநீ ளன்னசா லையுமியாவும்
பொருண யந்தவிர் திரபுரி யெனவவண் புரியவிர் திரன்கா ணூஉக்
கருணை தந்துபல் பொருள்களும் விச்சுவ கன்மனுக் களித்தானே.

தானு நாதனை யறுபத்து நான்குப சாரபூ சனைசெய்யப் (ருகக்
பூணு மாசையால் வெள்விடைக் கொடிமுதற் பொன்செய்தே ரீ
கானு மாநிலங் களிகொளப் புரிந்துதன் கண்களா யிரத்தானு
மேனு லாவிலிங் கத்துமூ வுருவுகண் டேத்தவர் தெதிர்தோன்ற.

கண்டு கண்டுளி தரவுடல் புளகெழக் கரங்கள்சே கரமீதிற் (னுற்
கொண்டு கொண்டுபே ரின்பசீ தளக்கடற் குளித்துளங் களித்தா
'பண்டு பண்டுள முனிவரர் மரர்பூ பாலரன் பாற்காண
விண்டு விண்டநெய் யழலிடைக் குளித்துமுன் வெவ்வினை யொழி
த்தானை. (கக)

வேறு

அவ்விடத் தப்போ தற்றுளோ ரெவரு மண்டர்கோன் ஒரு ண்ட னுதலினன், வெவ்விடத் திருணட கண்டன்மூ வடிவும வெ ளிப்படக் கண்டுகண் டுவந்தா, ரெவ்விடத் தவரும் புகழுமிந் திர னுக் கிரங்கியென் னருளினி னிதையன்று, செவ்விடப் பட்டாய் நி னக்குவேண் டுவன செப்பெனச் செப்பினன் செம்மல். (உ0)

செம்மலம் புயத்தாள் கைதொழூஉப் பரவித் தீவினை யாவை யுந் தீர்த்தா, யிம்மல ரிதழி தனையிலிங் கத்தை யெளியனேன் வலஞ்செயச் செய்தாய், மும்மல மகற்றும் வாமதே வனபான் முதற்றல மகிமைகேட் பித்தாய், மெய்மமலர் வடிவு காட்டினை யி னிநான் வேண்டுவ தீண்டுறை குவதே. (உக)

என்னுமன் னவனை நோக்கிசீ கேளென் றியம்புவ னயம்புலா பவனிசீர், துன்னுமிச் சடைமுந் நூறுவின் னவரும் தூயவர் தணர்களா யென்னேப், டன்னுமர்ச் சனைசெய் திங்கினி திருப்பப் பைம்பொனுட் டும்பரேத் தெடுப்ப, மன்னுபோ கங்க ளுகர்ந்தி னி திருந்தி வானகத் தானவிவ் வுகத்தில். (உஉ)

இக்கலி யுகம்போய்த் துவாபர யுகம்வந் தெய்துநாள் வச்சுவ சன்மன், மிக்கவென் றனையர்ச் சனைபுரி குவனவ் வேலையிற் கங்கை மா நதிவந் தொக்குமவ் விலிங்க மூலமுற் றதுதா னொருமுகத் தாற் புகுந் துரகர், தொக்கவேழ் பிலமும் வழியதாச் சென்று துன்று மங் ககன்றுமுன் றொன்றும. (உ௩)

முண்டக னிருக்கு மண்டகோ ளகையின முழுதுமுற் றொழு துபா தாளத், தெண்டக வுறைவோர் குறைதவிர்த் துறைவி தெ வ்வழி யேகுமவ் வழியே, கண்டக மகிழ்ந்திங் கெய்தியங் குளரெங் கழலினை வணங்கவக் கங்கை, மண்டகு மதல நெறியடைந் திந்த வனத்தினின் றகன்றுகீழ்த் திசைபோய். (உ௪)

ஒருமுகங் கொடுசென றுவரிபுக் கவணின் றுடனெழுந் தெ ழுவ ரருதிக்குந், திருமுக மாயங் குறையுமக் கங்கை சேருமற் றோர்முகங் கொடுபூந், தருமுக விணனுட் டேகுமவ் வழிநீ தா னிமை யவரொடு மிரவில், வருமுகப் பால்வந் தெனைப்பணிந் தே கி வானநா டாளுதி போகி. (உ௫)

வேலையின் றுணு தீர்த்தத்தின் மருங்கின் மின்னிதழக் கன் னிபொன் னிதழ்ப்பூ, மாலையங் கையிற் கொண டென்னையே நினைத் தென் மனையளாத் திவம்புரிந் துரையு, மாலையந் தொழுதி யென் முடிக் காட்டு மப்புனல் காட்டுது மதுகா, றேலவிங் குறைதி பின் னருன் பொன்னுட் டேகுதி யென்றனை னிறைவன். (உ௬)

பின்னரச சபைக்கே யுரியராய் வகுத்த பெரியர்முந் நூற்றுவ ரன்றேன், முன்னர்நின் றடியே முற்றுமிங் கமர்வோ முழுதுநீ யருள்செய்வா யெனினு, நன்னரன் புடனின் னகர்புரந் தெமை யென் னுளுமுன் னின்றெவர் புரப்பா, ரன்னரின் னவரென் றரு ளென வதுகேட் டவர்க்குநந் தாணுவொன் றறைகுவான். (உ௭)

வேறு

நீயி ரிங்குவே தியர்களாய் வேதநா னெறிநும்
வாயி ரங்கநின் றெம்மையெம் முருவமாய் மருவு
மாயி ரங்கணன் றொழநின்ற கொன்றையை யருச்சித்
தேயி ருங்கருத் தேயொரு மித்திவ ணென்றும். (உ௮)

ஓங்கி தன்வட பால்மயேந் திரகிரி யதன்கீழ்த்
தங்கி யென்னயக் கண்ணனர்ச் சிப்பனத் தலத்தி
லங்கி நளகுல வேந்தனு மயனென்போ னளித்த
பொங்கி ளங்கும ரன்னுள னன்னளன் போல்வான். (௨௯)

ஐந்தை வென்றவா லாமிர்த னெனும்பெய ரண்ண
றந்தை போயபின் றயரத னகற்றவே தனித்து
முந்தை நீத்தது மன்றெனை வென்றனை முன்னிச்
சிந்தை கூர்சகோ தரியொடு வந்தவண் சேர்ந்தான். (௩௰)

சேர்ந்து மாலிடப் பாலெனைத் தெய்வவே தியரைக்
கூர்ந்த ருச்சனை புரிபவ னவனைநீர் கொடுவந்
தார்ந்த வின்னக ரவன்கணுய்த் திடிலர சாட்சி
நேர்ந்தோர் வெண்குடை நீழலிற் புரப்பனின் னிலத்தை. (௩௧)

ஈது செய்திரீண் டிருந்திர்நன் காகவென் றீச
னோது வாய்மையா ரமிர்தெனச் செவியினூ டிறவப்
போதவ் வேந்தனைக் கொணருவ மெனமனம் பொருந்திக்
காத னந்தியை விடுத்தனர் துதிசெய்தக் கணத்தில். (௩௨)

சென்று நீடிருப் பாற்கட லெனுநதி தீரத்
தொன்று மாயவ னைத்தியா னஞ்செய்தங் கொளிசேர்
குன்று போன்றுயர் தோன்றலைக் குறுகிநிற் கொணர்வா
னின்று நின்வயின் விடுத்தன னிறைவனென் றியம்ப. (௩௩)

அண்ண லோர்வகை யநுமதித் தவனிணை யடிதாழ்ந்
தெண்ண மவ்வண்ண மென்னிலம் தாகவென் றீசன்
கண்ண னென்றிவர் தமைத்தொழு வவர்மனங் களித்து
வண்ண நீடொளி வாளுடன் கேடகம் வழங்கி. (௩௪)

அரசு செய்குவா னினிதவ ணேகென வவனு
முரைசெய் தங்கையோ டங்கவற் றொழுதெழுந் துலகோர்
பரசு நந்திபின் சென்றுபூங் கொன்றையாம் பரனைத்
திரைசெய் வாவியைத் தாணுவைத் தெரிசனை செய்தான். (௩௫)

இறைவ னீண்டடைந் தனனென முனிவர ரியற்ற
மறைகொள் வேதிய ராதியோ ரெதிர்கொடு வரிசை
குறைவு றாதுசெய் தெமையெலா மநுநெறி கூறி
முறைவ ழாதுகாத் தருளென வியந்தனன் முழுதும். (௩௬)

உலகின் மன்னுயிர்க் கின்னுயி ரன்னவ னுடனுற்
றிலகு தங்கையை யங்கொரு வேதவித் திவனென்
றலகில் கீர்த்தியோ ரந்தணன் வேட்பவாங் களித்துத்
திலக மன்னவ டருமரு கர்களொடுஞ் சிறந்தே. (௩௭)

இன்ன வாசவன் னகர்புரந் தனனவ னிருப்ப
வன்ன காலம்வெள் ளானைசெவ் வானைநேர் பவனைத்
தன்ன வாவொடு மிரந்துநீ யென்முனஞ் சாரென்
றுன்ன வானிறைக் கருணைநந் தாணுவொன றுரைக்கும். (௩௮)

தான ஞானவித் தலத்திற்கு மேற்குயோ சனையொன்
றான வெல்லையி லாதிகே சவனுள னவனை
மான ருத்திர ராகிய பதினொரு வருஞ்சூழ்ந்
தீன மில்குணத் தாற்றவர் போற்றவீற் றிருந்தான். (௩௯)

தூய ருத்திரர் சூழ்தர நடுவில்வாழ் சோதி
மாய னைப்பெருஞ் சக்கர நதிவலம் வருமா
லாய வன்னதி கங்கையை நிகர்க்குமங் கதனிற்
போயோர் நாட்படிந் தோர்களே மனிதரிற் புனிதர். (௪௰)

வருக்கை வாழைமாத் தாழைபல் பழங்கொடு வானோ
ரிருக்கை யெய்தலன் னதியிரு பால்கரத் தேந்தித்
தருக்க னிந்ததோர் கனியதிக் கனிக்குநேர் தகாதென்
றுருக்கொள் செம்பொன்னாட் டவர்கொள நீட்டல்போன் றுல
வும். (௪௧)

நீதி வாதமெஞ் ஞானிக ளுளமெனத் தெளிந்து
சோதி நாண்மலர் களைத்திரைக் கரங்களாற் றாவிக்
கோதி லாப்புல கனிகணீ வேதனங் கொடுத்தே
யாதி கேசவன் றனைவலஞ் செய்யும்வாட் டாறு. (௪௨)

அந்த மாநதி தன்னிற்படிந் தாதிகே சவனைச்
சுந்த மாமல ரானருச் சனைசெயுஞ் சமையத்
திந்த மாநிலந் தொழுவவ ணெய்துவ னென்ன
முந்த மால்கரிக் கைவறந்தகன் றனன்மறை முதலவன். (௪௩)

அன்ன வாறுகேட் டவ்வயி ராபத மமலன்
சொன்ன வாறருந் தவஞ்செயப் புகுந்ததாற் றாயோ
ருன்ன வாறுமா முகனகதை யினிதுள துமக்கிங்
கின்ன வாறெனச் சொல்வதே பெரிதரி தெவர்க்கும். (௪௪)

கந்த வேள்செயல் காந்தமெக் காந்தத்தோர் காண்டத்
தந்த மேசுசீந் திரத்தல மகிமையங் கதனிற்
சந்த வேலன்வேள் விக்கிரிக் கதையவன் றுரைத
முந்த வோதிய தென்றனன சூதமா முனிவன். (௪௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪௫௬.

௰௪-வது இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

அன்போடசை வறவிருக்கு மிந்திரனுடன் சசிபுனைந்த பசுபதி அத்தல மகிமை யெல்லாம் அருளிச்செய்யலாயினர். இத்தலத்தடையிற் டழிபொருந்திய தீவினை இடறு இவையில்லை; நல்வினை வழிவருபவரும் தேவாமுத லிப்பவரும் ஆம்ஓதுண்பவரும் அங்கே சென்றெமைப்பணிபவரும் ஞானதீர்த்தமாடுபவரும் சுசீந்திர மென்றதையே மந்திரமாயுரைப்பவரும் எமது ஸ்தல நோக்கி நமஸ்கரிப்பவரும் போகசமூகமனைத்தும் புசித்து எமது கைலையைத்தமதெனவடைவர். எமதாலயத்தில் வந்து இதழியைவலஞ்செய்பவர்க்கு கைலையையளிப்பது சத்தியம்; கொன்றை நிழலிற்றங்கித் தென்புலவானவர் கடன்செலுத்துவோர் கதியெய்துவர்; உலகத்திலுள்ள வறுபத்து நாற்கோடி தீர்த்தங்களுந்திரிமூகோத கத்திடைசேரும், மார்கழி மாதத்திலதிலாடினோர் சகல தீர்த்தத்திலுமாடின பலனடைவர்; அத்தலமற்றைத்தலந்தரும் பலன்றரும். தேவஸ்திரிகண்மங்கையர் தேவர்நரர் காமதேனு ஆவினம் கற்பகச்சோலை காவினம் நான்மறை நீழல்கொன்றை நிழல் பிரணவலிங்கம் பிரமமானதான் பிரமஞானமித்தலம் ஆதலாலென்த்தலமித்தற்கொப்பது! கொன்றை அயன் அரி உமை என்னை, அமாவாசி சிவராத்ரி ஏகாதசி சோமவாரம் இந்தச்சுதினங்களில் பிரதக்கணஞ்செய்வோர்க் கியாங்கைலையையளிப்பேம்; இத்தல மகிமையையுரைப்போர் கேட்போர் பொருளளிப்போர் இவர்க்கியாங்கதியளிப்பேம், அப்பதியிற் செய்யுந்தானம் ஒவ்வொன்

றும் அயுதமாம்; என்று வாசவற்கீசனருளினார். இதற்கிந்திரன் ஐய! என்னை வந்தாண்டு இத்தலமகிமையைருளயான் என்ன மாதவஞ்செய்தேன்! அம்மகிமையின்னம்! விரித்தருள்வா யென்றுகூற; யானுனவாம தேவனென்கே ள் உரைப்பானென்றருளி மறைந்தனன். வலாரிவானோர் பெருங்கந்திரி வேணியின் மூழ்கி, இலிங்கத்தை வலஞ்செய்து கொன்றையடியில் வேதவி ண்ணோர் சூழஞானக் குன்றுபோலவிளங்கும் வாமதேவனைக்கைகூப்பி, மா ன்மியங்கேட்க வந்திருந்தனன். முனிபுத்தகங்கையிலெடுத்துக்கேளென் று தாணுவைப்பிரார்த்தித்து, இறைவன் கதை கேட்பவர் உரைப்பவர் இரு வோாகரும பலனளிப்பவர் யாவரும் நீயே! என குறைவறத்தருவேற்று இ வனுறறிடில் அறைகுவனென்று அருள்னமையாற், கூற்றுதைத்தவனே! யானறைகுவனெனநேத்தி, ஆனைமுகத்தனையும் மற்றைத்தேவர்களையும் வண ங்கி, தீர்த்தம் மூர்த்தி இலிங்கம் கொன்றை ஆச்சிரமம் இவற்றின் வரலா றும், மதுகுதளன வேளவிமலைக்குகன இவர்மகிமையும் மற்றுள்ளமகிமை யும், மழைபொழிந்தாற்போலுரைத்தனன. உம்பர் அலர்மழையானிரைத் தனர், அமரர்கோன உட்லிளக நாவினால் வாமதேவனைத்துதிசெய்து, ஈச னைவணங்கிப்பூசனைசெய்து அவவனத்தை வலம் வந்து சிவசபையிற் புகுந் து பரமேசனை யருச்சிக்கவேண்டிந தேசிகனோடும் விசுவகன்மாவை நினைக் க, அவன் வந்து என்னையழைத்த பணிஎன்னென, என்னை யாழ்வாற்குப் பொன்னலையமியற்றென்றுகூற, அவன்வானளாவியகோயிலும் அதன்குவ டக்கு வாவியும் நந்தவனமும் சோலையும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ர் வீதியும், வீதியின் மாடகூடமும் மூந்நூற்றந்தணா மாளிகையும் அன்ன சாலையும் மற்றனைத்தும் இந்திரபுரி யென்னவமைத்தான். அதைக் கண்டு களித்துப் பலபொருளுதவினான். அபபால் தாணுவை யறுபத்துநான்குபசார ப்பூசைசெய்ய வாசையாய்த்துவஜாரோகணமுதல் இரதாரூடம் வரையு ள்ள விழாவியற்றத், தாணுதன மூவுருவோடு காக்ஷிகொடுத்தருளத், தீன கண்ணாயிரத்தானுமானந்த பாஷ்பம் பெருகவுடலபுளகிப்பக்கரஞ்சிரமே ற் கூப்பிப்பேரின்பக்கடலிற் குளித்தார்; அப்போதவ்விடத்துள்ளாரெவ ரும் அண்டர்கோன்றெண்டனுதலினானீலகண்டன் மூவடிவும் வெளிப்பட தரிசித்து வந்தார். முனமுனிவரமரர் முதலியோர் காணவழனெய்யிற் கு ளித்து வெய்யவினை தீர்த்தவன, எவ்விடத்தவரும் புகழ இந்திரனுக்கிரங்கி யென்னருளினின்னிருதயஞ் சுத்தமாய் விடப்பட்டாய், ஆதலின் வேண்டு வ கேளென்றீசனருள; இந்திரன் அயனாற்றுதிக்கப்பட்ட பரமனே! இத்தீ வினையாவையுந் தீர்த்தவனே! கொன்றையையும் இலிங்கத்தையுஞ் வலஞ்செ ய்வித்தவனே! வாமதேவனான் மூர்த்தி மகிமை ஸ்தல மகிமை கேட்பித்தவ னே! சத்தியசிற்கன வடிவைத்தரிசிப்பித்தவனே! யான் வேண்டுவதின்று றைகுவதேயெனறான். அவனை நோக்கி இச்சையையின் மூந்நூறு தேவர் கள் அந்தணராக யென்னைப்பூசித்திங்கிருப்பவும் தேவர்களேத்தவும் நிலைபெ ற்றபோகம் புசித்திங்கிருந்தி, இக்கலியுகம் போய்த்துவாபரயுகத்தில் விசுவ

கன் மாவெனைப்பூசிப்பான், அக்காலையின் மூன்று முகத்தோடு கங்காநதியானது அவ்விலிங்க மூலத்திற்றோன்றி, ஒரு முகத்தாலெழுந்து வாரவழியாய் நாகலோகஞ்சென்று அங்குறைவோர் குறைதவிர்த்தெம்மைத் தொழப்பரவியும்; மற்றொருமுகத்தான் முண்டகனிருக்கும் அண்டகோளகை மட்டும்போய் அங்குள்ளாரெமைத்தொழப்பரவியும், அதன் வழி இமையவரோடும் எனைப்பணிந்தேகிவான நாடாளுதி, எனக்கபிடேகஞ்செய்யுந் தீர்த்தங் காட்டும் அது வரையுமிங்குறை தீ பின்னர் நின் பொன்னுடாளுதி என்றருளினர். பின்னர் அச்சபைக்குரியரான மூந்நூற்றுவர் வந்து தொழுது அடியேமிங்கமர்வோம்; முற்றுநீ யருள்வாயெனினும் அன்போடுகூட விந் நகர் புரந்து எமையெனனாளும் புரபப வரியாவர் அருள்வாயென; நீயிரிங்கு வேதியராய் வேதநூனெறிவழுவாது எமமையுஞ் சொனறையையுமருச்சிப்பீர், இதன் வடபால் மயேந்திரகிரியின் கீழ்த்திசையிற் கண்ணன எனையருச்சிப்பான அத்தலத்தில, சூரியகுலத்தில வந்த மயனென்னு மரயன் பெற்ற நளனுக்கொப்பான வாலாமிர்தனெனனும் பெயரான் புலனைந்தை வெனறவன தன்றந்தை போயபின தயரதனவனையகற்ற, அவன் பழமையை நீத்தது நன்றென்று என்னையே சிந்தித்துத் தன்மேலிரங்கிய சகோதரியோடும், இவண் வந்து என்னையு ம வேதியரையும் அருச்சிப்பான் அவனைக் கொடு வந்து இந்நாட்டையளிக்கில் அவன் ஒரு குடை நிழற் கணனுள்வான. இது செயது இங்கிருபபீராக வென்றருள, அது கேட்டு அவ்வேந்தனைக்கொணாவேமென் மனம பொருந்தி நந்தியை விடுத்தனர் அக்கணத்திறசெனறு திருப்பாற் கடலெனனு நீரத்தெழுந்தருளியிருக்கு மாயவனைத் தியானம்பண்ணி, மலைக்கொபபான அவ்வரசனை யடுத்து உன்னைக்கூட்டி வரும்படி யெனனை விடுத்தனன் எனறு சொலல, சிறியேனையும் ஒருபொருளாகக்சொணடதோ! வெனறு பரசிவத்தின திருவடிதொழுது அதன் கருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமாகுகவென்று ஈசன கணணனிவரைத் தொழ அவா திருவுளங்கூர்ந்து வாளுங்கேடகமுங் கொடுத்து அவ்விடத்திற் போயரசாக்ஷிசெய்வாயென்றநுப்ப; அவரைத்தொழுதெழுந்து உலகோர்போற்ற நந்திபின்சென்று, கொன்றையாம் பரனை வாவியைத் தானுவைத்தரிசித்தான். அரையன இங்கு வந்தனனென்று முனிவர் மறையவர் முதலியோர் எதிர் கொண்டு வந்து வரிசைசெய்து, எமையெலாமநுநெறி முறைவழுவாது காத்தருளெனச், சந்தோஷித்து மனனுயிர்க் கின்னுயிரானவவன்றன்றங்கையை வேதவிர்த்தியார்த்தியாகிய வோரந்தணன் வேட்பக்கொடுத்து, அவள்கீட்டுற்பவிக்கு மருகரோடுஞ் சிறப்பாக வந்நகரை யரசாக்ஷிசெய்திருந்தனன். அக்காலத்தில், வெள்ளானை செவ்வானை யொத்தவனைக் காக்ஷிகொடுத்தருள்வாயென்றனைபிற்றுதிப்ப, இறைவன், இத்தலத்திற்கு மேற்காக வொருயோசனை தூரத்திற் பதினொருருத்திரர் சூழத் தவர்பொற்றக கேசவன் வீற்றிருக்கின்றான்; அவனைச் சக்கரநதி வலம் வீரும்; அது கங்கைக்குச்சமானமாம், அதிலொரு நாளேனும் படிந்தவரே மனிதரிற் புனி

தர்; அந்த வட்டாற்றிற் படிந்து கேசவனை யருச்சிக்குஞ் சமயத்திலிவ்வுலக த்தொழ அவ்விடம் வருவேனென்று கரிக்கறைந்து மறைந்தனன். அது கேட்டு ஐராவதஞ்சொன்ன வாறருந்தவஞ் செய்யப்புகுந்தது. ஏனைமிசார ண்ணிய வாசிகளே! இனி ஆறுமுகன் கதையுளது அதை யின்ன பிரகாரமெ ன்று சொல்வது அரியபெரியதாம். அக்கந்தவேள் சரிதத்தைக் காந்தத்தி லோர்காண்டத்திற் சுசீந்திர மகிமையில் வேள்வி மலைக்கதையைச் சிவன் முனைனருளினன். "என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰௫-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அன்ன தாயினும் வேள்வியங் கிரித்திற னனைத்து
முன்ன தாகயான் றொருத்துமக் குரைத்ததன் முறைமை
பின்ன தாகயான் விரித்துணர்த் துவனெனப் பேச
வின்ன தாமென வம்முனி வரர்க்கவ னிசைப்பான். (க)

அன்று கொன்றைமு லத்திலவா சவன்றனி யசுவ
நின்று மாதவம் புரியநம் பரமனு நினைந்து
துன்று நான்முகன் வடிவமாய்ப் பரியின்முன் றோன்றி
யன்று நின்செய லென்றதற் கின்னண நவில்வான். (உ)

ஏர கமெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்
சூர கந்தனை வேல்கொடு குடைந்ததோர் தோனறல்
கார கம்பெறு நறுங்குழல் வல்லியைக் கலந்தே
சீர கம்பெற நின்றன னவன்சதா சிவனே. (ங)

வேறு

விந்தவெற் பினிற்சுரர் வியப்ப மான்வயிற்
றந்தமான் மணிதனத் தவத ரித்தென
வந்தவல் லியைத்திரு மணஞ்செ யக்கொணர்ந்
திந்தவேள் வியங்கிரிக் கெய்தும் போதினில். (ச)

தேவரு முனிவருஞ் சித்த சாரணர்
யாவரும் வித்தியா தரரு மேன்தெழின்
மூவரும் வந்தவண் முந்தி னுரெனி
லோர்வரு மக்கிரிக் கொப்பென் சொல்வதே. (ரு)

சோதிமா கம்மணி விளக்குஞ் சூழ்ந்தொளிர்
சோதிமா மரந்தரு சுடருந் தெய்வதச்
சோதிமார் மெய்யொளிப் பிழம்புந் தோமிலாச்
சோதிமா மயமெனத் தோற்று மக்கிரி. (௬)

வானுளோர் சொரிமலர் மழையிற் றண்ணிறுங்
கானுளார் மலர்மழை பொழியக் காரெனத்
தானுளாந் துந்துமி முழக்கிற் றண்டலைத்
தேனுளா மருவியின் றிரளங் காக்குமே. (எ)

வேறு

நாதத் தும்புரு நாரத கீதமு நடுவே
கீதப் பூவையுங் கிளிகளுங் கீர்த்தனங் கிளக்கும்
போதித் தேவரம் பையர்நடம் புரியுமப் பொழுதே
காதம் றோகைமா மயிலினத ராடலுங் கலக்கும. (அ)

ஈசன மாலயன றனித்தனி வீற்றுவீற் றிருப்ப
வீச வன்முதற் றேவரு மவணவண் வதிய
நேச வைந்தரு சுரபிசிந் தாமணி நிதியம்
பாச வாகுதித் திரவியம் யாவையும் பரப்ப. (௯)

உலகின் மங்கள முகிழ்த்தமெண் வசுக்கடேர்ந் துரைப்ப
விலகு நான்முகன் மணவினை முதற்சடங் கியற்ற
வலகில் வாள்வ ரியக்கர்கின் னரர்கள்கொண் டாடத்
திலக வானுதன முனிவர்பன் னியர்குழாஞ் சிறப்ப. (௰)

பொருவி னாட்களுங் கோட்களுஞ் சுபங்களாய்ப் பொருந்த
வுருவின் மிக்கவல் லியைமணக் கோலஞ்செய் துவந்து
திருவும் வாணியு மளவளாய்க் கொண்டயன செய்யுங்
கரும வேள்விமுன் னுய்த்தனர் மெய்த்தவர் காண்க. (௧௧)

இருவர் தமமையுந் தமனியப் பீடமீ திருத்தி
யொருவ னான்முகன் மங்கல விதிச்சடங் குஞற்றித்
திருவ ரேசனுங் குகன்கையில் வல்லிகை சேர்த்தி
மருவு நீர்விடுத் தளித்தனன் மறையினல் வாழ்த்தி. (௧௨)

முந்தை யாகவன் னியைவலம் வந்தகி மோகத்
தந்தை தாய்பதந் தொழப்பரிந் திருகையாற் றழீஇக்கொண்
டெந்தை வாவன்னே வாவென வுச்சிமோந் தெடுத்துச்
சிந்தை கூர்ந்தள வளவியுண் மகிழ்ந்தகி சயிப்ப. (கங)

இகந்த மெய்கணு மங்கள வாழ்த்தொலி திகழச்
சுகந்த வாசனை யண்டரண் டம்மெலாந் துவள
வகந்தை தீர்முனி வோர்துதி செயமண வறைக்கு
ளுகந்து மெல்லணை மீதுவீற் றிருந்தன ருவந்தே. (கச)

ஆதி யாம்பிர மும்பிர மத்தைவிட் டகலாச்
சோதி யாம்பரா பரையும்வீற் றிருந்தெனத் தோற்று
நீதி யாந்திருக் காட்சிகண் டுவந்தனர் நிவந்த
சாதி யாமிமை யவருமூ வருமருந் தவரும் (கரு)

வேறு

இன்னிய மிசைத்திடு மிசைப்பு மாதவப்
பன்னியர் மணவியல் பாட்டும் வேட்டுவக்
கன்னியர் குரவையுங் கூத்துங் கார்க்குலந்
துன்னிய மணமலைச் சூழ லெங்குமே. (கசா)

இந்துவு மிரவியு மிமைப்பி லார்களும்
வந்துள யாவுமுண் மகிழ மாநிலச்
செந்துவும் பழம்பகை தீர்ந்து சேர்தர
முந்துதன் மத்திரு முறைகொண் டாடவே. (கஎ)

திருமணஞ் செய்தனு தினமுஞ் செல்வமே
தருமணக் கோலத்தோ டுறையுஞ் சண்முகக்
குருமணம் புரிதலிற் குவலை யம்மெலாம்
பெருமண மலையெனப் பெயர்பெற் றோங்குமால். (கஅ)

அம்மலைப் பெருமையா ரறிவர் சண்முகச்
செம்மலைக் கலந்துநித் தியமுஞ் சேவிப்போர்
தம்மலைப் படர்ந்துசிந் தனையிற் றங்கிய
விம்மலைத் துரந்ததன் விருப்பை நல்குமே. (கசு)

அந்தவேள் விமலையி லடைந்து சண்முகக்
கந்தவேள் காட்சியைக் கண்க ளான்முகக்
தெந்தவே லையுமுவந் திறைஞ்சு வோர்க்குளந்
தந்தவேட் கையின்பயன் சாருஞ் சத்தியம். (உ௦)

இந்தமால் வரையினின் றிடையில் வெற்பெலா
முந்தவே கடந்ததி மோக வல்லியோ
டிந்தவேள் விக்கிரிக் கெய்தி யேமணந்
தந்ததா லிம்மலை தனக்கொப் பெம்மலை. (உக)

வேறு

நாடின குகன்சிந் திக்க நண்ணின கணேச னஞ்சுற்
றோடின வல்லி யின்னோர் மூவரு மொருமித் தன்றுட்
கூடின தலமுக் கூடல் குலவரு வியுமாந் தீர்த்தத்
தாடின பேருக் குள்ளத் தவலந்தள் ளாடிப் போமே. (உஉ)

அத்தலத் திற்கு மேலோ ரதலபா தலத்திற் செல்லு
மெய்த்தலப் பிலமாங் கூவன் மேவுவேற் குமரன்கஞ்சக்
கைத்தலக் கொடியைக் காணுங் காட்சிக ண்ணுடி யின்பந்
துய்த்தலிற் றிகழ்கண் ணுடிச் சோலையென் றுளதோர் சோலை.

சோலைக ளனந்த மந்தச் சோலைகட் கயலே வேடர்
சாலைக ளனந்த மந்தச் சாலைகட் கருகே மேக
மாலைக ளனந்த மேக மாலைகள் போலங்கங் கேற்
வேலைகள் போனின றார்க்கும் வேழங்க ளனந்த மங்கண். (உச)

வேறு

பாங்க ரெங்கணுஞ் சாந்தவா னிடங்களெப் பாலுந்
தாங்க ரும்பெரும் பூதவே தாளத்தின் றனங்
கோங்க ரும்பிவர் சாரனற் குருபரன் கோயி
லாங்க தற்குமேற் கதன்கிழக் கீசரா லயங்கள். (உரு)

வேறு

ஆங்கையா லம்மலைக் கேசென் றண்ணலை
யோகையா லருச்சனை புரிதி யுன்மனச்

சேகையா ளதுதீர்த் துறுதி செய்வன்வல்
விரகையா னென்றய னுரைப்ப வாம்பரி. (௨௬)

வேதனை நோக்கியான் விலங்கு வேலுடைப்
போதனை யருச்சனை புரிவ தோவென
நாதனுஞ் சபைமூந்நூற் றுவர்க்கு நான்மறை
நீதனுஞ் சுனாதனை நினைக்க வந்தனன. (௨௭)

வந்தனை சுனந்தவிவ் வாமப ரிக்குநீ
யந்தநற் றேசிக னாகி வேலுடைக்
கந்தனை யருச்சனை புரியுங் கன்மங்கள்
சிந்தனை தெளிவுறச் செப்பச் செப்பினான். (௨௮)

வேறு- வாய்ந்த வேள்விம லையினிற் சென்றுவேற்
சேந்தன் றுளிலர்ச் சித்துச் செழுமறை
யாய்ந்த கந்தன சுவதி னைந்தவா
றீய்ந்த பின்னரிங் கெய்தெனப் போயினான். (௨௯)

போய பின்னர்கல் வியாணப் பொருப்பினிற்
றூய மாவுஞ் சுனந்தனுஞ் சென்றிறை
யாய வேளைய ருச்சித்த சுவத்தினுக்
கேய நன்கருள் செய்ய விருவரும். (௩௰)

உன்னு ஞானவ னத்திலன் றேருற
மின்னு மோரிலை வேலணி ருப்பிட
மன்னும் வாசிபு ரமபிர மாபுர
மென்னும் பேர்பெற்ற திவ்வுல கேத்தவே. (௩௧)

வேறு.

செகமகிழ் கிரேதா யுகத்தகத் தியன்பூ சித்தனன் சுகனேய்வ் வுகத்திற், சுகமருள் கமலை பூசனை புரிந்தா டுவாபர யுகத்தினிற் சோமன், மகவினைக் கருதிக் கோதைய மெனுமோர் மடுவினைப் படிந்தருச் சனைசெய், தகமகிழ்ந் தனனிக் கலியுகத் தளகைக் கதிபன்வந் தனைசெய்தங் கமர்ந்தான். (௩௨)

வானவர் முனிவ ரந்தண ராசர் வணிகராங் கவர்மட மாத (ணுங்
ஞானவ ரபிடே கம்இவே தனம்பொன் னணிமணி யாவுடையா பர
தானமே முதலீய்ந் தருச்சனை புரிந்து சந்ததம் வந்தனை செய்மெய்
ஞானவை பவமர் தியவளமி யாவு நல்குவன் முருகனென ஞளும்.

முறுவன்முன் லேயதாம் வல்லியை மணந்து முருகனு மங்கள முருகன், கிறுபையோ டந்த முருகனவீற் றிருககுங் கிரியுமங் களகிரி யதன்பா, லுறுபவ ரெவரு மங்கள ருப முன்னுகா ரியமுமங் களமாய்ப், பெறுபவ ரவர்மங் களபுர மெனும்பேர் பெற்ற தென் றருந்தவாக் குரைத்தான். (கசு)

முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம சசுய.

யரு-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்

அப்படியானலும வேள்விமலையின் வரலாறனைத்து முன்னரியாந்தொ குத்துரைத்தனம, இன்னமுமதை விரித்துரைபபாமென்று அம்முனிவர்க்கு ச்சூதர் சொலவார் அன்று கொன்றையடியில் வாசவன் குதிரை நின்று த வம்புரிய, எம்பரன்றிருவுள்ளத் தடைத்து இன்கிரியை நன்றென்று அதற் கியைந்து இப்படி யென்று சொலவான் ஏரகமென்னும் வேள்வியங்கிரி யாகிய விதன்பாற் சூரன்மார்பை வேல்கொண்டு குடைந்த வீரன் வாசனை பொருந்திய கூந்தலாபாரத்தையுடைய வல்லியைக்கலந்து அகமகிழ்கின்ற னன் அவன் சதாசிவனும். சுரர் வியப்பவிந்தகிரியின் மான்வயிற்றவரித்து வீந்த வல்லியைத் திருமணஞ்செய்க்கொணர்ந்து இந்த வேள்விமலைக்கெய் தும் போதிற் றேவர்முனிவர் சித்தர் சாரணர் வித்தியாதரர் ஈசன்மால் அயன் இவர்தனித்தனி வீற்றிருப்ப, வாசவன் முதற்றேவரும் அங்கங்கே யி ருப்ப, ஐந்தருசுரபிசிந்தாமணி நிறைந்திருப்பத், தும்புருநாரதர் கீதம்பாட, தேவரம்பையர் நடனமாட, அஷ்டவசுக்கண் மங்கலமுகூர்த்தமுரைப்ப, ஆகுதித்திரவிய மியாவையும் பரப்பி நானமுகன் மணச்சடங்கியற்ற, அ ளவற்ற தேவரியக்கர் கின்னரர் கொண்டாட, முனிபன்னியர் குழாஞ்சிறப் ப, நாள்களுங் கோள்களுஞ் சுபங்களாய்ப்பொருந்த, உருவின்மிக்க வல்லி யை மணக்கோலஞ்செய்து திருவும் வாணியும் அளவளாவிக்கொண்டு அயு ன் செய்யும் வேள்வி முன்மெயத்தவர்காணக் கொடுபோய் விட்டனர். இ ருவரையும் பொற்பீடத்திருத்தி மங்கலச்சடங்கியற்றிக், குகன்கையில் வல் லிகையைச்சேர்த்து மறையினுல் வாழ்த்தித் தாரைவார்த்தளித்தனன். ஓமாக்கினியை வலம்வந்து தந்தை தாய் பதந்தொழ, ஆசையாலிருகையாற் றழீஇக்கொண்டு அப்பனேவா! அம்மையேவா! வென்றுச்சிமோந்து எடு

த்துச் சிந்தைகூர்ந்து அளவளாவியுண்மகிழ்ந்து அதிசயிப்ப; திகாந்தமெங்கு மங்கலவாழ்த்தொலிதிகழ; சுகந்தவாசனை யண்டாண்டமெல்லாந்துவள, முனிவர் துதிப்ப மணவறைக்குள் உவந்து மெல்லணைமீது வீற்றிருந்தார். பிரமமும் அதற்கபின்னமாம்பரையும் வீற்றிருந்தது போலாம். இக்காட்சி கண்டியாவரும் மகிழ்ந்தார். பாடுவார்பாடலினொலியும் மாதவப்பன்னியர்மணவியற் பாட்டொலியும் குறத்தியர் குரவை யொலியுமாக வம்மலையைச்சூழ்ந்தன. சந்திராதித்தர் வாயுமற்றுள்ள செந்துகளிவை தம்பழம்பகை தீர்ந்துமுறைகொண்டாடின. அம்மலையிற் சண்முகன் மணஞ்செய்தகாரணத்தால் பெருமணமலையென்று உலகம் பேசின. அம்மலையின் பெருமையை யாவரறிகுவார்! அதிற்சென்று ஷண்முகனை நித்தியமுஞ்சேவிப்போர் சூழ்ந்ததுயர்நீத்துத் தாம் விரும்பியதடைவார். விந்தகிரிக்கிடையிலுள்ள மலையெலாங்கடந்து வள்ளியை மணந்தகாட்சியளித்த விந்தவெள்ளிமலைக் கெந்தமலை நிகர்! கந்தன கணேசன் வல்லி இம்மூவருங்கூடின தலைமுக்கூடலாம். அதில் வராநின்ற வருவியாம் தீர்த்தத்திலாடினோர்க்குத் துன்பந்தள்ளாடிப்போம் அதற்கு மேல் புரம் பாதலத்துக்கேகும்படியாயுள்ள ஒருகூபமுண்டு, குமரன் கையிற்றரித்திராநின்ற கொடியைச்சாணுங்காட்சியாற் சுணுடிச்சோலை யென்றொருசோலையுண்டு; சோலைகளனந்தம் வேடர் சாலைகளனந்தம் மேகமாலைகளனந்தம் சமுத்திரம்போனின்றார்க்கும் வேழங்களனந்தம் பக்கமெங்கணுஞ்சாத்தா பூதவேதாளம் இவர்திடமும், அதன்மேற்குக் குருபரன்கோயிலு, மதன்கிழக்கிலீசராலயமுமுளது; ஆகையாலம்மலைசென்று அண்ணலையருச்சனைபுரிதி, உன் மனவைரந் தீர்த்து உறுதிசெய்வன் வேலையும்வாகையையுந்தரித்தவன் என்று அயனுரைப்பக், குதிரைபிரமனை நோக்கி யானமிருகம் வேலனை யெவ்வாறருச்சனை புரிவனெனா; நாதனு முந்நூற்றுவர்க்காசானென சுனந்தனை நினைக்கவந்தனன். அவனைநோக்கி இவ்வாசிக்குத் தேசிகனாகி வேலனை யருச்சனைசெய்யும் விதியனைத்துந் தெளிவுறச்செப்பென்று செப்பினன். பரியை நீ வேள்விமலையிற்போய்ச்சேர்ந்தன்றானை யருச்சித்து அவனருள்கூர்ந்த பின்னிங்கெய்தென்று அருளிப்போயினன். பின்னர் கலியாண மலையிற் சுனந்தன் சொன்னபடி யருச்சிக்கவப்பரிக்குக் கார்த்திகேயனருளினான். அந்த ஞானவனத்திற் புரவியும் பிரமனுங்கூடிய காரணத்தால் வாசிபுரமென்றும் பிரமாபுரமென்றும் பெயராம். திரேதாயுகத்தில் அகத்தியன் கமலை இவர் வேலனைப்பூசித்தனர்; துவாபரத்திற் சோமன் மகவினை விரும்பிக்கோதய தீர்த்தத்தின் மூழ்கி யருச்சித்தான்; கலியுகத்திற் குபேரன் பூசித்தங்கமர்ந்தான். தேவர் முனிவர் அந்தணர் அரையர் வணிகர் இவர்மாதர் இவர்கள் அபிடேக நிவேதனத்துடனும் பொன்மணி அணி ஆடைமுதலிய தானத்துடனும் அருச்சனைபுரிய முருகனருளால் ஞானவைபவமாதியவளம் யாவு நல்குவன். முருகனுக்கு மங்களம் அவன் வீற்றிருக்கும் வேள்விமலைக்கு

மங்களம் அதினிடை வசிப்பவரெவர்க்கு மங்களம் அவர் முயலுங்காரியமு. மங்களம் இப்படி மங்களமே பெறுதலான் மங்கள புரமெனும் பேர் பெற்றது. என்று சூதருந்தவர்க்கறைந்தார்.

முற்றிற்று.

௰சா-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

இசைத்த சூதனை நோக்கிமா தவரினி தினிதென்
றசைத்த சென்னியா ரின்னமுங் கேண்மினென் றறைவான்
பசைத்த சிந்தைநான் முகன்முத லுகத்தவன் பதியின்
மிசைத்த முங்கெரி வேள்வியொன் றியற்றினன் விருப்பான். (க)

வரத்தின மிக்கதன் னகர்த்தடந் தாமரை மலரா
யிரத்தி லொவ்வொரு செவ்வித மெடுத்தெடுத் தெரியிற்
றிரத்தி லாகுதி செய்யவோ ராயிரஞ் சிறுவ
ருரத்தி லெய்தினை ரெய்தலும் வாணியோ டுரைப்பான். (உ)

இந்த மைந்தரை நினமுலைப் பாலளித் தெழிலே
தந்த மைந்துற வளர்க்குதி யெனவவ டானே
யந்த மைந்தரை யவ்வணம் வளர்ப்பவன் னவர்சீ
வந்த மைந்தராய்க் கலைவளர் மதியென வளர்வார். (ங)

கலைய ணுண்முலைப் பாலமு தருந்திலெக் கலையுந்
தொலைவி லாதுற லரிதரோ பெரிதினஞ் சுதரா.
நிலையி னூர்சௌ னம்முத லயன்செய னிரம்பி
மலையி னூர்திதி வணிகரா யணிபெற வளர்நாள். (ச)

கண்டு வேதனும் வாணியு மகிழ்ந்தவர் கலப்ப
மண்டு சீரள கைக்கிறை மகந்தர வந்தே
யண்டு மாயிர மாதரை மணஞ்செய வமைத்துக்
கொண்டு மைந்தர்மா தர்கண லம்பெற வருள்கூர்ந்தார். (ரு)

நலம்பெ றும்பெரு மைந்தர்பூத் தந்தைபா னண்ணி
யிலம்பெ றுந்தமி யேங்களுல் வகைப்பொரு ளென்னும்
பலம்பெ றும்பரி சருளென வாயிரம் பகுதிக்
குலம்பெ றுந்தனி வணிகரா யத்தலங் குறுகி. (சா)

நீதி சேர்கசிங் கிரத்தலத் தெய்தியே நீவி
ரரதி நாளிலர்ச் சனைசெய்தி செய்திரே லருட்செளு
சோதி யிய்குவன் யாவையு மென்றயன் சொலப்பார்
மீதி லுற்றவ ரருச்சனை செய்தனர் விழைவால். (எ)

வேறு.

ஐந்து மூர்த்தமா யிலிங்கமூ லங்தொடுத் தந்தமுற் றமர்ந் தோன்வங், கைந்து மாமுகத் தோடுநின் றறைவனும் மனத்துள வறிந்தோய்யா, முந்துவாணிகஞ்செய்தராசம்பொனுன் முகனருள் குவனமாலு, முந்து மாதுலா மூதவுவன் கலைமகண் முழுமணி தருவாளால். (அ)

நீறு கண்டிகை யுஞ்செழுத் தருள்வன்யா னீவிர்கொள் ளுதிர். கோட, லூறு பல்பொருள் விற்றலி லெட்டிலொன் றாதிய மாய்க் கொண்டு, மீறும் வாழ்வுற வாழ்குதிர் மூவரை வேறென நினையா மற், றேறு மன்பொடும் போற்றுதி ரீற்றினிற் றேறும்வீ டடைவீ ரால். (கூ)

தொன்று தொட்டிநுங் குலங்களா யிரங்களுந் தொகைவகை விரிபாக, வின்று தொட்டுவேய்ங் குழுவென வோங்குமென் றியம் பிநீ டியமாலம், பொன்று தொட்டுமுப் புரம்பொடித் தவன்மறை ந் துறைந்தன னவரவ்வா, மன்று தொட்டவண் வதிந்தனர் கமலையு மவரிடத் தமர்ந்தாளால். (ய)

தனதன் மாமரு கர்க்குவாழ் வானதத் தலமத னுலேயத்
தனதன் மாநக ரென்னுநா மமுமது தரித்தது தவத்தீர்கா
ளனதன் மான்மிய மெளிதலத் திரேதமா மவ்வுகந் தனில்வேத
னனதன் மச்சுவா யம்புவா மநுவும்வந் தருச்சனை புரிந்தானல். ()

வேறு.

துவாபர யுகத்தோர் கற்பந் தோன்றவேழ் கடலுஞ் சூழ்ந்தே
யவாவரும் துருவ மண்ட லத்தள வள்வ வார்த்தே.
திவாவரும் போது பாரிற் செனங்கள்யா வரும்வே ரீஇமா
தவாவர வேத வென்றற் றாணுமா நகரைச் சார்ந்தார். (கஉ)

அருட்கட லாய தாணு வருள்கொடங் கமர்ந்தா ரங்க
ஙிருட்கட லாதி யான வேழ்கடல் வரல்பார்த் தையன்,
மருட்கட லகற்றுங் தன்கை வன்னியை விடுப்ப துன்னிப்
பொருட்கட லூடு போயப் புனலறப் பொசிக்கும் போது. (௧௩)

அடலெரி யடுவ தென்னன் றலைகட லேழு மாதிச்
சுடரவன் றனைவி னுவச் சுசீந்திர நாதன் கையிற்
படலெரி யாகுநீரப் பதிப்புகுந் திறைஞ்சி லிந்த
விடலெரி நீங்கு மென்ன வெழுந்தவ னிளமைப்பி னெய்தா. (௧௪)

எய்தியேழ் மறையோ ராயல் வேழ்கடல் களுந்தம் பேரான்
மெய்திகழ் வாவி தந்தவ் வாவியுண் மூழ்கி யூழிச்
செய்திக ளகல வெய்தாய்ச் செய்தன தவமவ் வாவிக்
கைதிகழ் தானம் யாதென் றறைதிரே லறைகு வாமே. (௧௫)

உனனுறு புனித வாவிக் கீழ்புறத் துவரி தானு
மூன்னுறு வன்னி மூலை முதுகன்ன லாழி யீசன்
மன்னுறு சபைக்குத் தெற்கு மதுக்கட லதற்கு மேற்காந்
தன்னுறு நெய்யின் வேலைத் ததித்தட மதன்மேல் பாலாம். (௧௬)

ஆங்கதன் வடபாற் பாலா மத்திய தனக்கு வாயுப்
பாங்கரிற் புனற்சீந் தாமிப் பூடிபாந் தானைச் சூழ்ந்து
தாங்கமழ் வாவி மூழ்கிற் சத்தவா ருதிக்குண் மூழ்குந்
தீங்கறு பலன்வந் தெய்துந் திண்ணமென் றெண்ணு வீரால். ()

விமலமாந் தாணு வுக்கு மேற்கோர்மா முனிதன் பாலாந்
கமலமாந் தீம்பா னல்கு மமுதமாங் கடலை யண்ணல்
கமலமாங் கண்ணு னேக்கிக் கருணைகூர்ந் தெழுவ ராதி
மூமலமாங் கழுவே சோற்பார் முன்புவந் துவந்து சொல்வான். ()

தவம்புரி கடல்க ளாமந் தனைர்களே கேண்மி னம்பா
னவம்புரி விச்சுவ கன்ம னன்னுவ னன்னிக் கீழ்பாற்
சிவம்புரி புவரி வேலை வேலையின் றிசையிற் றென்னனீ
ரவம்புரி யாது சென்னிக் காட்டுவ னூட்டும் போது. (௧௯)

அன்னநன் னீரை யுங்கட் கருள்வன்மா சகல வென்றான்
முன்னவ னப்போ தீசன் முன்னர்விச் சுவகன் மன்றான்
மன்னவ னவனே நோக்கி மதிவலாய் நீபோய்த் தென்பாற்
றுன்னுவே லையிலோர் தீர்த்தந் தோற்றும்வா றூற்று வாயால். ()

நாந்தின மாடுந் தெண்ணீர் நன்னிலத் தூடே யோடிப்
போந்தின நீர வேலை புகவதிற் புனித ராடித்
தாந்தின கரன்போற் சுத்தந் தான்பெறப் புரிதி யென்றே
காந்தின வெளியான் விச்சுவ கன்மனுக் கியம்பி னானே. (உக)

அவ்வண்ணஞ் செய்கின் றேனென் றடிதொழு தமல னான
செவ்வண்ண லிங்கத் தாட்டுந் தீம்புனன் முக்கூ றாகி
யுய்வண்ண முப்பார் செல்ல வுன்னின னுன்னுந் தன்மை
யெவ்வண்ண மிவ்வா றேழு விறைவர்போன் றெழுந்த மாதோ

ஒன்றுமே லுலகிற் செல்லு மொன்றுகீ ழுலகிற் புல்லு
மொன்றுதெற் குவரிக் கேகு மும்பரு முரகர் தாமு
மொன்றுநீ ரெய்து மார்க்கத் துற்றுமுப் பொருளுந் தாமா
மொன்றுகண் டெய்ந்தோ மிங்கென் றுறைவரவ் விறைவ ரெல்லாம்

தேங்குதெற் குவரிக் கேகுந் தீர்த்தமுந் தானுப் பேர்பெற்
றோங்குமங் கதனிற் றோய்ந்தோ ருன்னின துறுவார் மூன்ன
ராங்குநின் றிறைஞ்சும் வேலை யந்தணர் தமைத்தார்க் கொன்றை
தாங்குசெஞ் சடையோன் பார்த்துஞ் சஞ்சலந் தவிப்போம் கேண்மின். (உச)

உங்களுக் காகத் தென்பா லுவரியின் கரைக்கோர் தீர்த்த
மங்கள வினிற்செய் வித்தோ மாதிரைக் கலிவா ரத்தின்
மங்கள முறையா மாடு மணிமுடிப் புனலாங் கெய்து
நுங்களன் புறவன் னீரி னொடியினிற் படிகு வீரே.. (உரு)

படிந்தநீ ரெழுந்த மார்க்கம் பார்த்ததின் வழியிங் கெய்தி
முடிந்தபி னமுத லிங்க மூலத்தி லெனைக்கண் டின்னா
றடிந்துமெஞ் ஞானச் சோதிச் சபையையுந் தரிசிப் பீரேற்
கடிந்ததீ நீங்கு முன்போற் கடல்களுங் களிப்போ டோங்கும் ().

வேறு.

இந்த வண்ணநீ ரெய்துதி ரெனத்தொழு திறைஞ்சி
யந்த வண்ணமாங் கெய்தியப் புனல்படிந் தந்நீர்
வந்த வண்ணமன் னகருறீஇத் தாணுவை மன்றச்
சந்த வண்ணலை வணங்கியே வலம்புரிச் சங்காய். (௨௭)

வந்து ஞானவா வியிற்புகுந் தாதியை வழிபட்
டிந்து சேகரன் கருணைபெற் றுழியர் மெழுவர்
சிந்து வாமவ ரிடத்தகன் றனர்களச் செயலா
லந்த மாநகர் சங்கசேத் திரமென லாகும். (௨௮)

ஆய லிங்கத்துக் கைந்துகூப் பீடுதூர முந்தான்
சேய தன்மகேத் திரமதி னுன்கவாந் திசைக்கண்
டேய கைமுழ மாயிரஞ் சதாசிவ சொரூப
மேய மேலவ ரடியிடா ரத்தல மிசையே. (௨௯)

நீதிள் மைக்கடற் றுணுவின் றீர்த்தத்தின் றீரத்
தாதி சத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந் தமர்ந்தா
ளோதி லற்புத மச்செயல் கேண்மினென் றுளிசேர்
சோதி யைத்தியா னித்துரை செய்குவன் சூதன். (௩௰)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௫௨௰.

௰௬-வது கங்கை யுற்பத்திச் சருக்கம்.

எம்மை நோக்கி இனிதினி தென்றசைத்த சென்னியை யுடையமாதவரே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்கின்றார். முதலுகத்தில் நான்முகன்றன் பதியில் விருப்பால் ஒரு வேள்வியியற்றினன்; அதிற்றாமரை மலராயிரத்தினெவ்வோரிதழாக வாகுதிசெய்ய, ஆயிரஞ்சிறுவர் அவனுரத்திற்றோன்றவும் வாணியைப்பார்த்து இந்த மைந்தரை நின்முலைப்பால் கொடுத்து அழகாகவளர்க்குதியென; அவ்வாறவள் வளர்க்கக்கலைவளர் மதியெனவளர்ந்து, கலைமகண்முலைப்பாலருந்தினமையிற் சகலகலைகளுந் தரித்து, ஜாதக நாமகர்ணவேதன சிகா யஞ்ஞோபவீத முதலியகருமஞ்செய்து தீர்த்த மலைபடுபொருள்வணிகராயணிபெற வளரும்போது, வேதனும் வாணியும் பார்த்து மகிழ்ந்து, இவர்கூடியிருத்தற்குச் சிறப்புப்பொருந்திய அழகைக்கிறையான குபேரனை யாயிரமாதரை மகட்கொடையாக மணஞ்செயவமைக்கச்சம மதித்தலக்க, மைந்தர் மாதர் நலம் பெறவருள் கூர்ந்தான். அந்நலம் பெ

ற்றமைந்தர் பிரமனிடஞ்சென்று யாங்கள் நால்வகைப்பொருளின் பலனை
பெறும் விதம் அருளென; நீவிர் ஆயிரம்ப குதிக்குலம் பெறும் வணிகராய்
ச் சுசீந்திரமடைந்து சசிதரன் பாதத்திலருச்சிப்பீரேல் யாவையும் அரு
ள்வானென்றுகூற; உலகத்தில் வந்து அவ்வாறுசெய்தி னருச்சனை புரிந்தனர்.
பஞ்சமூர்த்தமாய் விளங்குமிலிங்கத்தினடிதொடுத்தர்தம் வரையமர்ந்தோ
ன் ஐமுகத்தோடுந்தோன்றி நும்மனத்துளதறிந்தேம்; வாணிகஞ்செய்யுந்
திராசும் பொன்னும் நான்முகன் அருள்வான; உயர்ச்சி பொருந்திய அ
லாம் மாதவன் அருள்வான்; கலைமகள் மூழுமணியருள்வாள்: நீறுகண்டி
கை ஐந்தெழுத்து இவற்றையாம் அருள்வேம்; நீவிர்கொள்ளும் பொருளி
லெட்டிலொன்றி லாபங்கொண்டுவாழ்வீர், மூவரையும் வேறென்று நினை
யாமலன்பொடுபோற்றுவீர், வீடடைவீர்; பரம்பரையாகவுங்கள் குலங்களா
யிரமூந்தொகைவகை விரியாக மூங்கிற்கூட்டம்போற் பெருகி வளருமெ
ன்றருளி முப்புரம்பொடித்தவன மறைந்தனன். அன்று தொட்டவண்வதி
ந்தனர்; கமலையும வரிடம் வதிந்தாள். தனதன்மருகர் அத்தலத்தில் வாழ்
தலாற்றனதன் மாநகரமென்று பெயராயிற்று. திரேதாயுகத்திற் பிரம
தேவன் மகன சுவாயம்பு மநுவந்தருச்சனை புரிந்தான். துவாபரயுகத்தோ
ர் கற்பந்தோன்ற வெழுகடலுஞ் சூழ்ந்து தருவமண்டலத்தளவளாவியார்
க்க, உலகத்துள்ள சீவர்களியாவரும் பயநது தாணுமாநகரைச்சுட்டி அக்க
டவுளினருளைக் கொண்டங்குவதிந்திருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கையில் அத்த
திவரனோக்கித் தாணுதன்கை வன்னியைவிடுப்ப, அது கடலினைப்புன லறப
பொசிக்கையில் அவ்வெப்பத்திற்காற்றாது இஃதென்னையென்று சூரியனைக்
கேட்க, அவன் சுசீந்திரத்தண்ணல் கரத்தெரி, நீவிரப்பதி புகுந்தப்பதியை
யருச்சிக்கிற்றீருமென்றியம்ப, உடனே யெழுகடலும் ஏழுமறையவராய்ப்
போய்த் தம்பேராலேழுதடாகந் தோன்றுவித்து அதின் மூழ்கிமுனசெய்
வினையகலத்தவமியற்றினர். அவ்வாவியினிடமாவது ஞானதீர்த்தத்தின்கி
ழக்கினுவர்க்கடல் தென்கிழக்கிற் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் தெற்கின் மதுக்
கடல் அதன் மேற்கினெய்க்கடல் அதன் மேற்கிற் றயிர்க்கடல் அதன் வட
க்கிற் பாற்கடல் வாயுமூலையினல்லதண்ணீர்க்கடலாம். இப்படிச்சூழ்ந்துள்
ள சத்ததீர்த்தத்தின் மூழ்கிற் சத்த சாகரத்தின் மூழ்கின பலன் வந்தெய்து
ம்; இது நிச்சயம். தாணுவுக்கு மேற்குள்ள பாற்கடலை யண்ணல் கண்ணு
னோக்கிக் கருணைகூர்ந்து அவ்வவ்விடத்திற்றவஞ் செய்யுமெழுவர் முன்றோ
ன்றி, யந்தணரேகேண்மின்! நம்மிடம் விச்சுவகன்மன்வந்து கீழ்பாலுள்ள
தெளிந்த நீரை நமது சிரசிலபிடேகஞ்செய்யும்போது அத்தீர்த்தத்தை யு
லகட்கருளுவேம்.என்றார். அப்போது ஈசன் முன்விச்சுவகன்மன்வர, அவ
னைநோக்கி மதிவலாய்! நீ தென் சமுத்திரத்திலோர்தீர்த்தந் தோற்றுவிப்
பாய், யாந்தினமுமாடியதீர்த்தஞ் சமுத்திரம்போய்ச்சேரவும், அதிற் புனித
ராடித்தினதூரஞ் போற் சுத்தமுறவும் இயற்று தியென்றருள; அவனும் அவ்
வண்ணஞ்செய்கிறேனென்றடிதொழுது அபிடேகதீர்த்த மூன்று கூறாய்ச்

செல்லவுன்னினன். ஒன்று மூவிறைவரானதுபோல், ஒன்று மேலுலகத்து மற்றொன்று கீழுலகத்தும் வேறொன்று தென்சமுத்திரத்துமாகச்சென்றதி தேவர்களு நாகர்களு மொன்றுசேர்ந்து தீர்த்தஞ் செல்வழிச்சென்று, முப்பொருளுந் தாமாமொருபொருளைத் தரிசித்துய்ந்தோமென்றகங்குழைந்தார். தென்கடலுக்குச் செல்லுந்தீர்த்தமுக்தாணுபெயரைப் பெற்றுவிளங்கிற்று. அதின் மூழ்குவோர் கருதியதடைவார். முன்றவஞ்செய்யந்தணரைத்தாணுநோக்கி நுஞ்சஞ்சலந்தவிர்ப்பேம்; உங்கட்காகத் தென்சமுத்திரக்கரையில் ஒரு தீர்த்தமியற்றினேம்; ஆதிரையினுஞ் சுக்கிரவாரத்திலுமியாமாமேந்தீர்த்தந் தென்கடற்கெய்தும்; அதிலிக்கணத்தே மூழ்கி அதன் மூலமும் அமிர்தலிங்கத்தின் மூலமுமெமஞ்ஞானச்சபையுந் தரிசிப்பீராகிற் றகித்தவக்கினி நீங்கும். இப்பிரகாரநடமினென்றருள; இறையைத்தொழுது அப்பிரகாரமதினை மூழ்கித்தாணுவைவணங்கி வலம்புரிச்சங்காய் வந்து ஞானவாவியிற்புகுந்து ஆதியைவழிபட்டு அதன் கருணைபெற்று ஏழுசிந்துந்தத்தமதிடஞ்சென்றன. இக்காரணத்தால் அந்நகரத்துக்குச் சங்கக்ஷேத்திரமென்றுபெயராம். அப்பேர்ப்பட்ட இலிங்கத்துக்கைந்து கூப்பிடுதூரந்தான் தனி மகேக்ஷத்திரம்; அதனான்குதிசையினுங் கைமுழமொன்றுக்காயிரஞ் சதாசிவலிங்கமாம். சந்துக்களவ்விடத்திற் காவலையார்கள். குற்றமறத் தென்சமுத்திரத்திற் சங்கமஞ்செய்கின்ற தாணு தீர்த்தத்தில் ஆதிசத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந்தமர்ந்தாள். அவ்வற்புதத்தைக் கேண்மினென்று சோதியைத்தியானித்துச் சூதர்சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று.

௰௭-வது கன்னிமா குமரிச் சருக்கம்.

ஓதும் வெள்ளியங் கிரியின்முன் னேன்முத லுகத்திற்
போது வானவர்க் குமையொடு முவந்துமெய்ப் போத
மீது கேண்மினென் றிசைத்தன னந்தநா ளிமைய
மாது கன்னிகை யாயருச் சித்தனள் வரனை. (௧)

புட்ப காசையென் றொருதிரு நாமமும் புனையாத்
தட்ப மாநய னனந்த வெள்ளமஞ் சனமாத்
திட்ப நாசிச்சு வாசமும் வாசமாச் சிறந்த
நட்ப னார்க்குநன் னகையொளி மலருமா நண்ணு. (௨)

மெய்யி னுற்றவுண் மகிழ்ச்சியுந் தூமத்தின் விதமா
மையி னுற்றவாள் விழியொளி தீபத்தின் மயமாத்
துய்ய நற்சுவை நாவமு தத்தினிற் சுவையாச்
செய்ய நற்செவி மூலத்தி னோதைவாத் தியமா. (௩)

பூசை யிந்தவா றீசனைந் தானனைப் போதி
விர்ச்ச யோடென றன்னைமுன் றுகம்புரிந் தனளா
லோசை யின்னுரு வானவ னெதிர்ந்தன னுரைப்பான்
காசை நீசெயும் பூசையிங் கார்செயக் கடவார். (௪)

உனக்கு வேண்டுவ தென்னென வுனைவிடா துறலே
யெனக்கு வேண்டுவ தென்றன ளென்றலு மிறையுன்
றனக்கு வேண்டுவ தளிக்குவ னிளைநீ தனிதென்
மனக்கு வேண்டிய பூசையிவ் வாறுசெய் வாயே. (௫)

வேறு.

ஆயிரஞ் சதுர யுகமொரு பகலா மயற்கவர் பதினமரங் கிறக்கின், மாயவற் கொருநா ழிகையதா மந்த மாயர்பன் னிருவர்போங் காலே, யோய்தரு நிமிட மாமெமக் கப்போ துருத்திர னெனும் பெயருறுவே, னேயமா தவஞ்செய் யவ்வள வுனையூா னெய்துவன் றவஞ்செயற் கிடமே. (௬)

கேடுறுந் தெற்கு ஞானகா ளளத்திற் கீழ்திசை கடற்கரை யதிற்சென், றீடுறு வாணன் றனைவதைத் தொருகை யிடையிடைச் சேர்த்திமற் றொருகை, வாடுறு மாலை தாங்கவவ் விடத்தில் வைகுதி மாதரோ டெழுவர், நாடுறு நின்னைச் சூழ்தர நீயு நற்றவ மியற்றுதி நாளும். (௭)

பூரண சபையுட் பிரமசா ரியுமாய்ப் பொருந்துவன் றிருந் திழா யெனநின், குரண முதல்வன் சொலத்தொழு துடனங் ககன்றுதென் கடற்கரைக் கணுகிக், காரண கன்னி யமர்ந்தன ளதனாற் கன்னிகா க்ஷேத்திர மெனவேழ், தாரணி புகழு மித்தலந் தனிற்றீர்த் தமும்பதி னொருவகை யுளவால். (௮)

திணிகொள்சக் கரஞ்சா வித்திரி காயத் திரிகலை வாணிகன் னிகைமா, கணபதி தானுப் பிதிர்பிதிர் பிரமங் கமழ்சிலை யெனப்பதி னொன்றாய், மணமுறு தீர்த்தங் களிற்படிந் தவர்க்கு வல்வினை யெய்துபா தகங்க, ளணைவுறு தெழுமூன் றுந்தலை முறையுள் ளவர்களும் பரகதி யடைவார். (௯)

தன்னிகர் படைத்த வேழுயா தாக்கள் சகலமு முயிர்த்துமா தாவாங், கன்னிகை தனக்கே வற்றொழில் புரியக் கதிர்மணிப் பீடந் தன்னை, துன்னிய வடிவ மொருபகற் கொண்டு தொழுதுபின் றுதித்துட னினைந்து, மன்னிய மனிதர் மனிதரோ வன்று வா னவ ரானவ ரவரே. (ம)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருகூ.

மள-வது கன்னிமாகுமரிச் சருக்கம்

திரேதாயுகத்தில் வெள்ளியங்கிரிபருவதத்தில் எம்மண்ணனுமையோடு தேவர்க்கட்குச் சிற்கனஞானத்தைக் கேண்மினென்றுபதேசித்தான்; அக்காலத்திலிமயமாது கன்னிகையுருக்கொண்டு புட்பகாசையென்னு நாமத்தோடு தன்னாயகனை, ஆனந்த பாஷ்பமேமஞ்சனமாகவும் சுவாசமே வாசமாகவும் நகையேமலராகவும் உண்மகிழ்ச்சியே தூபமாகவும் மைவிழியொளியே தீபமாகவும் இரசனையேயறுசுவைப்பதார்த்தமாகவும் சுரோத்திரமே வாத்தியமாகவும் கொண்டு இருமுகததாமரையில் ஆசையோடு மூன்றுகம்பூசைபுரிந்தாள். ஓசையுருவானவனமுன்றோன்றி நீ செய்யும் பூசை யிங்கார் செயுவல்லார்! உனக்கு வேண்டுவதென்னையென்றருள; இடைவிடாதுன்னோட பின்னமாயிருந்தலேவேண்டுவதென்றாள். அவளை யிறைவன் இன்ன நீ யேகாந்தமாயென் மனதுக்குவேண்டிய பூசையிவ்வாறுசெய்யில் உனக்கு வேண்டுவதளிப்பனென்றருள; ஆயிரஞ் சதுரயுகமயற்கொருபகலும், அயனிற்பதின்மர்துஞ்சி னரிக்கொருகடிகையாம், அவரிற்பன்னிருவரொழியிலமைக்கொருநிமிடமாம், அப்போதுருத்திரனென்னும் பெயர்பெறுவேன் அதுவரைமாதவஞ்செய் யானுனையெய்துவன்; தவஞ்செய்தற்கிடந்தெற்கேஞானகானகத்தின் கிழ்த்திசைக்கடற்கரையாம், அதிற்சென்றிருகைகூப்பி வாடாத மணமாலை தாங்கச்சத்தமாதர் சூழ்ந்திருப்பத்தவமியற்றுதி; யானும் பூரணசபைக்குட் பிரமசாரியாயிருப்பேன. என்று முதல்வன் மொழியவணங்கியமர்ந்தனள். அதனாற் கன்னிகாக்ஷேத்திர மென்று பேர்பெற்றது. அதில் சக்கரம் சாவித்திரி காயத்திரி சுலை வாணி கன்னிகை கணபதி தாணு பிதிர்பிதிர் பிரமம் நிலை என்று பதினொருவகைத்தீர்த்தமுளது. அதிற்படிந்தார்க்கு வல்வினையும் பாதகங்களு நீங்கும்; மூவேழ்தலைமுறைவரையும் பிரகதியடையும். சத்தமாதாக்கள் சகலரும் பெற்றமாதா. வாங்கன்னிகைக்கு ஏவற்றொழில்புரியப், பிரகாசம் பொருந்திய கவுரற்றினை சிம்மாசன மீது அன்னையொளிருங் காக்ஷியை யொருபகல கண்டு தரிசித்துப்பின்றுதித்து உடனே நினைத்து நிலைபெற்ற மனிதர் மனிதரோ! அல்ல; வானவர்தான்.

முற்றிற்று.

௰அ-வது அகத்தியன் பூசைச்சருக்கம்.

சென்னி யையந்துடைச் செம்மலை யுன்னிய
கன்னி தன்மையைக் கட்டுரைத் தாமினித்
தன்னி யைந்த தமிழ்முனி தானுமுன்
றுன்னி யர்ச்சனை செய்தது சொல்லுவாம். (க)

தெக்க ணத்திசை செல்லென வன்றவன்
முக்க ணத்தன மொழியப் பொதியினி
லக்க ணத்தில கத்தியன் போந்துல
கெக்க ணத்தரும் வாழ்த்தவி ருந்தனன். (௨)

அங்கி ருந்தவ னாதிசு சீந்திர
மிங்கி ருந்தநெ ணாதினைத் தேடியே
கொங்கி ருந்தபொற் கொன்றையி னான்வலப்
பங்கி ருந்து பணிமலர் தூவினான். (௩)

ஆறு திங்க ளருச்சனை செய்துபின்
னேறு தங்குமி றைவன்வந் தெய்தினான்
கூறு கும்பமு னிகரங் கூப்பியே
யூறு சிந்தையோ டொன்றுவி னாவினான். (௪)

இத்த லந்தனி லென்பெய ராலொரு
சித்த லிங்கப்பி ரதிட்டை செய்வனென்
கைத்த லங்கோ ட்டமைத்திது காண்பிர
மத்த னெஞ்சம்ம தத்தலங் கேளெனா. (௫)

விளக்கு மித்தலந் திற்குக் கிழக்கொளி
விளங்குங் கன்னிகை தானத்தின் மேற்குள
களக்கு மொனறைய மைத்திடென் றூருயிர்
வுளர்க்குந் தானும றைந்துறைந் தானரோ. (௬)

முன்ன வன்சொன்மு றையகத் தீசர
மென்ன வன்னவி டத்தொரு லிங்கத்தைத்
தன்ன தாகவுந் தாபிதஞ் செய்துபின்
பன்னி தன்பெ ரிதிக டம்மையும். (௭)

ஆறி ரந்தண ராகவுங் காக்கியன்
பூறு தன்பெய ரோடையொன் றாங்கமைத்
திறில் பூசைபு யற்றின னென்றனன்
கூறி னனக் குலமுனி வோர்க்கெலாம். முற்றிற்று. (அ)

ஆகத்திருவிருத்தம். ருகூஅ.

௰அ-வது அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

பஞ்சமுகமுள்ளகடவுளை நினைந்து தவஞ்செய்த கன்னி சரிதத்தையுரைத்தாம், இனியகத்திய முனியருச்சனை செய்ததைச்சொல்வாம் முக்கணன் றெக்கணஞ் செல்லென்ற மொழியையுட்கொண்டு, அக்கணத்திலகத்தியன் பொதியையிளை வந்து சுசீந்திரமீங்கிருக்கின்ற தெனக்கருதி, பொறகொன்றையன வலபாலிருந்து பன்மலரானருச்சித்தான். ஆறுமாதமருச்சனை செய்தபின் னேறுதங்குமிறைவன்றோன்ற; கும்பமுனிகரங்கூப்பி இத்தலத்திலென பெயராலொரிலிங்கபிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென, அதற்கத்தனைத்தலமமைத்து இதன் கிழக்கும் கன்னிகுமரிக்கு மேற்கு மானமத்தியவிடத்திலமைத்தி யென்றருளித்தாணுமறைந்தனன் அவ்வாறுரையின்படி அகத்தீசுரமெனவொரு தலமுண்டாக்கி, அதிற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, பனிரண்டு சூரியரையும் ஈராறந்தணராக்கித், தன் பெயராலொருதீர்த்தமுமமைத்துப், பூசைசெய்தனனென்று முனிகணங்களுக்குச் சூதா விளம்பினார்.

முற்றிற்று

௰க-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

சாற்று கன்னிதன் றனத்துக் குமிடம்
மற்று ஞானவ னத்திற்கு நாப்பணே
தோற்று சித்தவ ரைச்செயல் சொல்லெனத்
தேற்று மனபர்க்குச செப்புவன் சூதனே. (க)

வேறு நாடியற் கைலையை நணணி யொன்பது
கோடிசித் தர்கண்மறைக் குழகற் கண்டுகொண்
டாடியற் புதவெம தல்ல றீரென
நீடியற் கையுத்தனி நிகழ்த்து வீரென்றான். (உ)

தீயதா னவர்களைத் திசையு மாயினா
ரியதா லோரிடத் தகற லுக்கரி
தேய்தா னவர்விழிக் கெய்தி டாவகை
மேயதோர் செயறர வேண்டு மென்றனர். (ஈ)

கானமார் தென்கடற் கரையிற் றாணுவின்
றான்மா மதன்கிழக் காகத் தன்னிகர்
மானமாம் பூரண வரையொன் றுண்டதி
லானமா மூலிக ளனைத்து முண்டரோ. (௪)

விண்டிடு மக்கிரி மேவி யம்மருந்
துண்டிடின் சித்தியெய் துறுமுற் றோருமைக்
கண்டிட வரிதுமக் கவரைக் காணலா
மண்டிடு மங்கணென் றண்ண லோதினன். (௫)

ஆங்கவ னற்சிலம் படைந்து சித்தர்க
டாங்கணை பேதியாந் தடமும் பூரண
வோங்குபுட் கரணியு முடன்கண் டேங்கலாந்
தேங்கவுட் டடங்களுந் தெரிந்துண் டானரோ. (௬)

உண்டுசித் தியையடைந் துற்ற தன்மையால்
விண்டுசித் தக்கிரி யெனவு மேவுமாற்
பண்டுநற் றசரதன பாலன் சேனையை
மண்டுபோ ரரக்கர்கோன் மடித்த வாற்றினால். (௭)

அன்றுமா ருதியகன் றவுட தக்கிரி
யொன்றுகொண் டுறவவ னுற்ற சித்தர்க
ணின்றுநீர் வருணனை வேண்ட நீடிரு
டுன்றுபோ தெழுமழை சொரிவித் தானரோ. (௮)

சொரிந்தகார் நனைப்பவே தோற்று மாருதி
தெரிந்தமெய் யுதரிடச் செங்கை வெற்பினின்
றிரிந்தகல் லவுடத மெங்கும் வீழ்தலாற்
புரிந்தசீ ரவுடதப் பொருப்பு மானதால். (௯)

தொக்கிருங் கலியுகந் தனிலோர் சூத்திரன்
வக்கிர னென்பவன் மருவுஞ் சித்திரா
னக்கிரி வந்தடைந் தளவங் காதலான்
மிக்கினர் வக்கிர வெற்பென் றோதுவார். (௰)

சிகரநீ டவுடதச் சிலம்பின் மேன்மையைப்
பகரவே யரிதுமுன் பரசி ராமன்றன்
றகரவார் குழலுமை தழுவுந் தாளுலைப்
புகரற வர்ச்சனை புரிந்த தோதுவாம். (௧௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௫௪௬.

௰௯-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

கன்னிமாகுமரிக் கிடப்பாலாகியும் ஞானவனத்துக்கு மத்தியாகியுமுள்ள சித்தபருவத மகிமையைச்செப்புவீரெனச்சூதர் சொல்வார். நவகோடிசித்தர் கைலையையடைந்து மறைமுதலைத்தொழுது அற்புதனே! நீயதானவரெத்திசையும் பரவியிட றுறுத்து கின்றனர்; அவர் நயனத்துக்கெட்டாத செயலளிப்பாயென்று விண்ணப்பிக்க; அத்தன் மேற்காட்டியசித்தவரையையுணர்த்தி அதின் மூலிகளைத்து முண்டு அங்கடைந்து மருந்துண்டு உம்மை யொருவருநோக்கக்கூடாமலு நீவிரெவரையும் பார்க்கக்கூடவுமுள்ள சித்திபெற்று வசிப்பீரென்றருளினர். உடனே யக்கிரியடைந்து; பேதிக்கின்ற தடமும் புட்கரணியும் உபகனைத்துந் தேங்கு மௌடதங்களுந் தெரிந்துண்டு சித்திபெற்றனர். அதனாற் சித்தகிரியென்று பேர்பெற்றன முன்னொருகாலிராமன் சேனையை இராவணன் மடித்தனன் மாருதியௌடதகிரியைக்கொண்டுவர, அங்கிருந்த சித்தர் வருணனைவேண்டச், சத்தமேகங்களுஞ்சொரிந்தன; மடிந்த சேனையெழும்படியாக வெற்பினின்று மழையானௌடதம் வீழ்தலான்மருத்து மலையென்றுபெயராம். இக்கலியுகத்தில் வக்கிரன என்னுமொரு சூத்திரன் சித்திக்காக வங்கடைந்தனன்; அதனால் வக்கிரகிரியென்றுமாம். உயர்ந்த விம்மலையின் மகிமையை யியம்பவரியதாம். இனிப்பரசிராமன் றனுவையருச்சித்த கதையோதுவாம்.

முற்றிற்று.

௨௰-வது பரசிராமன் பூசைச் சருக்கம்.

பெருமை மாமுனி யியமதக் கனியொரு பெண்ட
முரிமை யாயமைத் திரேணுகைக் களித்தவ னுதரத்
தருமை யாயரி தோன்றியவ் வரியிமா சலஞ்சேர்ந்
திருமை மாதவஞ் செய்துபின் கபிலையி லெய்தி. (௧)

அன்னை லைத்துதி செய்யவென் னய்யவுன் னகத்து
ளெண்ணை லைப்பல ரெனப்பகர் வானெனக் கெதிரா
நன்னை லர்க்கொலை செய்கவென் றனைவெல்க நாவென்,
னண்ணை லத்தினை யுரைக்கவவ் வுரைக்கா னுரைப்பான். (௨)

நினது செய்கைமற் றெவையுமென் செய்கைநா னியுன்
றனதி யற்கையென் னியற்கையென் போன்மழுத் தாங்கி
யுனது ளப்பரி செப்பரி சப்பரி சுளுற்றென்
றனத கற்றுவா ரெவரென வரமளித் தகன்றான. (ரு)

கரத்தி லேபடை தரித்தவெந் தரையெலாங் கடிந்து
வரத்தி லேயுயாந் தொருவரு மெதிரிலா மையினு
லுரத்தி லேமிகுத் தவன்கையின மழுவையோங் கொலியம்
பரத்தி லேவிடுத் தகற்றியப் பாரெல்லாம் பாரா. (௬)

வளம யேந்திர கிரிக்குமேற் கனைத்துமா மறையோர்
கொளவு மீயந்துபின் னம்மயேந் திரவரைக் குறுகா
வுளம தோய்ந்தழி மிகுந்துவேந் தரையெலா முயிருண
டளவி னீண்டபா தகஞ்செய்தே னென்றுள மயர்ந்தான். (எ)

இந்நக் காதரந் தீர்வதெப் பரிசென வெண்ணி
முந்தக் காசிபன றனையடைந் திந்துயர் மொழிய
வந்தக் காதரந் தாணுவின மலர்ப்பதத் தலரே
சிந்தக காதுறா ரருசெலு மெனவனேன் செப்ப. (அ)

பரசி ராமுட னடைந்தனன் சுசீந்திரப் பதிவாழ்
பரசி வனடி மலரினிற் பணிமலர் பரப்பிப்
பரசி ராமகம் றினன்வினை யனைத்துமபின பணிந்த
பரசி ராமனமயேந் திரத்தகன் றனனெனப பகர்ந்தான். (௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருருசு.

உ௰-வது பரசிராமன் பூசித்த சருக்கம்.

பெருமைபொருந்திய சமதக்கினி முனிவர் உரிமையோடிரேணுகைக்கொருபிள்ளையளிக்க, அவரூ தரத்திலருமையா யரிதோன்றி இமாசலஞ்சேர்ந்து மாதவஞ்செய்து பின்னுங்கயிலையை யடைந்து சிவபெருமானைத்துதிசெய்ய, அவன் என்னைய! உன் கருத்தைச் சொல்லென்றருள; எனக்கெதிர்வருஞ் சத்துருக்களைக் கொலைசெய்யவும், என்னையானேயன்றி மற்றையருற்றொலைபாதிருக்கவுமே யென் கருத்தென்றான். அரன் நினது செய்கையெவையுமெனது செய்கை, நானே நீ உன்னியற்கை என்னியற்கை, என்பொன் மழுத்தாங்கி யுனகருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமியற்றுதி, எனது

மழுவையகற்று வாரியவர், என்று வரமளித்த கன்றன். பரசிராமன் கையிலாயுதந்தரித்த வேந்தரை யெல்லாங்கொன்று, தன்னைத்தவிர வுயர்ந்தோரெவரு மெதிரில்லாமையாற்றன் கைமழுவையம்பரத்தில் விடுத்தகற்றி, உலகமெல்லாம் பார்த்து வளம்பொருந்தி யமகேந்திரகிரிக்கு மேற்கே சென்று, அந்தணர்க்கனைத்து மளித்துப், பின் மயேந்திரகிரியில் வந்து சஞ்சலமற்று அன்புமிகுந்து, வேந்தரையெல்லாமுயிருண்ட நீண்ட பாதகஞ்செய்தேனேயென்றுள்ள மயர்ந்து, இத்தீவினைத் தொடர்ச்சி தீர்வதெப்படி யென்றெண்ணிக், காசிபனையடைந்து இஃதொழிய வியற்றுவதென்னையென; தாணுவின் மலர்ப்பதத்தருச்சிக்கத்தீருமென, உடனே சுசீந்திரத்தடைந்து தாணுவையருச்சித்து வினைகழித்து மயேந்திர கிரிவிட்டகன்றனன். என்று சூதர் பயர்ந்தார்.

முற்றிற்று.

உயக-வது மூவேந்தர் பூசித்தசருக்கம்.

நன்மை யொன்றிய பரசுரா மன்செய னவின்று
புன்மை யின்றிய் சேரனு கியர்செய்த பூசைத்
தன்மை யனறுகு தனுமன மகிழ்ந்துமா தவத்தின்
வன்மை யொனறிய முனிவரர்க் கினிதென வகுப்பான். (க)

மேவ ரும்பனை நிம்பமார் வேய்ந்ததோள் வேந்தர்
மூவ ருந்சுசீ திரத்தடைந் தாகியா மூவ
ரவ் ருமபர மனைச்செழி யனும்வலத் தரியைத்
தேவ ரும்புகழ் வளவனு மருச்சனை செய்தார். (உ)

திருந்து கன்னிகா சேத்திரக் கன்னியைச் சேரன்
பொருந்து பூசனை புரிந்தனன் புரிந்தவப் பொழுதே
முருந்து நன்னகைக் கன்னிகை யன்னவன் முன்வந்
தருந்து மாரமு தனையசொல் லாலுரைத் தருள்வாள். (ங)

என்ன வேண்டுவ தெனத்தரி சித்தன னினியான்
புன்ன வேண்டுவ திலையனு தினமுநின் பதத்தைத்
துன்ன வேண்டுவ தெனதுநா டெங்கும்வாழ் வோங்கி
மன்ன வேண்டுமா தருமங்க ளொடும்வள மல்கி. (ச)

திங்கண் மும்மழை பொழிதர வருளனு தினமு
மங்க ளம்பொலிந் தெழில்பெற வருளரு மறையோர்
தங்கள் சொன்முறை தழைந்திட வருளொரு தமியேம்
கங்க ளங்கிடாச் சிவண்முத் தியும்பெற வருளே. (௫)

வேறு.

என்ற வேந்தனுக் கருள்வள்வா னனைத்தடிந் திங்கிருந் தனி
ளிப்பா, லன்ற தானகொல் லாபுரிக் கேகி முகாசுரன் றனைவெல்
வேன், வென்ற நீணக ருறைவனின் றுட்டினின் மேவிய விடந்
ந்தோறு, மொன்ற வேபக வதியென மன்னுவ லுயர்வளஞ் சிறந்
தோங்க. (௬)

ஆயி டைக்குரு வாயுகேத் திரமதற் கானதென் பாலாகப்
பாய கடற்கரை யன்னதி லெட்டெனும் பயிரவி யாய்ச்சேர்வ
னேய வப்பதி தெக்கண காஞ்சியங் கிருக்குமெம் மிறையோனை
நீய கத்துற வினைத்துவந் திறைஞ்சுதி நினைத்தயா வையுமெய்தும்.

என்று கன்னிகை யகன்றனள் வில்லவ னியற்கசிந் திரத்துற்று (ன்
னென்று தென்னவன் பூதநாத னைப்பணிந் துவந்தருச் சித்தான்பி
றுன்று தானுவி னகரடைந் தனனியற் சோழன்மா தவன்றுளி
னன்ற தாமசர் தூவினன் பின்னரு நாடிமூ வருங்கூடி. (அ)

மூன்று ருபமா மூலலிங் கத்தினின் மூன்றுதா னமுமுன்னு
மூன்று வேந்தராஞ் சேரனு தியர்பொறி மூன்றுமொன் றெனல்ாக
மூன்று காலமும் பூசனை செயவொரு மூன்றுலோ சனன்றோன்றி
மூன்று மொன்றுமாம் பெருவர மளித்தனன் மூன்றுலோ கமும்
போற்ற. (௯)

சேரன் சோழன்பாண் டியனெனு மூவருந் திருவருள் பெற்
றேயுள், கூரன் பாலவன் மன்னினர் பின்னிசை கூறுநா ரதனுந்
தொற், சாரன் சிறிசை பாடின ஞடினன் றனுவுங் கைவற்பேனு
ரேன் கூறுவா னொருமொழி கேட்டரு ணியெனப் பரிவோடும். ()

வேறு.

பொன்னக ரிக்கிவன் போந்த விந்திர
னன்னக ரடையும்வா றருளு வாயெனப்

பொன்னகர் மன்னனீ போதி யென்னவோ
ரன்னக ரின்னக ரடிய னேற்கென்று. (கக)

இந்திர வானகர்க் கேகி நாடோறும்
வந்திர விவணை வழுத்து வாயெனச்
சந்திர சூடனைத் தாழ்ந்து சம்மதித்
தந்திருந் தீர்த்தமொன் றுதவென் றோதினான். (கஉ)

ஓதுறல் கேட்டர னுரைப்ப மார்கழி
மீதுறு மிருகசீ ரிடத்தின் மேவுமை
மாதுற விமானமே வருது மாதிரைத்
தீதறு நாளிற் றீர்த்த மீய்குதும். (கங)

ஈய்ந்திடு தீர்த்தமிங் கிருந்தவ் வேலையிற்
றேய்ந்திட வருமதி தோய்ந்து கன்னிகை
யாய்ந்திடு மலர்ப்பதம் வணங்கிப் போதியென்
றாய்ந்திடு மருமறைக் காதி யோதினான். (கச)

நன்றென ஞானகா னனத்தை வாவியைக்
குன்றனை லிங்கமாங் கோவைக் கொன்றையை
மன்றெனுஞ் சபையைநேர் வணங்கி வானவர்
நின்றனர் கலைகளங் கமைத்து நீங்குவார். (கரு)

நீங்கினோ ரவ்வயி னீங்கித் தென்கடற்
பாங்கினிற் கன்னியைப் பரவித் தீர்த்தங்க
ளாங்கினி தாடிநம் மாதி தீர்த்தத்தி
னோங்கின கரையில்வந் துடன்கு ழீயினார். (கசு)

அளவளா வினர்சில ரதுலத் தேகினா
ருளமகிழ் வொடுசில ரும்பரேய் தினார்
தளதளப் புலவுவெண் டந்தி யிந்திரன்
வளவயப் பரிமிசை வூரணம் புக்கினான். (கஎ)

புக்கபோ துருவசி யாதிப் பூவையர்
தொக்கனர் வணங்கினர் தொலைந்த வாருயி

ரிக்கண்வந் தடைந்ததென் றிந்தி ராணியு
மக்கண காலைப்பணிந் தளவ ளாவினாள். (௧௮)

இனபுற வவணிருந் திரவி னுடொறு
மன்புறு சுசீந்திரத் தடைந்தெந்தானுவைத்
துன்பற வருச்சனை புரிந்து சொற்கதி
முன்புற வேகுவன் முனிவர் கேண்மினோ. (௧௯

அன்னவா றுறைந்தன னமரர் கோனுமக்
கினனமோர் கதையுரைத் திடுவன் யாவெனை
முன்னமா தவரது மொழிகென் றன்பொடு
சொன்னபோ தருமறைச் சூதன் சொல்லுவான். (௨௰)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருளசா.

௨௧-வது மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்

நன்மை பொருந்திய பரசிராமன் சரிதமுரைத்துச் சேரனுதியா பூசித்த தன்மையை மாதவம் பொருந்திய முனிவரர்க்குரைப்பார். பனை நிம்பம் ஆத்தி இம்மாலைகளைத் தொழிலணிந்த வேந்தர் மூவருஞ் சுசீந்திரமடைந்து ஆதியா மூவருட் பரனைச்செழியனும் அரியைச் சோழனும் கனனியைச் சேரனுமாகப் பூசித்தனர். கன்னிகை யவன்முன்றோன்றி வேண்டுவதென்னையென, அநுதினமுன் பதத்தையுன்னவும் நாடெங்கும் வாழ்வோங்கி மன்னவும் தன மங்கள் வளங்கடுன்னவும் திங்கண்மும் மாரிபெய்யவும் மங்கள நிறைந்தெழில் செய்யவும் மறையோர் சொன்முறைதழையவும், தமியேன் சிவன் முத்திபெறவுமேயன்றி மற்றொன்றிலையெனறான அவ்வேந்தனைப் பார்த்து வாணனைக்கொன்றிங்கிருந்தனன்; இப்பாற் கொலலாபுரிக்கேகி முகாசூரனைவென்று அங்காட்டினுறைவேன; இடந்தோறும் பகவதியென்ற பெயரோடு மன்னுவன். அவ்விடை குருக்கேத்திரம் வாயகேத்திர மிவற்றின்றெனபாலுள்ள கடற்கரையில அட்டபைரவி யாய்த்துன்னுவன், அப்பதி தெக்கணஞ்காஞ்சியாம்; அங்கிருக்கு மெம்மிறையையுள்ளத்தி நினைத்திறைஞ்சில் நினைத்த யாவையுமடைவாய் என்றருளிக் கன்னிகையகன்றனள். வில்லவன் சுசீந்திரத்துற்றான், சென்னிமாதவன்றாளிலருச்சித்தான், தென்னவன் பூதநாதனைப்பணிந்தருச்சித்தான், மன்னர் மூவருங்கூடி மூவடிவா மூலலிங்கத்தின் மூன்றிடத்தையு நினைத்து மூவேந்தராஞ்சேரனுதியா மூக்கரணமொன்றி முக்காலம் பூசைசெய்ய முக்கணன்றோன்றி மூவுலகும் போற்றச் சிவேசுரசகத்தென்ற மூன்று மொன்றாய் விளங்கும் வரமளித்தான். சேரசோழ பாண்டியராகிய மூவருந் திருவருள்பெற்று மனமகிழ்ந்து அன்பானிலைபெற்றிருந்தனர். இப்பால் நாரதரிசை பாடினர் ஆடினர்;

தானு அவரை நோக்கி இந்திரன் பொன்னுலகம் விட்டு மண்ணுலகடைந்தனன்; அவனைத்தன்னுலகத்திற் கேகும்படி யுன்னுவாயென்றருள கார்த்தர் ஸ்ரீயுன்னகரத்திற்கேகுதி,, யென்றிந்திரனைக்கூற; அதற்கவன் அர்சகரே யிக்ககரென்று மறுத்துக்கூற; வாசவ! வானகர்க்கேகி நாடோறுமிரவில் வந்து என்னைவழுத்து வாயென்றருள; சம்மதித்து இந்திரன் சந்திரசூடரைப் பணிந்து தீர்த்தமொன்றருள்வா யென்றுவேண்ட; அரனமார்கழித்திங்களில் வருமிருக சீரிடத்திலுமையொடும் விமானத்திலேவன்வருதும்; ஆதிரைநாளிற்றீர்த்தமீகுதும்; அங்ஙனமீயப்பட்ட தீர்த்தந்தென்கேணியிற்றோயவரும் அதிலாடிக்கன்னிகை பதமலரை வணங்கிப்போதியென்று ஆதியருளினேறினன். நன்றென்று ஞானகானனத்தை வாவியை மூலலிங்கத்தைக் கொன்றையைச் சபையை யெதிர்நின்று வணங்கி வானவர்நினைந்தனர். தங்கலேசனை யங்கமைத்து நீங்கித் தென்சமுற்பக்கத்திற் கன்னியைத்தரிசித்து, தீர்த்தங்களாடி யதன்கரையில் வந்து கூடினர்; அளவளாவினர்; சிலர் அதலத்துக்கேகினர்; சிலரும்பரிற்சென்றனர், இந்திரன் பரிமேலேறி வானம்புக்கினன், போங்கால ஊர்வசிமுதலிய தேவஸ்திரிகள் உடன் சென்று வணங்கினர், போனவுயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இந்திராணி கணவனைப்பணிந் தளவளாவினள் இன்பமுறநாடோறு மிந்திரன் இரவில் வந்து எம்மையனைத் துன்பமறப்பூசித்துக் கதியடையச்செல்வன். இப்பிரகாரமிந்திரனிருந்தனன. இன்னமுமக்கோர்கதை யுரைக்குவனென்ன; முனிவர்களன்போடு மொழிகெனறனர். அப்போதருமறைச் சூதர் சொல்வார்.

முற்றற்று.

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞான கானனந் தனக்குநேர் தெற்குநன் னலஞ்சேர்
தான மாதிசேத் திரம்விராட் கேத்திரஞ் சகுண
மான தானபட் சிபுர மப்புர மதன்பால்
வான மாநதி சூழ்பரம் வாவியு மருவும். (க)

அந்தப் புன்மதீர்த் தம்மெனுங் கடற்கரைக் கருகே
முந்தப் பன்மறை முழக்குட னருட்கரு முற்றிச்
சந்தப் பூமிகள் முடிதொடுத் தடிவரை தழுவ
வந்திப் பாருயிர்ப் பயிர்தழைத் தெழப்பொழி மழைபோல். (உ)

அங்கண் வீற்றிரு தனலுல கினைப்படைத் தளிக்குஞ்
செங்கண் மான்மதி சூதன னவன்செயுஞ் செயலை
யங்க ணன்சொலப் பெரிதெனி னுஞ்சிறி துரைக்கேன்
பைங்கண் மாதவத் தீர்களே கேண்மெனப் பகர்வான். (ந)

உகமுடிந்தகற் பாந்தத்திற் பிரபஞ்ச மொடுங்குஞ்
சகம் தாதிபூ தங்கள்சத் தங்கலை விந்துப்
பகரு நாதமப் பிரணவம் பரமமா மொழியோ
டகலு மாயையுஞ் சிரமத்தி லொன்றிலொன் றடங்கும். (ச)

அடக்கு மாதிசே டனுமரி சேடனு மாகித்
துடக்கு கின்மல னிற்குண மாய்த்தனித் தோன்றி
நடக்கு மோர்செய லற்றிருந் தவனுமந் நாளிற்
கடக்கு மப்பிர வஞ்சமுண் டாக்கவே கருதி. (ரு)

வேறு- பேதமின் மாயை தன்னைப் பிரணவ மாக்கி விந்து
நாதம்வந் துறச்செய் தேபின் னரலையைப் படைத்துத் தானப்
போதன்மா யையின்மே லிச்சைப் புருடனு மாகி மேலை
மீதுமா யமதாய் வந்து மேவுமா விலையின் றன்பால். (சு)

மானவற் புதமென் றுன்கு காலஞ்சின் மயனு னந்த
ஞானமித் திரைசெய் தேபின் ஞாலமா றியைத்திட் டிக்க
வூனமி றன்னைத் தானே யுன்னின னுன்ன வுள்ளத்
தானபங் கசத்தி லேவந் தவதரித் தனன்பிர மாவாய். (எ)

பிரமனு மனேகெற் பத்துப் பிள்ளைபோற் பிரமந் தன்னைப்
பரமெனத் தியானஞ் செய்துப் பரிசுற முகிழு மர்ந்துப்
புரமன மலர்வி ராட்டம் புருடசூ ரியுள்வந் தேயா
யிரமிதழ் விரிக்க வேதோற் றினன்சுயம் பென்னும் வேதன். (அ)

தோற்றின வேதன் முன்னே தோன்றுமோ ரொளியைக் காண்டற்
காற்றலொன் றிலனுய்க் கண்ணை யடைத்துமா யனைச்சிந் தித்துப்
போற்றவம் மாயன் காந்தி தன்னைத்தன் புதல்வன் கண்ணி
லேற்றவவ் விழிபு ரூரத் திணைநடு வெய்தச் செய்தான். (கூ)

அன்னவன் முன்னங் காண்டற் கரியபே ரொளியைக் காண்டு
முன்னவ னருளாலோக முழுதுமே படைக்க வந்த .
பின்னவன் றூனே யாதிப் பிரமமென் றகந்தை யுள்ளத்
துன்னவ துணர்ந்து கோடி ருத்திர கணங்க டம்மில். (ய)

வேறு- நாதவடி வந்தனென்று ருத்திரனை நந்த
மாதவனி னைந்தவுடன் வந்தவனை நோக்கிப்
போதமய னுக்கருளெ னப்புருவ நாப்பண்
வேதன்மரு ளத்தலைவெ டித்தெழுமு ழக்கா. (கக)

நடுங்கினனி யன்பத்தி நாபிமலர் நாளத்
தொடுங்கினனெ டுங்கியுழ லுற்றனனு முன்றே
படுந்துயர நிந்தரிப ரிந்தருள ருத்திர
னடுங்கனறி ரண்டுவெளி யானதென லானான். (கஉ)

வேதனையு ரோதனம்வி ளைத்தபரி சாலன்
னாதனுமு ருத்திரனெ னுநாமமது பெற்றே
காதலுறு ருத்திரக ணத்துடன டைந்தான்
சீதரன யற்குமுப தேசமது செய்வான். (கங)

மறைக்கிழவன் யோகநிலை மன்னிய தியானத்
துறைக்கநெடு மாலுமெதி ருற்றரிய தான
முறைப்பிரண வப்பொருளின் முற்றுரைசெ யத்தேர்ந்
திறைப்பொழுதி னங்கமறை யாவையும்வ குத்தான். (கச)

வகுத்தவுடன் வேதமுத லியானெனும தங்கொண்
டுகுத்தமதி வேதியனு ளத்துளசெ ருக்கை
மிகுத்தமணி வண்ணனுள மேற்கொள்வ தேகாத்
தக்த்துருவ தாயசுர ராய்வெளிய தானார். (கரு)

இருவர்மது கயிடவரெ னும்பெயர்த ரித்தே
மருவருமவி திக்கிடர்வ ருத்தியவ னாலே
தருமறையோ டங்கமவர் தங்கைகயி லெடுத்தே
பொருகடலி டத்தவர்பு குந்தனர்வி ரைந்தே. (கசா)

அந்தவகை கண்டயனு மந்தமின லாகிச்
சிந்தனைதி ரிந்ததுதெ ரிந்துதிரு மாலே
வந்தருள்செய் யென்றலறு மைந்தன்முன் னெதிர்ந்தே
யெந்தமைய நிந்திலையி தென்னபரி சென்றே. (கஎ)

அடிககடியு னக்கிதென வாணவுமடாவப்
படிப்படியி னிப்படைப வடைப்பெனமு கிற்கா
ரிடிட்பெனவு ரைப்பவர வென்னவுவி ரங்கித்
தடிப்பொடுது திக்குமய னுக்கருள்சு ரந்தே. (கஅ)

அஞ்சன்மறை யாவுமறை யாதருள்வ னென்றே
செஞ்சொல்பக ரப்பிரம தேவனுன்ம கிழ்ந்தான்
மஞ்சலெனு மேனிநெடு மால்கடலி னூடே
துஞ்சலறு மீன்வடிவெ டுத்தகதை சொல்வேன். (கசூ)

வேறு- சூரியன் புதல்வன் வைவைச் சுதமநு விளமை நீங்கிப்
பேரிய லடைந்த பின்பு பிள்ளைக்கு மகுடஞ் சூடிச்
சீரிய லயனை நெஞ்சிற் றியானித்துப் பத்தி லட்சஞ்
சாரிய வருட நனமா தவஞ்செயப் பிரம தேவன். (உ0)

வந்துனக் கேது வேண்டும் வகைபக ரெனப்பா ராதி
யைந்துதொட் டுலக மெல்லா மழியுமாப் பிரளை யத்தி
னந்துமற் றுயிரை நானே நந்திடா தளிக்குந் தன்மை
தந்திரட் சியெனா வேயிந் தனன்மறைந் தனன்வே தாவே. (உக)

பேருறு மநுவும் பின்னர்ப் பிதிர்தின மெய்த முன்னர்ச்
சாருறு தடத்திற் றோய்ந்து தற்பணஞ் செய்யக்கைக் கொண்ட
நீருற வொருமீ னன்னோ னேருறக் குதிக்க நோக்கிப்
பாருறுங் தடத்தில் விட்டுப் பார்த்தனன் பார்த்த போதில். (உஉ)

வேறு- அதிசெ யித்திருங் கமண்டலத் துடனெடுத் தடக்கமிக்
கொருநாளின், மதிசெ யப்பெருத் தெண்ணிரண் டங்குலம் வளர
மற்றதுதேர்ந்தே, பதிசெ யப்பெருந் தாழியுள் விடவொரு பகலி
ன்மும் முழநீண்டு, துதிசெ யப்பெருங் கிணற்றகத் திடவிடஞ்
சுருங்கின தெனச்சொல்ல. (உ௩)

சொல்லு முற்றடா கத்திட யோசனை தூரநீ டரப்பின்பு
சொல்லுங் கங்கையில் விடவது வும்மிட்ஞ் சிறிதெனக் கடல்வாரத்
தொல்லும் வாறிட விரண்டிலக் கம்மெனும் யோசனை யளவாகப்
புல்லும் வாறுநீண் டதுபெருத் திட்டதற் புதந்திலற் புதமாக. ()

ஈறுங் கொம்பிடைத் திமிங்கில கலத்தினை திளைமதன் றிதுவேதோ
மாறும் வானமும் பார்த்ததி செயித்திதும் பாதமோ வெனச்சொல்
வாறு மல்லன் மாயவ னிதுவென மதுவறிந் தனனறிந்தன்பு [ல
சேரு முள்ளுரு கப்பணிந் தெழுந்துதோத் திரஞ்செயப் பரஞ்
சோதி. (உரு)

ஆன மச்சரு பனுமது வேதவத் தாசனு தனினுன்மெய்
ஞான, சட்சுனக் குள்ளதா லறிந்தனை நந்தமை யினிகேளுன்
றான மைச்சுன தாண்டனே கிஞ்செலச் சராசர முதலாய
கான மற்றுள பொருள்களு மிறந்தெழு கடலுமோர் கடலாகி. ()

எங்கு மேகமாய்ச் செலமய மாய்ப்பரந் தெழும்பிர ளையகாலத்
தங்கு பல்லுயி ரனைத்துநீ புரப்பதற் காகவோர் நாவாயைத்
தங்கு வார்கட லிடைதரு வோமதிற் சகத்துயிர் களையேற்று
பொங்கு சண்டமா ருதநதிசை தொறுங்கொடு புகுமது புகுதாமல்.

எனது கொம்பினிற் கட்டசை யாதுபி னேகிரே தத்தாதி (லா
யுன்து வெண்குடைக் குள்ளடங் கும்மனைத் துயிர்களு முயிரெல்
மனது ஞன்னுயி ரெனப்புரந் திடுதிமன் வந்தரன் றனுகிக்
கனது ரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக் காலமு நீவாழ்தி. (உஅ)

என்று ரைத்தகன் றடன்மது கயிடவ ரிருவரோ டமராடிக், கொன்று மற்றவ ரெடுத்தவே தத்தினைக் கொணர்ந்துவே தனுக்கீந்து, நன்று சொற்றமா யனைத்துதித் தயன்செக நாதனீ யெளியேற்குத், துன்று சிட்டிசெய் யும்முறை முறையுறச் சொலெனச் சொல்கின்றான். (உகூ)

வேறு.

அகரமுத லதிம்பின்ன மாம்படைப்பு காரமங்க மாம்வே தஞ்சொன, மகரமத னிட்டதியா வையுமடங்கு மதுவேது மாயை மூன்றாய்ப், பகர்குணமா யெனத்தெளியம் மாயையினாற் பூதமைந்தும் பகுடமா யைக்கு, முகமதெழுத் தைந்துபிர ணவமதங்க ளாதம் விந்து முழுமெய் யரமே. (கய)

ஆயவளைப் பாரெனச்சொற் றேழுவியா திருதிமையயு மளித்தன் பின்ன, ரேயவளைக் கண்டனன்வே தனும்வேத ரூபவா னெ-

மூத்தோ னரந்து மாயனுளத் துன்னவன்றன் றிருமேனி போ
மருணி மகுடம் போல, மேயுபுறத் தண்டரண்ட கோடிகளைக் க
ண்டயன்றான் வெருஉக்கொண் டானே. (௬௧)

வேறு.

ஆதி யானவ வஞ்சியு மானவ வனந்த
நீதி யானவ நிற்குண னானவ னிறைந்த
சோதி யானவ பருதியு மானவ கருதி
சாதி யானவ முகுந்தநின் சரணமே சரணம். (௬௨)

அச்சுதா னந்த நந்தன முகுந்தவே தாந்த
வுச்சிதா னந்த கோரசக் கரந்திரித் துலக
மெச்சுதா னந்த மாதியில் லாதுமேல் விளங்குஞ்
சச்சிதா னந்த ரூபநின் சரணமே சரணம். (௬௩)

அன்னை யாரிவர் தந்தையா ரெனப்படைத் தளிக்கு
முன்னை யாரெனப் புகல்வனுன் னுந்தியி லுதித்த
வென்னை யாரென வறிந்தவ னறிகிலே னெனினுந்
தன்னை யாரறி பவர்கணின் சரணமே சரணம். (௬௪)

அண்ட ரண்டத்தி னுள்ளுமப் புறமுநீ யாக
விண்ட வண்டமுன் மெய்யுரோ மந்தொறும் விளங்கக்
கண்ட காட்சியே யற்புத மற்புதங் கண்கோ
தண்ட பாணியா மிறைவநின் சரணமே சரணம். (௬௫)

உன்னைப் பெற்றனை யுன்னையே யுன்னுளத் துன்னி
என்னைப் பெற்றனை யென்றனை யென்றனை யானே
பின்னைப் பெற்றவ னென்பெற்ற பேறுமுன் பெருமை
தன்னைப் பெற்றனை யாருநின் சரணமே சரணம். (௬௬)

காட்சி யின்னொளி கண்டகண் ணொளியுடன் கலக்கச்
சூட்சி யின்னொளி தோற்றியா னவவிரு டீரக்
காட்சி யின்னொளி நீயென வறிந்தன னினிமேற்
றாட்சி யில்லைநான் படைப்பனின் சரணமே சரணம். (௬௭)

பொங்கு மாமலர் வாசமாய் மணியொளி போலா
யெங்கு மாயுரு வருவமா யெள்ளுமெண் ணெயும்போ
லங்கு மாயுறைந் திங்குமாய் நிறைந்தடங் கலுமாய்த்
தங்கு மாயவ னென்றுனை யின்றறிந் தனனியான். (கூஅ)

என்ன வேயிதளிந் தேத்தினன் முகனுநின் றிறைஞ்ச
வன்ன வேதனை நோக்கிநீ யெனையறிந் தனையான்
முன்ன மேபடைத் திடுமபடி படையென மொழிந்து
தன்ன தாமுரு விகந்துமுன் னுருக்கொடு தனித்தான். (கூகூ)

வேறு.

தனித்தவன்றான் மலர்வேதந் தலைமேற்கொண் டெனவிதித
ன் றலைமேற் கொள்ள, குனித்தவன்சொல் வாணினியத் தொழின்
மேற்கொள் ளேனுனைமேற் கொண்டே னுனபாற், செனித்தவனு
னுன்றனைவந் தனைசெய்வ தொழிலெனச்சிந் தித்தேன் கும்ப, முனி
த்தவனைபோற் றும்முகுந்த மற்றோர்தொழிற் செய்தியென்ன மொ
ழியவெலன்றான். (சய)

எனவுரைத்த வயனைச்சத் தியலோகத் திலுக்கிறையா யிருத்
தி யென்ன, நன்றுரைத்துச் சம்புத்தீ பத்தினிற்றென் கடற்கரை
க்குண் ணளினப் பூமேற், றனதுதிருப் பேர்புடைத்த வாவியின்
கூலத்தில்வந்து தோற்று வோர்நீ, யன்றெமைப்பூ சனைபுரிந்தா
னந்தமிய மடைகுதியென் றருளி னனே. (சக)

முன்னரய னெற்றியிற்செந் தழலுருவாய் வந்தருத்திரன் மு
தலோர் தோன்ற, நன்னர்கெடு மான்மொழிவன் கற்பகத்தத் தழி
வுசெய்யு நாதர் நீவி, ரன்னமயி டாசுரனைத் தொலைத்தவன்வாழ்
வைத்தகோட்டத் தின்மேற் காய்த், துன்னுதிருப் பன்றிக்கோட்
டின்குட்பாற் சங்குசக்கர சொருப னுகி. (சஉ)

நக்கிரா லயத்துறைவே னுதிகேசவ னெனுநன் னுமம் பூண்டு
சக்கிரா யுதநதிதீ ரந்திற்கண் வளர்வனெனச் சுமப தேசத் (னப்
துக்கிரா னனத்துருத்தி ரர்பதினெ ருபேரும் மிருப் புதுமியென்
பக்கிராசனைப்பரித்தூர்பவனைகன்றுன்ருத்திரருமைய்யிசுற்றுவாய். ()

அப்பரிசத் தலந்தோறு முருத்திரர்பதி னொருவருமங் கமர்ந்
தா ராதி, மெய்ப்பரிசா யுலகனைத்து நெடுங்காலஞ் சிட்டிசெய்தா
ன் வேதன் பேத, னைப்பரிதா முலகமெலா மொருநொடியி லவ
னுதலில் வந்தோன் காய்ந்தா, னிப்பரிசா யினைத்துபின்னும் படைத்
தனனவ் வயனுலகம் யாவுந் தானே. (சச)

ஈதுமுன்னர் நிகழ்ந்ததுமா முனிவிர்காள்பின்னருண்மை யீது
மென்றப், போதுநெடு மால்புகன்ற போதகினைத் தயன்புவியிற்
போந்தமாயன், மீதுமனம் வைத்ததும்பூ சித்ததும்பட் சீபுரவி
லாசம் யாது, மூதுணர்விற் கேண்மினெனச் சூதமுனி முனிவரர்க்
கு மொழிய லானன். (சரு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். கூ௱உ௰க

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞானகானனத்துக்குத் தெற்காக மதிக்ஷேத்திரம் விராட்க்ஷேத்திரம் பக்ஷிபுரம் என்னுந்தலங்களுண்டு; பக்ஷிபுரத்திற் பத்மதீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தமாங் கடற்கரைக் கருகே வேதகோஷத்துடன் அருட்கருமுற்றி, அழகு பொருந்திய பூமிதேவியின் முடிதொடுத்தடிவரை பொருந்திய அடியாராகிய பயிர் தழைத்தெழ மழை வருஷித்தலபோல, உலகைப்படைத்தளிக்குஞ் செங்கண்மால் வீற்றிருந்தனன். அவன் செயலைச் சொல்ல மிகப்பெரிதாயினுஞ் சிறிது செப்புகிறேன்; நைமிசாரண்ய வாசிகளே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்வார். யுகமுடிந்த கற்பாந்தத்திற் பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதம் நாதம கலை விந்து பிரணவம் மாயை இவையனைத்தும் கிரமமாயொன்றிலொன்றடங்கும். முடிவில்லனைத்துந் தன்னிடத்தொடுங்கி மிஞ்சியபரன், சேடித்த அரியாகி நிர்மல நிற்குணமாய்த் தனித்து யாதொரு செயலுமற்றிருந்தது. அக்காலத்திற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவுன்னி மாயையைப்பிரணவமாக்கி விந்து நாதத்தைத்தோன்றுவித்துப் பின் கடலைப்படைத்து மாயையின் மேலிச்சாபுருடனாகிச், சமுத்திரமீது மாயமாய ஆலிலைமேன் முப்பத்திரண்டற்புத காலமானந்த நித்திரைசெய்து, பின்னுலகஞ் சிருட்டிக்கத் தன்னைத்தானே யுன்னினன்; அவ்வுள்ளத்தில் அன்னை கருப்பத்துப் பிள்ளைபோற், பிரமத்தைப் பரமெனத்தியானஞ்செய்து அப்பிரமமாக விளங்க, அரும்புபோற் சங்கோசமாயிருந்த மனம் விகசிக்க, விராட்டாகிய புருஷசூரியன்றோன்றி யாயிரமிதழை விரிக்க, சுயம்பாகிய வேதன்றோன்றினன். அவ்வேதன்றனக் கெதிரேதோன்று மோரொளியைக் காணக்கூசினவனாய்க் கண்ணைமூடி, மாயனைத்தியானிக்க, அம்மாயன் காந்தியைத் தன்புதல்வன் கண்ணிலேற்றி அவ்விழியை நாசி நுனிபுருவமத்தியி னெய்தச்செய்தான்

அபிரமன் முன்னங்காண்டற் கரியபே ரொளியைப்பார்க்குமாறு அரியரு
ள்; உலகமெல்லாம் படைக்கவந்தபின் அவன் யானேபிரமமென்றகம்
விருத்தியடைய, அஃதறிந்து கோடியுருத்திர கணங்களிலொரு உருத்தி
ரனை மாதவ னினைத்தவுடன்வர; வந்தருத்திரனைநோக்கிப் போதம் அயனுக்
கருளென; புருவமத்தியில் வேதன்மருளத் தலைவெடித்த தென்முழக்க;
வயனடுங்கிப் பதறிப்பூமலர்த்தா மரையினொடுங்கி யுழன்றுபடுந்துயரை
அரியறிந்து பரிந்தருள; உருத்திரன் அக்கினிதிரண்டு வெளியானதுபோலா
னான். வேதனைரோதனம் விளைத்தபரிசால் அந்நாத னுருத்திரனென்றுபெ
யர்பெற்று உருத்திரகணத்துட னடைந்தான். சிதரன் அயனுக்குபதேசஞ்
செய்ய, மறைக்கிழவனை யோகநிலைநன்று தியானத்துறைக்க, மால்பிரசன்ன
மாய் அரிதான பிரணவப்பொருளை முற்றுமுறை செய்யத்தேர்ந்து, கணப்
பொழுதின் மறைமுதலியயாவையும் வகுத்தான். உடனே வேதமுதல்வன்
யானேயென்று அயன்மதர்த்துச் சிதறியமதியானது உள்ளத்துட்செருக்கை
ப்பெருக்க; மணிவண்ணனும் அகங்கார மேற்கொள வவ்வகங்காரரூபமாய்
மதுவென்றுங் கைடவனென்று பெயரோடு இரண்டசுரர்வெளியாகிப் பிர
மனை யிடறிலவருத்தி யவனறந்த வேதமுதலியதைத் தங்கையிலெடுத்துக்
கொண்டு விரைவிற் சமுத்திரத்துட் புகுந்தொளித்தார். அயனுமந்தனுஞ்
சிந்தைநைந்துபின் றெளிந்துதிருமாலை! வந்தருள்செய்வா யென்றலற; அம்
மைந்தன்முன்வந்து எம்மையறிந்திலை! இப்பரிசென்னை! அடிக்கடி யுனக்கி
தென்னவாணவம்! இனிப்பூமியிலெனைப்படைப்பு! என்று இடிமுழக்கம்
போல வதட்டிச்சொல்ல, உள்ளே யேங்கித்துடித்துத் துதிக்குமயனுக்கு
அருள்கூர்ந்து பயப்படாதே மறையாவுமறையாம லருளுவன் என்றுபகர;
பிரமனு மகிழ்ந்தான். இனிமேகவண்ணனாகிய நெடுமால்கடலின் மச்சாவ
தாரமெடுத்த கதைசொல்வேன். சூரியன் புதல்வனாகிய வைவச்சுதமநு விள
மைநீங்கி முதுமை யடைந்தபின் பிள்ளைக்குமகுடஞ்சூட்டி யயனைநெஞ்சிற்
றியானித்துப் பத்திலக்ஷவருடந் தவஞ்செய்யப், பிரமன்வந்து வேண்டுவதென்
னென்ன; மனுநதி யைய்ந்தொட்டு உலகமெல்லாமழியும் பெரிய பிரளை
யத்திற் றஞ்சமுயிர்களைத்தாஞ் சாவாமனேகாக்குந் தன்மைதந் திரட்சிப்
பாயென; ஈந்துமறைந்தனன. மநுவும்பிற்பாடு ஒருபிதிர்தினம் வருமுன்
றடாகத்தின் மூழ்கித் தற்பணஞ்செய்யக் கைகொண்டநீரில் ஒரு மீனகப்
பட்டுக்குதிக்க; அதைத் தடத்தில்விட்டுப்பார்த்தனன்: அதிசயித்துப் பெரிய
கமண்டலத்து, ஒருநாள் வைத்திருக்க முப்பத்திரெண்டங்குலம் வளர்ந்தது.
அஃதுணர்ந்து பெருந்தாழியுள்விட, ஒருபகலின் முழமுள நீண்டது. பின்
பெருங்கிணற்றுள்விட அக்கூபஞ்சிறிதெனும்படி வளர்ந்தது. அப்பாற்றடா
கத்திலிட, யோசனைதூர நீண்டது. பின் கங்கையில்விட, அதுவுஞ் சிறி
தெனவாயிற்று. கடலிலவிட, இரண்டிலக்க யோசனைதூரம் வளர்ந்தது:
அவ்வளர்ச்சி அற்புதத்தி லற்புதமாயிருந்தது. கொம்பினிடை •திமிங்கலங்
களையன்றியுங் கப்பற்கூட்டங்களையும் பிழக்கும். பூலோகமுந் தேவலோக

மும்பார்த்து, ஈதேதோவென் றதிசயித்து இக்கொடுமை யென்னையென்று சொல்ல; வலியுடைய விதுமாயவனென்று மநுவறிந்து அன்புபொருந்தியுன்னுருகப்; பணிந்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்யப், பரஞ்சோதியான மச்சரூபனு மறுவேதவத் தாசனுதலினுன் மெஞ்ஞானக் கண்ணுனக்குள்ளதானம்மையறிந்தனை, இனிக்கேள் நானுனமைச்சு உனதான் டநேசஞ்செல்லச் சராசரமுதலிய காடுகளுமற்றுள்ள பொருள்களும் இறந்து, எழ்கடலுமொருகடலாய எங்கும் ஏகமாய்ச் சலமாய்ப் பரந்தெழும்பிரளயகாலத்தில் பல்லுயிரனைத்தையு நீ காப்பதற்கொரு நாவாயைக்கடலிடை தருவம், அதிற் சகத்துயிர்களை யேற்றுதி, சண்டமாருதமதனைத்திசை தொறுங்கொண்டு புகுதாமல் என்கொம்பிற்கட்டுதி, அஃதசையாது. பின்கிரேதாயுக வாரம்பத்திலனைத் துயிர்களுமுன் வென்குடைக்கும்; அவ்வுயிரை யுன்னுயிரெனக்காத்திடுதி, மன்வந்தரன்ருனுகிக்கன துரந்தரன் புரந்தரன்றதிக்கவெக்காலமும் வாழ்தி, என்றுரைத்தகன்று வலிபொருந்திய மதுகைடவரிருவரோடமராடிக்கொன்று அவரெடுத்த வேதத்தைக்கொணர்ந்து பிரமனுக்கீந்து ஆசீர்வதிக்க, அம்மாயனைத்துதித்து எளியேற்குச்சிருஷ்டி செய்யுமுறையையருள்வாயென; அகரமேசிருஷ்டியாம் உகரமேதிதியாம் மகரமேசங்காரமாம் இவைமாயையின் முக்குணமாம் மாயையினும் பூதமொர்துய்படை, மாயைக்கு முகமைந்தெழுந்து பிரணவம் அவயவம் நாதவிந்து சரீரம் அப்படிப்பட்டவனைப் பாரென்றுசொல்லி எழுகின்ற நாதத்தையும் அளித்தான். பின்னரப்படிப்பட்டவனை யயன்கண்டான். வேதரூபமான வெழுத்தோரைந்தையுமாயனுளத்துன்ன, அவன்றிருமேனியின் ரோமநுனிக்கண கிரீடம்போலப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்கடொங்குவதைக்கண்டு பயர்தான். பயந்து ஆதியானவ அநாதியானவ அநந்த நீதியானவ நிறைநதசோதியானவ சாதியானவ பருதியானவ சருதியானவு முகுந்த நின்சரணமே சரணம்; அச்சுதானந்த நந்த வேதாந்த உச்சிதானந்த கோர சக்கரந்தரித்து உலகமெய்ச்சவுந்தமாதியிலலாது விளங்குஞ் சச்சிதானந்தரூப நின்சரணமே சரணம்; அன்னையரிவர் தந்தையரிவர் எனப்படைத்தளிக்கு முன்னையாரெனப்புகல்வன்! உன்னுந்தியிலுதித்தவென்னை யாரெனவறிந்தவனையறிகிலேன்! என்னிலுன்னையாரறிபவர்! இங்ஙனம் விளங்கு நின்சரணமே சரணம்; அண்டபிண்டங்களினுள்ளும் புறம்பு நீயே! நீயாக விண்ட அண்டங்களுன்மெய்ரோமந்தோறுந் தொங்கக்கண்ட காக்ஷியற்புதமற்புதம்!கோதண்டபாணியுமிறைவநின் சரணமே சரணம்; உன்னைப்பெற்றனே னுன்னுளத்துன்னியென்னைப்பெற்றனை என்னையனே என்னைப்பின்னைப்பெறறவனே! யான்பெற்ற பேறு முன்பெருமையைப் பெற்றனன் அன்னையாகிய நின் சரணமே சரணம்; காக்ஷியொளிகண்டகண்ணொளியுட் கலக்கச், சூக்ஷியொளி ஆணவவிருளைத்துறக்க, ஆக்ஷியினொலியால் யான் நீயென்றறிந்தனன், இனித்தாழ்ச்சியில்லை யானடைப்பன் நின் சரணமே சரணம்; மலரில் வாசமாய் மணியிலொளியாய [illegible]றும் மண்ணையுடபோல வுருவருவமாய் அங்கு

மரியிங்குமாயெங்குமா யடங்கலுமாய் நிறைந்து விளங்குமாயவனென்று உ
ணனை யின்றறிந்தனன் என்று தோத்திரித்தான். அந்நான்முகனை நோக்கி
நீ யென்னையறிந்தனை யான் முனபடைத்தபடி படையெனமொழிந்து தன்
னுருவிட்டு முன்னுருக்கொண்டு தனித்தான். அவன்றன்மலரை வேதங்
தலைமிசைகொண்டதுபோல் விதி தலைமேற்கொண்டு, இனி அத்தொழிலை
மேற்கொள்ளேன்; உன்னைமேற் கொண்டேன்; உன்னை வந்தனைசெய்வதே
தொழிலெனச்சிந்தித்தேன், கும்ப முனிபோற்று முகுந்த! மற்றொருதொழி
ற் செய்தியென்று மொழியற்க; என்றுரைத்தான் அவ்வயனைச் சத்தியலோ
கத்தினுக் கிறையாயிருந்தியென்று இனியன மொழிந்து, "சம்புத்தீவின்றெ
னகரைக்குட் டாமரைத்தடாகத்திற் றாமரைப்பூவில் வந்து தோன்றுவேம்;
அக்காலெமைப் பூசைசெயதானந்தமடைதி,, யென்றருளினன். முன்ன
ர் அயனெற்றியிற் செந்தழலுருவாய் வந்தருத்திரரை நெடுமால் பார்த்து,
கற்பாந்தந்திலழிக்கு நீவிர் மகிடாசுரனைத் தொலைத்தவள் கோட்டத்தின்
மேற்காய்த் திருப்பன்றிக் கோட்டின் குடபாலாய்ச் சங்குசக்கரரூபனாய் ஆ
திகேசவனென்னு நாமம் பூண்டு நக்கிராலையத்துறைவேன்; சக்கராயுததீர்த்
தத்திற்கலை வளர்வேன், என்சமீபதேசத்திலிருப்பது உசிதமென்றுரைத்து
மாலுகன்றான். உருத்திரரும் அப்பரிசிருந்தார். உலகனைத்து நெடுங்காலம்
பிரமாசிருஷ்டித்தான், உருத்திரன அழித்தான்; மீண்டு மாக்கினான்: இஃ
து முன்னடந்தது. முனிவீர்காள்! பின்னருளமை யீகுதுமென்று அக்கா
லையி னெடுமால் புகன்ற ஞானத்தை, அயனினைத்து மாயன் மீதன்புவைத்த
தும் பூசித்ததும் பகுதிபுரவிலாசமும் இவையாவும் மூதுணர்விற்கேள்வி
யெனச்சூதமுனிவா முனிவரர்க்கு ஓதலாயினர்.

முற்றிற்று.

உங-வது புனருகவனச் சருக்கம்

மாலின தருளா லுலகெலாம் படைத்த மலரயன் மேருவின்
வடபால், மாலினை ரவிபூ சித்ததா னமதா மானத கானமாங்
கடைந்து, மாலினை நினைக்க வந்தன னவனை வணங்கின னுனை
யருச் சித்துண், மாலினை யகற்ற முன்னர்நீ சொன்ன வனம்பதி
யாதுகூ றென்றான்: (க)

என்றிசைத் தயனு நிற்பகா மூவ் ரிருக்குனா னுடனி யதற்
குத், தென்றிசைக் கண்ணுங் காட்டுவன் கருடன் செல்கென மை
ப்புயல் செப்பா, முன்றிசைக் கணியாம் பொதியின னைத்து மூற்
றினன் மற்றரி சொற்ற, தன்றிசைக் கலுழ னிதென்ச் சொல்வே
தத்தனு மத்தலத் தடைந்தான். (உ)

அடைவுறு மாரு தத்தினைப் பிறழா தமைவுற வமைத்தெண்
ணு யிரம்யாண், டிடைவுறு தயனு மரியையே சிந்தித் திருந்தன்
னிருப்பமா யவனுங், தடைவுறு தாதி யுகமதா தலினுற் றன்னிறம்
பொன்னிற முடித்த, வுடைவுறு வுடையும் பொன்னிர மார்பத்
தோங்குபொன் னிறத்தொடாங் குதித்தான். (௩)

உதித்தமா லயனே யேதுவேண் டுவதென் றுரைப்பவுன்
றனைத்தினம் பூசை, விதித்தவா றியற்ற வருளென வியம்ப வியன்
புவி படைந்தயோ டையதாய்க், குதித்தநீர் நாமாய்த் திருவுமம் புய
மாய்க் குலவுவோ மித்தலத் தெனைநீ, துதித்தவா றருச்சிப் பத
னையிச் சித்தச் சுத்தகா னனத்துறை குவனும். (௪)

என்னவே யுரைத்தா யவனுமங் கிருப்ப வினையந்தவே தனும்
புவி மானு, மன்னவா வியின்மா லானநீ ரிற்றோய்ந் தலர்மின்னு
மலர்கொடர்ச் சித்தான், பின்னமே யிவர்க்கு யாவையுந் தமாம்
பெருமையே யாவரு மறிய, முன்னமே விரித்த தென்னலாஞ்சது
மா முகன்முன்வந் துதித்தனன் முகுந்தன். (௫)

களித்தனன் கமலக் கண்ண னக்கமலக் கண்ணனைக் கண்ட
னன் கண்ணீர், துளித்தனன் சிரத்தால் வணங்கினன் கரத்தாற்
றொழுதன னுவினுற் துதித்தான், குளித்தன னின்பக் கடலினின்
பூசை கொண்டன னுன்னிடத் தென்னை, யளித்தன னெங்கும்
மேயினன் விட்டினு வாயின னின்றமு மயனே. (௬)

வேறு

தலையாம்வே தவியாத னுக்குச்சே டன்வடிவங் காட்ட வேண்டித்
தலையாம்புன் னுகதரு வாவெனு தலினுலித் தலத்தி னுமம்
னிலையாம்புன் னுகவன மாமிதுவு மூவருக்கு நிலைய மாகி
யலையானு னாரணிய மதுவுநம்மைப் போல்வோறென் றறிதி நீயே

எனமாய னியம்பநின்று னிணைப்படிந்த தீர்த்தமெனக் கேய்கு
வாய்பூம், கனமாய நின்னுருக்கண் டவர்க்குமிட்ட காமியநீ தற்
பிப் பாயென், றனமாய ஆர்த்திசொல்ல வப்பரிசே புரிதுமென வன்
றோ னகத்த், தினமாய முனிவரும்பர் சூழ்வரத்தென் கடற்கரை
யிற் சென்றானன்றே. (அ)

செருக்கமல முனிவரும்பர் சூழ்வேத னுக்குமுகி ளிறத்தொரு ன் பாதத், திருக்கமலத் தீர்த்தமளித் தன்னதிலா டினர்முனிவர் சிலருண் டார்சீர், பெருக்கமல நீக்கிமுத்தி கொடுக்கும் விட்டுணு கங்கையெனப் பெயரிட் டாரம், மருக்கமலங் குண்டிகையு ளிர ப்பினர்வா னமிர்தவிது மதுரிய பென்றார். (கூ)

அன்னதன்பின் வேதனுஞ்சத் தியலோகத் தடைந்தனன்பா லவனும் பூமே, லுன்னதமாம் வேதவனத் துறைந்தனனென் றறைந்தவெலா முட்கொண் டார்முன், சொன்னதன்மை புன் னாகத் தியல்புரைத்தி யெனச்சூதன் சொல்வான் வேதந், தன்ன தென வகுத்தவியா தனும்வேத வனத்தில்வந்து தவஞ்செய் தா னே. (ய)

மாதவஞ்செய் பவன்முனிந்த மாதவனும் வந்துனது மனதே தென்னும், போதவனுஞ் சேடவுருக் காட்டெனுமென் போதமெ னப்புகல விந்த, வேதவனந் தனிற்காண்க வேதவனந் தன்வடிவா ய் விளங்கும் வேனென், றீதவனந் தனன்முனுரைத் தகன்றனனி ன் றனனிவனவ் வெல்லை நோக்கி. (கக)

புன்னாகம் புன்னாக முவாய்ப்பா தலத்தினின்றும் புறப்பட் டன்னோன், முன்னாக முவனாகம் புளசெழவுந் தெழலுமந்த முனி வன் பூமி, மின்னாக மினாக மற்புதமற் புதமெனவே வியம்பச் செப்பொன், மன்னாக மன்னாக மறைவாழ்த்த மன்னினதவ் வனத் தின் மாதோ. (கஉ)

வேறு.

வேதவி யாதன னந்தனு ருக்கொடு மென்புன்னைத்
தாதவிழ் தாருவே ழுத்தொழு தன்புத லங்தேபொற்
பாதவி னைதவெ னுதவி பேதப ரந்தாமா
மாதவ னேயென வேதுதி செய்தனன் மாறுமல். (கந)

அங்குப னுடவி யாயிர மாடக மாமெய்யோ
டெங்கும்வி யாபக மாகிய சோதி யெனுஞ்சேட
தங்குமு ருபம கன்றபு னகத ருத்தாமாய்ப்
பொங்மெஞ் ஞானமு மானமு மீது புகழ்ந்தார்க்கே. (கச)

என்றுபு கன்றம னந்தவ னந்தனை யிம்புன்னை
துன்றும லர்த்தரு வாயின னன்னது சூழ்ந்தார்க்கே
நன்றிசெய் தெண்ணின யாவையு மீகுவ னென்னோ
யனாறுமு குந்தன்வி யாதனே டோதின னையாக். (கரு)

மன்னிய புன்னைமு குந்தனை யேவலம் வந்தோர்செம
பொன்னனிய னூடிபு ரந்தவ ரென்று புகன்றேபி
னின்னிய லன்னகா மாலைய ருச்சனை யேசெய்தோர்
மினனிய நனனிலே சூதனி யமபினன மேலோர்க்கே. (கசு)

வேறு.

நார தன்பரா சரனவசிட் டன்சவு னகனே
டேரு ருக்குமாங கதனம்ப ரீட னு யிரங்கை
வீரன் வீட்டுமன் புண்டரீ கனபிரக லாத
னா மாலையர்ச் சித்துநனை முத்தரா யினரால். (கஎ)

அகத்திய னக்க பதிகலா வதியெனு மவரிச
செகந்தி யைந்தபுன் னையின்கண்மா லினைய நுசசித்துச்
சுகந்தின் மிருகசே றடைந்தன ராதலிற் சுராரன்
மகர்து வம்பெறு புனமா மிம்மறை வனமே. (கஅ)

இத்த லத்திலே காதசி யுபவசித் தெம்மானைத்
துத்தி யத்தியல் பூர்ந்துவா தசியிற் பூன்னை
மெய்த்த ருத்தனை வலம்வரிற் பாவவெவ் வினைபோ
மத்த லத்தினுக் குவமைவை குண்டமே யாகும். (ககூ)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் கூசய.

உங-வது புன்னைவனச் சருக்கம்.

மாலினருளாலுலகனைத்தும் படைத்த விதாதா மேருவின்வடபால் அரியை யிரவிபூசித்த தலமாகிய மானதகானத்தடைந்து, மாயனைச்சிந்திக்கப் பிரசன்னமாயினன். அவனை வணங்கி, “உன்னைப்பூசித்து மாலினையகற்ற முன்ன நீ கூறியவளம் பதியாது, அருளென்று நிற்ப; யாமூவரிருக்கு ஞானகானனத்தின் றென்றிசைக்கண் காட்டுதும்; கருட! செல்லெனச்சொல்லுமுன் அத்திசைக்குச் சமீபமாக அசுவத்த வனத்தைச்சென்றனன். அரி சொன்ன தலமீதென்று கலுழன்சொல்ல, வேதனுமத்தலத்தடைந்து என்

ஆயிரம் வருடம் வாசியையடக்கியிடைவிடாதரியைச் சிந்தித்திருந்தனன்.
அப்படியிருக்கையின் மாயன் ஆதியுகமாதலினற்றன்னிறம் பொன்னிறமாயு
ம்பொற்பீதாம்பரந்தரித்து மார்பத்திலக்குமியோடு பிரசன்னமாய் அயனே!
வேண்டுவதியாதென்றுரைப்ப, உன்னைத்தினம்விதிவழுவாது பூசனைசெய்ய
வருளெனவியம்ப; புவிமடந்தை ஓடையாயச்சலனமாய் இலக்குமிதாமரை
மலராய் விளங்குவோம்; இத்தலத்தை நீ துதித்த வாறருச்சிக்க விச்சித்த
அசுவத்தகானனத்துறைவன் என்றருளியங்கிருப்ப; வேதனும் பூமிதேவியாம்
வாவியின் மாலா நீரின் மூழ்கி அலர்மின்னு மலர்கொண்டருச்சித்தான். இ
வர்க்கு பிளைமேது! இவர்க்கியாவையுந் தாமாம்பெருமையே! முன்னமே
விதித்த விதி முன்முகூர்த்தன வந்துதித்தனன். கமலக்கண்ணனைத்தரிசித்த
னன் களித்தனன் கண்ணீர் துளித்தனன் இன்பக்கடலிற் குளித்தனன் சிர
ந்தான் வணங்கினன கரத்தாற்றொழுதனன் நாவினாற்றுதித்தனன் பூசை
யைக்கொண்டனன் உளனிடத்தெனையளித்தனன எங்கும் வியாபித்தவ
ன விஷ்ட்ணு வாயினன என்று துதித்தவபனை நோக்கி அயனே! என கலை
யாம் வேதவியாதனுக்குச்சேடன வடிவு காட்டவேண்டி புன்னாகதருவாவே
ன, ஆதலாலித்தலத்தினம்புன்னாக வனமாய். இதுவுமூவருமிருக்கு ஆர
ண்ணியமாம், நமைவித்துவான் களென்றறிதி, என்று மாயனருள; நின்
பாததீர்த்தமளிப்பாய நின்சொருபத்தைத் தரிசித்தவர்கட்கிட்ட காமிய மீவாய்
என்றனனூர்திவேண்ட; அப்படியே புரிதுமென்றரி அருள்; அயன்றேவர்
முனிவர்சூழத் தென்கடற்கரையிற் சென்றான். அவ்வேதனுக்குச் சீதரன
பாததீர்த்தமளித்தனன், அதிலனைவருமாடினர் ஆடிமல நீக்கி முத்தியளிக்
கும் விஷ்ட்ணு தீர்த்தமென்று பெயரிட்டனர். குண்டிகையினிரப்பினர்;
வானமுதத்தினு மதுரியபென்றனா. அதன்பின் வேதனுஞ் சத்தியலோகத்
தடைந்தனன். மாலும் தலத்திலுயர்நத வேதவனத்தடைந்தனன். இனி
ப்புன்னாக வனத்தியலபைக் கேண்மினென்று சூதரோதுவார். வியாதன்
வேதவனத்தில் வந்து தவஞ்செய்ய, அவன் முன்மாதவன் வந்து நின்கருத்
தென்னையென; அயன் சேடனுருவைக் காட்டென்றுசெப்ப; என்வடிவமா
கிய விவ்வேதவனத்திற் காண்க வென்று அந்தணற்கறைந்தகன்றனன்.
அப்போதவ்வெல்லையைப் பார்த்திவனின்றனன். புன்னைமரமானது சிறிய
வடிவாய்ப் பாதலத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வியாதன் மெய்புளகெழ முன்
றோனறி வந்தெழலும், பூமிதேவியின் சரீரமின்னலாய்ப் பிரகாசிக்க, அம்
முனியற்புத மற்புதமென்றுவியக்க, பெருமைபொருந்திய செம்பொன்
னிலைபெற, மறைவாழ்த்த, அவ்வனத்தினிலைபெற்றது. வேதவியாதன்
மாயனுருக்கொண்டு தாதலராநின்ற புன்னை விருக்ஷமாக வெழுந்து நின்ற
மாதவனைத்தொழுது, அன்புதழைந்து, பொற்பாத! விநோத! எங்காத! வி
பேத! பரந்தாமய கேசவனே! என்று துதித்தனன். அவ்விடத்தில் ஆயிர
ம்பணாமகுடத்தோடும் பொனனாகிய மேனியோடும் எங்கும் வியாபகமாகிய
சோதியென்னுஞ்சேஷ! நீயெடுத்திரா நின்றவிவ்வுரு நீங்கிப், புன்னைவிரு

க்ஷமே நீயாய் உன்னைத்துதித்தார்க்கு மெஞ்ஞானமும் அன்பும் அளிப்பாயென்று புகன்றபின், அந்த நாராயணன் பூக்கணிறைந்த புன்னைமரமாயினன். இதனை சேவித்தாற்கு நன்மைசெய்து எண்ணியயாவும் அளிப்பேனென்று வியாதனோடோதினன். நிலைபெற்ற புன்னாகவனமுகுந்தனைப் பிரதக்கணஞ்செய்தவரும் அருச்சனைசெய்தவரும் தேவலோகத்தினிலைபெற்றிருப்பர். நாரதன பராசரன் அம்பரிஷன் காத்தவீரியன வீட்டுமன புண்டரீகன் பிரகலாதன் இவர்கள் மாலைப்பூசித்து முத்தராயினர். அகத்தியன் அசுபதி கலாவதி இவர்கள் புன்னாகவனத்தின் மாலையருச்சித்துப் பேறவடைந்தனர். இவ்வேதவனந் தேவரான்மகத்துவம் பெற்றது. இதில் ஏகாதசியுபவசித்து எம்மானைத்துதித்துத் துவாதசியிற் புன்னாகவனத்தத்தனைப் பிரதக்கணஞ்செய்யிற் பாவவெவ்வினைபோம் அத்தலத்துக்கு வைகுண்டமே சமானமென்று முனிவரர்க்குச் சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உ௯-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதனன் றிவ்வா றியம்பமா தவர்தொழு துமது
சூதனன் றியனை யன்பொடு வழிபடுந் தொன்மைப்
போதனன் றுறையெனச் சொல்வான் கடமுனி புகழ்ந்துப்
போத னன்றெழுந் தாணுவைப் பூசனை புரிந்தான். (க)

புரிந்து தங்குறும் பேர்துதும் புருப்புலர் போது
தெரிந்து மாமது சூதனன் முன்னுறத் தேறல்
சொரிந்த தாமனத் தேவகாந் தாரியைத் தொடுத்தே
பரிந்து பாடலின் றொடரல் விசைவழிப் படர்ந்தார் (உ)

படர்ந்து விண்டுவை வழிபடு நறுமலர் பலங்கொண்
டடர்ந்து தேவராங் குற்றுழி யாங்ககத் தியனுங்
கடந்து புன்னையின் வனத்தறி சயமெலாங் கண்டு
துடர்ந்து சோமவா ரந்திக ழுவாவினுட் சுகந்தான். (௩)

என்று பங்கய வாவியின் மூழ்கிநீற் றிலைவேய்ந்
தன்று கண்டிகை புனைந்துவிண் டுவையா னாக
மன்றன் மாதரை யெனுமிரு வரைவரை மகளுந்
துன்று கங்கையு மாகவே நினைந்தலர் சொரிந்தான். (௪)

மிருது வாயுயிர்க் காரமு துட்டுகோ விந்தா
பருதி யாதிதே வரைப்புரந் தருந்துகோ பாலா
கருந்து மன்பர்த மிதையபங் கயமலர்க் கண்ணு
சுருதி தான்புக ழச்சுதா வருளெனத் துதித்தான். (௫)

அற்றை ராத்திரி முற்றும்மிவ் வாறருச் சித்த
மற்றை மாதவன் முன்னமா தவனுமே வந்தே
யிற்றை நாள்வரைக் கிவ்வண்ணம் பூசைகொண் டிலன்யான்
கற்றை வார்சடை யானையே யானெனக் கண்டாய். (௬)

அரியு மாகியங் கரனுமா யிருப்பதொன் றதுதான்
பிரியு மாறிலைத் தெரியுமா றுளக்கலாற் பெரிதா
லரியு மானநான் றிரிகுடா சலத்துனக் கரனுய்ப்
பிரியு மாறுருக் காட்டினன் கண்டனை பிறிதே. (௭)

வேட மானது தான்பல வெடுக்கினு மீண்டவ்
வேட தாரிதா னொருவனு னவனென வேறு
வீட தாஞ்சிவ சாயுச்சியங் கயிலையி லீய்து
மீட தாகுமிப் பதிசிவன் பதியுண ரென்றான். (௮)

என்னு மான்மொழிக் கியைந்துவந் திறைஞ்சின னிருந்தா
னென்னுந் மாதவன் றனைமுனி வரர்தொழு தினிநீ
பன்னு மாயனைக் கருடனர்ச் சித்ததோர் பானமை
துன்னு நான்மறைச் சூதனே சொல்லெனச் சொல்வான். (௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௯௪௯.

உச-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதரிந்தப் பிரகாரஞ்சொல்ல மாதவர் தொழுது மதுசூதனனை யன்போடு வழிபடுமியல்லை யுரையென்று கேட்கச்சொல்லுவார். கடமுனிநா னுனைவ முன்னர் பூசனை புரிந்து இருக்குங்கால் விடியற்காலையில், தும்புரு மதுசூதனன் முன்போய்த் தேன்மழை பொழிந்ததுபோலத் தேவகாந்தர ராகமெடுத்துப்பாட; தேவர்கள் அவ்விசைக்கு நெருங்கி வந்துநறு மலர் பல கொண்டு விண்டுவை வழிபட்டு அங்கிருக்கையில், அகத்தியன வந்து புன்னை வனத்ததிசயமெல்லாம் பார்த்துச் சோமவாரங்கூடியவமாவாசியில் பங்கய

வாவியின் மூழ்கி நீறுகண்டிகை புனைந்து, விண்டுவையரனுக்கவும் இலக்குமி பூமிதேவி இவரைப் பார்வதி கங்கையாகவும் தியானித்து அருச்சித்து, உயிர்களுக்காரமுதூட்டும் கோவிந்தா பருதிமுதலிய தேவரைக் காத்தழிக்குங் கோபாலா கருதுமன்பரிதய பங்கயமலர்க் கண்ணா சுருதிதொழு மச்சுதா அருளென்றுதுதித்து, அன்றிரவுமுழுது மர்ச்சித்தான். மாதவன் மாதவன் முன்வந்து இற்றைநாள்வரை இவ்வண்ணமியான் பூசைகொண்டிலன்; கற்றைவார் சடையானென்றே என்னைக்கண்டனை; அரியாயுமரனுயு மிருப்பது ஒன்றேதான் இரண்டில்லை. இது தெரிதல் உனக்கல்லான் மற்றையர்க்குப் பெரிதாம். அரியான நான் உனக்குத் திரிகூடாசலத்தில் அரனுக்காக்ஷிகொடுத்தனன்; அது தரிசித்தனை. வேடம்பலவெடுக்கினும் வேடதாரி ஏகனு அநேகனு? மோக்ஷவீடாகிய சிவசாயுச்சியம் கையிலையிலேகுதும். இத்தலம் அக்கையிலைக்குச் சமானமென்றுணருவா யென்றருளக் கடமுனி துதித்திருந்தனன. என்றுசொல்ல, முனிவரை முனிவர்தொழுதுமாயனைக்கருடனபூசித்த தன்மையை யோதென; சூதர்சொல்வார்.

முற்றிற்று.

௨௫-வது மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

கத்துரு வினதை யென்னுங் கன்னிய ரிருவர் மூத்தாள்
பித்துரு வாமை யெல்லாம் பெற்றனள் கருட னோடு
மித்துரு வருணன் றன்னை வினதையும் பயந்தாள் தம்மிற்
சத்துரு வாகி த்தாயத் தார்களாய்க் கறுவு வாரால். (௧)

கடுவர வினத்துக் கஞ்சிக் கலுழனு மருணன் றானு
கடுவரு வினதைத் தாய்பா னண்ணி யண்ணலருக் கெங்கா
தடுவர வோருபாய மறைதியென் றறைய வன்னார்
கெடுவர்கா சிபன்பாற் சென்றுற் கிருபைசெய் திடுவ னென்றாள்.

தாய்மொழி தலைமேற் கொண்டு தங்குகா சிபன்பா லன்பாற்
போய்மொழி பகர்வ ருன்பாற் புகலடைந் தனம்யாம் வெய்ய
தீய்மொழி மருவார் செய்யுந் திறமொழித் தருளு வாயென்
றேய்மொழி முன்சொன் னார்பி னென்சொன்னா ரிதுசொன் னாரால்.

ஞாதியா மவர்க்குப் பின்னர் நமக்குமே பகையில் லாத
னீதியா யருள்தி யென்று நின்றனை னருண நீதி
யேதியான் பகையை வேறற் கியல்புதந் தருளு வாயென்
றோதியாங் கலுழன் சொன்னா னவற்றினுக் கவனுஞ் சொல்வான். ()

ஆலமே யரவுக் கிய்வோ னுதவ னவன்பாற் போயுன்
சீலமே யுரைத்தி யேலுன் சிந்தனை முற்று மீரேழ்
ஞாலமே புகழு மென்று நன்கரு ணனுக்கன் றேறிக்
காலமே வெல்லுங் கோரக் கருடனுக் கியம்ப லானுன். (ஞ)

கனமயேங் கிரவெற் பிற்குக் கருதுதெற் காக ஞான
வனமதன் றென்பால் வேத வனமதில் வனசஞ் சேர்காஞ்
சனமீது சூத னன்பொற் சரணமே சரண மென்று
தினமருச் சனைசெய் தாலுன் சிந்தனை முடியு மென்றான். (சு)

வேறு. மீறு சந்தன வனமடைந் தரிபத மீதி
லாறு திங்களர்ச் சித்தபின் வெளியில்வந் தண்ணல்
கூறு நின்கருத் தென்னென வென்பகைக் குலத்தை
நீறு செய்யநின் னூர்திய தாகவே நினைத்தென். (எ)

என்ற யக்கிரா சென்றனைப் பார்த்தவ னெட்டாய்
நின்ற நாகமு மவற்றின தினமுநின் னிழல்போ
யொன்ற வேவலி குறைகவென் னூர்தியாயுறைக
மன்ற நீயுனை நினைப்பவர்க் குறும்விட மாய்க. (அ)

உன்னு டைப்பெய ரின்னகர்க் குறுகவென் றுவந்தே
பொன்னு டைப்பிரா னருளின னிந்தமா புரியின்
றின்னு டைப்பெயர் சந்தன வனமெனுந் தன்மை
யென்னு டைத்திரு முனிவிர்காள் கேண்மினென் றிசைத்தான். ()

அயன்வி தித்தவப் பொருளெலாஞ் சுமபபதற் கரிதென்
றியனி லத்திரு வர்ச்சனை செயவரி யெதிர்ந்தே
பயன்வி ளைத்தகூர் மமும்புயங் கமுமெனப் பரிப்பன்
வியனி னைத்துநீ யஞ்சலென் றுரைத்தக விருப்பால். (ம)

பூவி ரேேட்டரி பொருந்தின னக்குணம் பொலிந்தே
மேவி யப்பதி சந்தன வனப்பெயர் விளைந்த
தாவி யன்னமர் முனிவிர்கா ளின்னமொன் றறைவ
னீவிர் கேண்மினென் றுறைத்தனன் கலாபுதி நீர்மை. (கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவருத்தம் கூகும.

௨௫-வது மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

சத்துரு வினதை என்றிரண்டு பெண்களின் மூத்தாள் ஆமையரவெல்லாம் பெற்றனள். வினதை அருணன் கருடனைப்பெற்றனள். இவ்விருதாரத்துமக்களுஞ் சத்துருவாய்ப் பகைஞரானார்கள். கொடிய சர்ப்பங்களுக்குக்கலுழனும் அருணனுமஞ்சி வினதைத் தாயிடஞ்சென்று சத்துருக்களின் பகைமைகெடவோர் உபாயஞ்சொல்வாயென்றறைய; காசிபனபாற் சென்றால் அவன்கிருபையால் அன்னார் கெடுவரென்றாள் தாய்வார்த்தை தலைமேற் கோளீஇ காசிபன்பாலன்பிற்போய்க் கொடுமை மொழிகின்ற சத்துருக்கள் செய்யுந் தீமையொழித்தருள உன்பாலியாம் புகலடைந்தனம், ஞாதியாமவர்க்கும் எமக்கும் பகையில்லாத நீதியாய! அருள்செய்வாயென்று மொழிந்து அருணனினறனன். கருடன் யான் பகையைவெல்லுதற்கு ஏதேனும் ஒருபாயந்தந்தருள்வாயென்று மொழிந்தனன். விடத்தையரவுக்கீவோன் ஆதவன ஆதலால அவனு பாற்போய் நின்குறைகளை முறையிடுவாயாயின். உன கருத்து முற்றப்பெறும் ஏரேழுலகும் புகழும் என்று அருணனுக்கறைந்தான். மயேந்திரகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள ஞானவனத்தின் றென்பால் வேதவனத்திலுறையு மதுசூதனன் சரணமே சரணமென்று தினமருச்சனைசெய்யில உன் கருத்து முற்றப்பெறுமென்று கருடனுக்குக் கழறினன். சந்தனவனமடைந்து முகுந்தனடியிலாறுமாதம் அருச்சித்தபின் பிரசன்னமாய நின கருத்தெனனையென; என் பகைக்குலத்தை நீற்ற நினைனூர்தியாக நினைத்தனனென; பட்சிராசனைப்பார்த்து அட்டநாகமும அவற்றினதினமும் நின்னிழல் படவிலுறைக, எனனூர்தியாயுறைக நின்னைத்தியா நிப்பவர்க்கு விடமாறுக என்றுவிண்டு அருளினன். அதுமுதலிந்நகரத்துக்குச் சந்தனவனமெனுந் தன்மை முனிவிர்காள்கேண்மின். அயன் படைத்த பொருளெலாஞ் சுமத்தற்காற்றிலளாய்ப் பூமிதேவியருச்சிக்க, அரிகாட்சி கொடுத்து ஆமை அட்டநாகமா யான்வடிவெடுத்துச்சுமப்பன் நீ யஞ்சேலென்றகவிநேப்பாலருளிப பூவினோடுபொருந்தினன் அக்குணநிறைந்துபொருந்தியதனலப்பதி சந்தனவன மெனப்பெயர்விளைந்தது. ஆவிபோன்ற முனிவீர்காள் கலாவதிச் சரிதங்கேண்மினென்று சூதருரைத்தனர்.

முற்றிற்று.

௨௬-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

எதிரி லாவசிட் டன்குலத் தெய்திரோ னிரவி
கதிரி லாகுதி யியற்றுமா தவன்றரு காளை
முதிரி னாமதித் தானுவே பொருளென முயன்றோ
னதிரி லர்மறை யங்கமா கமமுணர்ந் தறிந்தோன். (௧)

பெரிய தன்மைய னெச்சனெ னும்பெயர்ப் பிரம
சரியன் றாணுவைப் பணிந்துபின் றாணுதி ரத்தி
லூரிய னாகவே படிந்துவக் கிரகிரிக் கோர்சா
ரரிய நண்பக லாதவன் கதிருறைத் தழல. (௨)

ஆக முற்றும்வே ரதுள்ளவோர் கள்ளிநீ ழலைச்சார்ந்
தாக விச்சுவ ரூபமாங் கீதையை யுரைத்திட்
டேகி வத்துவைத் துதிசெய்து தாகமு மிளைப்பும்
போக மற்றவன் றனதிடத் தின்புடன போனான். (௩)

போன பின்னொரு மண்டலத் தண்டரும் புன்மை
யான கள்ளியுள் ளூலர்ந்திறந் தம்முனி யறைந்த
ஞான கீதையைக் கேட்டலால் வைகுண்ட நண்ணிப்
பான நன்னிற மாலையுங் கண்டடி பணிந்தே. (௪)

தன்பி றப்பையு முணர்ந்துபின் சுசீந்திர தானந்
தின்பி றப்பரும் பானுசே கரனெனு மிமையோர்
கன்பி றப்பிலாத் தேவியா லுதித்துமய் கையராம்
புன்பி றப்பிலா ரமுதொடும் பிறந்தமின் போனாள். (௫)

கீத மாகிய கலையெலா முணர்ந்தவிங் கிதத்தாற்
போத மானகலாவதி யெனப்பெயர் புனைந்தாள்
மாத மாமதி வளர்ந்தெனக் கலையொடும் வளர்ந்த
கீத மான்குண மனைத்தையுந் தெரிந் தனளிருபன. (௬)

வேறு.

சுயம்வரஞ் செயவே வேண்டுந் தொழிற்பொருள் யாவுந் துன்ன
நயம்வர வமைத்துப் பின்னர் நானிலத் திறைவர் தம்மிற்
செயம்வர வனப்பு வாய்ந்த தீரரை வருவித் தேயோ
வியம்வரும் வதுவை மண்ட பத்தினின் மேவச் செய்தான். (௭)

அண்ணிய சுசீந்தி ரத்திற் கயற்கயேந் திரபு ரத்திற்
பண்ணிய வதுவை மண்ட பத்திலந் தலரம் பேந்தும்
திண்ணிய னெனவன் னோர்கள் சிறந்திருந் தனரப் போதிற்
புண்ணிய வடிவ னெச்சன் போந்தனன் வதுவை காண்பான். (௮)

அந்தணர் சூழ வத்திரி யாச்சிர மத்தி லெச்சன்
வந்தன னூழா லங்கண் வதிந்தனன் கவுரி பாதச்
செந்தணக் கமலத் தேசாத் தியமலர் மாலை யேந்திக்
கொந்தள வியதார் மன்னர் சூழ்இடமண் டபத்தைச் சார்ந்தான்.()

எண்ணிலா மடந்தை மாரோ டெய்திய தையன் மூரல்
வெண்ணிலா வெறிப்ப நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்தே யெச்சற்
குண்ணிலா வுவகை மீக்கொண் டென்றொடை வனைந்தாள் விண்
மண்ணிலார் விதியை வெல்ல வல்லவர் சொல்லுங் காலே. [ணின்

இருந்திடு மன்னர் வெட்கி யெச்சனோ டமரா டற்குத்
திருந்திடுங் காலை மாலை சிந்தனை செய்யச் செய்யாள்
பொருந்திடு மிக்காம் பக்கி புரத்துமாய வனன் றருள்
வருந்திட விவற்கு வெற்றி வந்திடக் கருணை கூர்ந்தான். (கக)

கண்ணன தருளி னாலே சருதல ரிரியக் கண்ட
வண்ணன்மா தவனுஞ் சந்த னுடவி யடைந்து மேக
வண்ணனு மத்தை வாழ்த்தி வதிந்தனன் வனிதை யோடு
முண்ணலம் பருகி யங்க னுறைபுநா டன்னி லோர்நாள். (கஉ)

எச்சன்றன் கிளைக கூறி வியற்கலா வதியு மேற்றுப்
பைச்சென்ற கிறத்துமாயன் பதத்தல ராலர்ச் சித்தார்
மெச்சென்றங் கிருந்த வேத வியாதனை தெவ லாலே
யச்சென்ற மாய னக்கி ராலைய மதனைச் சேர்ந்தான். (கங)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் கூஎங.

உகூ-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

சமானமில்லாத வசிஷ்டகுலத்தில் வந்தவனும், சூரியகிரகணத்திலாகு தி யியற்றுமுனிவன் பெற்றகுமாரனும், இளம்பிறைதரித்த தானுவே பொரு ளென முயன்றவனும், வேதம் அங்கம் ஆகமம் அறிந்துணர்ந்தவனும், எச் சனென்னும் பெயர்பெற்றவனும், பெருமையுடையவனுமான வொருவனி ருந்தான். அவன்றானுதீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தானுவைப்பணிந்து வக்கிர பருவதத்தோரி சார்பில் அரிதாகிய வுச்சியம்போதில் ஆதவனக்கினியாயெரி க்கச், சீர்முற்றும் வேர்வைதுளிக்க ஒரு கள்ளியினிழலைச்சார்ந்து, விசுவி

ரூபமாங்கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி ஏகவஸ்துவைத் துதிசெய்து தாகமும் போகமும் இளைப்பும் அற்றுத், தனதிடத்திற்குப்போனான். போயபின் னொருமண்டலத்திற் கள்ளியுள்ளுலர்ந்திறந்து, அம்முனி யறைந்த ஞான கீதையைக் கேட்டதாற் சார்தற்கரிய வைகுண்டத்தையடைந்து, மாலைத்தரிசித்தடிபணிந்து, தன் பிறப்பையுணர்ந்து, சுசீந்திரத்திற் பாநுசேகரனென்னும்அரையன்பால் அன்பிற் றப்பிலாத்தேவியிடத்துதித்து, மங்கையராம்புன் பிறப்பிலாரமுதோடும் பிறந்தமின்னை யொத்தாள். இதெல்லாமுணர்ந்த சந்தோஷத்தாற் போதமான கலாவதியென்று பெயர்புனைந்தான். பிறைகலையோடும் வளர்ந்ததுபோல வளர்ந்தனள். அரையன் அவள் குணமனமுணர்ந்து சுயம்வரஞ்செய்யவேண்டுந் தொழில்களுக்கான பொருள்களியாவுஞ்சேகரித்துப், பின்னர் நானிலத்துள்ள விறைவரிற் சுயம்வரப்பருவம் வாய்ந்ததீரரை வருவித்து, சித்திரமமைந்த கலியாண மண்டபத்திருப்பச்செய்தான். சுசீந்திரத்துக்கடுத்த கயேந்திரபுரத்திலியற்றிய வதுவை மண்டபத்தில் ஐம்மலர்க்கணையேந்து மன்மதனென்ன வன்னோர் சிறந்திருந்தனர். அப்போது புண்ணியவடிவனான எச்சன் அந்தணர் சூழும் அத்திரியாச்சிரமத்திற் கலியாணம் பார்க்கவூழ்வலியாற் சென்றிருந்தனன். கவுரிபாதத்திற சாத்திய மலர்மாலையேந்திப, பூக்கொத்தளாவிய மாலைதரித்த மன்னர்கூடிய மண்டபத்தில எண்ணிலா மடந்தையரோடெய்திய விம்மாதின் மூரல வெண்ணிலா வெறிப்ப, நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்து, எச்சற்கு உண்ணிலா வுவகைமீக்கொள மணமாலைதரித்தாள். விண்மண்ணுள்ளாரில் விதியைவெல்ல வல்லவரியாவர்! அங்கிருந்த மன்னர் வெட்கி யெச்சனோடமர்செய்ய; விவன் மாலைச்சிந்திக்க; பக்ஷிபுரத்து மாயவன் இவர்க்குவெற்றிவந்திடக் கருணைகூர்ந்தான். அன்னண தருளினாலே சத்துருக்களிதய தாமரை மலரிரியக்கண்ட வண்ணலாகிய வெச்சனும் சந்தனாடவியடைந்து மேகவலயனை னாமத்தைவாழ்த்தி வனிதையோடு மூண்ணலும்பருகி யங்குறையுநாளிலோர்நாள், எச்சன் கீதைசொல்லக்கலாவதி கேட்டு மாயனைப்பாதத்திலருச்சித்தாள். அங்கிருந்த வேதவிபீதனது ஏவலான் மாயன் நக்கிராலையத்தைச் சேர்ந்தான் என்று சூதர் மாதவர்க்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உஎ-வது நக்கிராலயச் சருக்கம்.

ஏன்றி சூதனை நோக்கியவ் வேந்திழை
நன்று தானக்கி ராலைய நாடியே
சென்ற செய்கை முனிவர செப்பென
வன்றன் னோருக் கறைகுவ னன்பினால். (க)

புானு சேசரன் பைந்தொடி யாட்கொரு
சூனு வின்றெனத் துன்புற வேயெச்சன்
ருனுந் தன்னுயிர்த் தையலும் வேதனை
மானும் வேதவி யாதன்முன் வந்தனா. (௨)

வந்து மூவரு மாதவ னைத்தொழு
திந்து வானுத லிங்கிவ னுக்கரு
டந்து நீயொரு சந்ததி யெய்திட
மூந்து பாய மொழிகெனக் கூறுவான். (௩)

விடங்க ளாமிர்த லத்துக்கு மேற்கதா
மிடங்க ராலய மாமதி லேனமாய்
மடங்க லாயின மாயஞ சுயம்புவா
யடங்க லாயின னன்னவன் முன்னமே. (௪)

பன்னும் வேதப் பருவத நாரத
ரென்னு மாதவ ரேத்தவ வர்க்குமுன்
மன்னு மாயனம் மாயன றனைமனத்
துன்னு சிந்தித்த தொக்கவந் தெய்துமே. (௫)

மாலின் றன்மையாழ் மூாநகர் மேன்மைமுந்
நூலின் ருபதர் நோன்மைகள் யாவுநின
பாலின் றேதுவன் கேளெனும் பண்ணவன்
காலின ருனம் பணிந்து கலாவதி. (௬)

வேறு.

நிற்பதா லுரைப்ப தானு னீடுமுன ளுளிற் சாடும்
வெற்பதாம் படியோர் வேறும் விருப்பதாய் விணடு விண்ட
பொற்பதாம புயத்தி லேயம் புயத்தினு லருச்சித் தல்லா
லிற்பதாய் கவளங் கொள்ளா தன்பதா ரிடத்தென் றுண்டோா. (௭)

தினமுமிவ் வாறு பூசை செய்யவோர் பன்னீ ராண்டு
கனமுமில் லாது பொய்த்த காலமுங் கமலங் தேடி
மனமுவந் தருச்சித் தேத்தி மருவுநா ளொருநா ளெந்தப்
புனமுமா வனமுந் தேர்ந்தம் புயமிலா தயர்ந்த தன்றே. (௮)

ஒருநடந் தனிலோர் பூக்கண் டோடியங் குடனே சாடித்
தருதடங் கமலங் கொண்டு சார்பொழு தோர்வன் மீனுட்
கருதடங் காத சீற்றக் கனலொடு கவ்வ வவ்விப்
பொருதடர்ந் திலவ னொன்னைப் புனலிடைப் பொருத போரே. ()

நீரிற்கொண் டுறங்க ராவை நெடுந்தடங் கோட்டாற் குத்திப்
பாரிற்கொண் டுறுநகை மாவிப் படிபல பகல்வி டாமற்
போரிற்கொண் டெலாந் தேழுமிப் புந்திநொந் தலேக்கண் டுஞ்சு
மூரிக்கொண் டலேயே யாதி மூலமென் றழைத்த காலம். (௰)

இவ்விடந் தாதி மூல மென்றழைத் திட்ட வோதை
யவ்விடத் துறநகு மால்கேட் டாழிசங் கங்கை தாங்கி
வெவ்விடத் தராவி ரோதி மேல்கொடு வேழ நின்ற
வவ்விடத் தெய்தி நேமி யுய்த்தன னிடம்பா மாய. (கக)

கண்டழு தண்ட மெங்கும கலங்கவா சரணம் பத்தி [றெனா
வெண்டதொண் டரைவந் தாளுங் கொண்டலே சரண மென
றண்டரூ மாரி பெய்தா ரகிலங்க ளனைத்துங் காபபோன்
விண்டதோர் யானை காத்த விகற்பமும வியப்ப தாமே. (கஉ)

அரியையுப் தத்திற் காண்கை யாற்றிகி ரியினை மாய்ந்த
வரிமையா னுடன்மை குன்றத் துற்றதங் குறமேவ யுணமை
தெரியவந் தமையான் மாயனா திருவடி தொழுது னைபர்க்
கெரியவெந் துயர்செய் தேனென் றிரங்கிநொந் திடங்கர் கூறும். ()

உனையருச சிப்ப தேபே றனதடிப் போதிற போது
தனையருச சிப்ப வேயோர் சலமபுக லெனனெஞ் சோனத்
தினையருச் சிப்போர்க் கியுஞ் சிவன்சுசிட் டிரதரின மேற்கா
யெனையருச் சித்தே கிதே யாழ்மூரி யிருப்ப தாமால். (கச)

நாரத கேத்ர மென்னு நாமம்ந் நகாக்கு நலானறும
பேரதன் றான் மாநீ யெயர்திய தலத்தி லெனனச
சீரது பெற்றே னென்று சென்றுமுன் னுருக்கொண் டன்று
நாரதர் போற்று மாயன் றனையருச சித்த தன்றே. (கரு)

அன்றுதொட் டதற்கு நக்கி ராலைய மென்னு நாமந்
தொன்றுதொட் டுற்ற தென்னச் சொற்றனன் சொற்றான் பின்னுங்
கன்றுதொட் டலர்ந்த கைக்க லாவதி கேட்ப நல்யா
ழொன்றுதொட் டிசைக்கு நார தன்கதை யுரைக்க லுற்றான். ()

வேறு.

பறுவத நாரத ரென்னும் பண்ணவ
ரறுபத மருவுதா ரம்ப ரீடனுங்
குறுவதா நன்னக ருற்றன் ஞெய்மகப்
பெறுவதற் கியன்மகம் பேணி ஞரோ. (௧௭)

இந்நல் வேழ்விய தியற்ற வோர்மகன்
வந்தன னவனொடும் மன்ன னன்னவர்
தந்தனி மலரடி தாழ வாழ்கவென்
றந்தண ரெழுந்தன ரவண்விட் டேகவே. (௧௮)

அவ்வகை யறிந்தன னரச னந்தணீ
ரிவ்வகை நினைக்கில்யா னேகுவேன் வனத்
துவ்வகை யிவணமர் துறைகு வீரென
மெய்வகை முனிவர்தம் வேட்கை கூறுவார். (௧௯)

கருத்தினின் புதல்வியைக் காதல் கூர்ந்துளேம்
வருத்தினந் தருதியம் மாதை யென்றனர்
பொருத்தினு மிவண்மனம் பொருந்து மோவிவர்க்
கொருத்தியை யிருவர்வேட் டிடுத லொக்குமோ. (௨௰)

ஏதினி யியம்புவ திவர்க்கிச் செய்தியைப்
போதினி லவட்கென புகல்வ தென்னுமித்
தீதினை நினைந்திறை தேம்பும் வேலையம்
மாதினி துணர்ந்தொரு வாய்மை கூறுவாள். (௨௧)

அம்முறை முனிவரர்க் கைய வன்னவ
ளெம்முறை சூட்வடு ளிருவர்க் கோர்தொடை
மெய்ம்முறை யேவரைச் சேர்வள் வேதத்திற்
செய்முறை யெனிற்செய்தி ரென்று செப்பென்றாள். (௨௨)

செப்புறு மிம்மொழி செம்மல் கூறவுள்
வெப்புறு மிருவரு மிருப்ப வேந்தனு
மொப்புறு சுயவர முனுற்ற வன்னரி
லப்பறு வதனும்மை குண்டடத் தாயினன். (உக)

ஆயவின் னிவைதமொழு தம்ப ரீடன்பான்
மேயதஞ் செயலெலாம் விளம்பி நாரதற்
கேயமற் கடமுக மெய்தச் செய்யென
மாயனற் றுரெகன வணங்கிப் போந்தனன். (உச)

போந்தவ னிருப்பநா ரதனும் பூமகள்
காந்தனை யடைந்திவை கழறிக் கோகினாந்
தாந்தனி முகம்பறு வதனுக் காக்கென
வேந்தனு மன்னதா கெனவிங் செய்தினன் (உரு)

மற்றவள் விழிக்கிவர் வதன மந்திகோ
குற்றமா முகமதாய்த் தோன்ற வாங்கிவர்
பெற்றபே றெனச்சொலப் பெரிய ரேனுஞ்செய்
குற்றமே விடாதது கொண்டு கூட்டுமே. (உசா)

வேறு.

இருவருங் கவலை கூர்ந்தவ னிருப்ப விருநிலத் தாசிளங் குமரருடிவந்நுந் துறல்பார்த் துறையும்வா னவர்போ லங்குற வது வைமீண் டப்த்திற், றிருவரீ முனிவ ரிருவரி லொருவாச் சிங்காந் செய் யென்றனன் றந்தை, மருவருங் குழன்மா தழலினுங் குதித் தானீ மாயனம் மாயனை மணந்தாள். (உஎ)

காதன்மா முனிவ ரிருவரு மெமக்காங் கன்னியை வன்னியி லுதித்துத், தாதுலாந் துளவோ யெமையிகழ்ந் தனைவஞ் சனை மணஞ் செய்தனை யினிநீ, குதுலாங் கொங்கைத் திருவினை யொருவித் துன்பமே பெறுகெனச் சொன்னூர், ராதலான் மாலு முனிவிர் நீ விருமில் லறம்புகா தொழிதிரென் றறைந்தான். (உஅ)

வேறு.

தவிர்க்கரு முமது சாபந் தனைத்தச ரதன்சே யாயுற்
பவிக்குநாட் பதினு லாண்டிற் பாற்றுவ னென்றுன் பார்மேற்

கவிக்கும்வெண் கவிகை யம்ப ரீடன்மிக் காணான் யார்க்குங்
குவிக்குமங் கரத்த ராய்க்கோக் குமரரும் பணிந்து நின்றார். ( )

அந்தவே லையிலம் மாலை யருந்தவர் பணிந்து நீமுன்
றந்தவா னனமுனை போலாந் தன்மையோ டெனைத் தென்பா
லிந்தவே லையில்வீ டாதோங் கியலவன்மீ னாலை யத்தின்
வந்தசோ கின்பாற் சென்று மாதவம் புரிதிர் மாதோ. (கூ௰)

வருவமையா னும்பால் வந்தென் வால்வளைப் புனலான் முன்போற்
றருவனும முசத்தை யெனனச் சமமதித் தவரங் கேகிப்
பெருவன்மீ னாலை யத்திற் றவஞ்செயப் பெருமான போயாங்
கிருவர்தம் முகமு நனகா யியற்றினன் சங்க கீரால். (கூக)

ஆகலாற் சங்க தீர்த்த மாமெனுந் தடமொன் றுணடாற்
றீதெலா மகற்று மங்கள் செங்கணமா லாழிச் சங்கென
றோதலாம மறுவி றேடாப் குறைவிலா மிறைவன றனனைக்
காதலா லருசகிய பாயேச் காதலா பெறுவை நீயே. (கூ௨)

கல்விசேர் சொலவி யாதன கலாவதிக் கிவ்வா றோதிச்
செல்விபூ மாரத் தானைத் தினி றவனசெயது கந்ச
நல்விலோ சனன்றனக் மார்ப நலனணினன நன்று மநதச்
சொல்விசே டதமாற் செயயா னகமெனப மெனவுஞ் சொனனான்.

அருந்தவன சொலக்கேட் டந்த வாலையந் தனிற்போய் மாலைப்
பொருந்தவன பினிலாச் சிந்துப் புதலிர ரவள்பெற் றானென்
றிருந்தவன் சூதன வேசாக கியமபின னியம்பி யுள்ளந்
திருந்தவன றவர்க்குப் பின்னு மோர்கதை செப்பு வானும். (கூச)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௭௦௭.

௨௭-வது நக்கீராலயச் சருக்கம்.

என்றுசொன்னசூதரை முனிவர் பார்த்து அவ்வேந்திரை நக்கீராலயம் நாடிச்சென்ற சரித்தத்தைச்சொல்லீரென, அன்பிற சொல்லலாயினார் பாணுசேகரன் மனைவிக்கு ஒரு மகவில்லையே யென்றுதுன்புற, எச்சன் தானும் தன்மனையுமாகப பிரமனையொத்த வேதவியாதர் முன் வந்து தொழுது,

ஸ்ரீத்தசந்திர னேற்றியுடைய விவட்கும் இவனுக்குநகிருபைகூர்ந்து, ஒரு சந்ததியுண்டாக வருள்வீரென; இருடி அவரைநோக்கி இத்தலத்துக்குமேற் றிசைப் புநலையைக்கொன்றவ ராலையமுளது, அதிற்பன்றியாய் நரசிங்கமா யாயினமாயன் சுயம்புவாய வீற்றிருக்கின்றனன்: அவனெதிரில வேதபருவ தமுளது, அதில நாரதரெனனு மாதவரேத்தமாயன் காக்ஷியளித்தனன்; அவனைச்சிந்தியுங்கள் சிந்தித்தவனைத் துங்கைககூடும், திருமால் திருநகா முனிவரர் இவாமகிமை யாவுமுனக்குச்சொல்வேன்கேளீர, கலாவதி முனிவரடியிற் பணிந்து பிறப, உரைக்கலாயினா. முனனொருகாலத்தில் இயங்கும் பருவதமெனனும்படி ஓரியானை விருப்பமாய விண்டுவினிரண்டு பதாம புயந்தில அம்புயத்தாலாச்சிந்தலைமாறி, மறப்புமுங்கவளங்கொள்ளாது; இவவனபியாவரிடமுளது! நீரிறைதலிலலாது பொய்யாதநகாலத்தும தாமரையலர் தேடிப், பனனீராணடுதினமுமனமு வநதருச்சிதேற்றி வருநாளிலொருநாள், எந்தப்புனமும் வனமுநதேடி மலர்காணுமலயர்ந்து, ஒருதடாகத்திலொரு பூவைக்கண்டு ஓடிச்சாடி ந்தடத்திறங்கிய பூவைக்கொணடுகரைசேர்பொழுது, ஒருமுதலை யடங்காத கோபாக்கினியோடு கவவி வவ்விடபொருது அடாந்திடுவனென்று சலத்திடையிழுத்துச் சணடைசெய்தது நீரிலிழுத்துச்செல்லலுங்கரானை செடியமேடாடாறகுத்திக்கரைக்கிழுக்கு மியானையானது, இப்படிபபலபாநபோா மெசன்டு உடலாதேய்பி புநதிகொந்து, கடலிற்றுஞ்சும்பெருமைமிகுந்த மேகவணணனையே, ஆதிமூலமென்றழைத்தது. இவவிடந்தழைத்த அவவோசையை, அவவிடந்துறங்குமால் கேட்டுச் சஙகு சக்கரஙகைபிறழுஙகிக் கருடனமேல வேகமாய்ச செல்லலுந்துகொண்டு வேழமினற வவ்விடந்தடைநது முதலையாயச்சக்கரம் விட்டனன். பூமியநதரமெங்கும் வியாபித்தவனே சரணம், பத்திகொணட தொண்டரை வந்தாளுநமெய்யனடபலே சரணம, என்று அண்டர் பூமாரிபெய்தார். உலகனைத்துங்காப்போன் யானையைக்காத்தது வியப்பாம். முடிவின முதலை அரியைத்தரிசித்ததாலும், சக்கரத்தான் மாய்ந்ததாலும் வைகுண்டத்தையடைந்தது. அங்கடையவே யசனுண்மை தெரியவந் தமையான் மாயன்திருவடிதொழுது நினனடியர்கடு வெந்துயர்செய்தே னென்றிரஙகி நொந்து, உனை யருச்சிப்பதே பேறு உனதடிப போதிற்போதா னருச்சிக்க வோர்தலத்தை யருள்வாயென, பூசிப்போர்க்கு மெஞ்ஞானத்தை யருளுஞ் சுசிநதிரததின மேறகாய எனையருச்சித்து நாரதமுனி யிருப்பதால்: நாரதக்ஷேத்திரமெனறு அத்தலம் பேர்பெறும் அங்கடைதி யென்றருள; சீர்பெற்றேனென்று முனனிருக்கொணடு புலவர் போற்றுமாயனை யருச்சித்தது. அன்றுமுதல் அதற்கு நக்கிராலையமென்று பேர்பெற்றதென்று சொற்றனர். கைவளையணிந்த கையையுடையகலாவதிகேட்ப நாரதனது கதையை யுரைக்கலுற்றார். பருவதன் நாரதன்எனனு மிருமுனிவரா வண்டுகள்மொய்க்குமாலையணிந்த அம்பரீடன் பட்டணத்துக்குப்போய்; அவன மகப்பேறு வேண்டி மகமி யற்றவோர் புத்திர னுதித்தனன். அவனுடைவவ்வரையன் இம்

முனிவ ரிருவரையுந் தனித்தனி பதத்திற்றொழ; வாழ்கவென் றாசிகூறியந் தண்டொழுந்து அவ்விடம் விட்டுச்செல்ல; அன்னதை மன்னனறிந்து, அந்தணீர்! இவ்வகை நினைக்கில் யான் வளர்த்துக்கேகுவன் நீவிரிங்கிருந்திரென; முனிவரர் இறையை நோக்கி நும்புதல்விமேற் காதலாயுள்ள மெலிந்தனம், அம்மாதைத்தருதிரென்று தம்விருப்பமுரைப்ப; அதற்கரையன், "யான் மகளைப்பொருத்தினும்," அவண்மணம் பொருந்துமோ? இருவர் ஒருத்தியை வேட்டல் ஒவ்வுமோ? இவர்க்கு மறுசெய்தி என்னியம்புவல்? என்றிக்கொடுமையை நினைந்து வேந்தன் றேம்புங்கால்; அம்மாதுணர்ந்து பிதாவை நோக்கி ஐய! முனிவரிருவருக்கு ஒருதொடையெம்முறை சூட்டுவேன்? எவரைச்சேர்வன்? இத்தன்மைத்தான மணம்வேதத்திற் செயம் முறையென்னே? என்றும், அவரைக்கேண்மினென்றாள். அன்னாள் கூறும் வாய்மையை முனிவர் முன் மன்னன் கூற, காமாக்கினியுற்ற விருவரும் ஒன்று முரையாதிருப்ப; மானனது கணைனுறீஇச் சுயம் வரமுறுற்ற; அன்னரிற் பருவதன் வைகுண்டத்தெய்தி விண்டுவைத் தொழுது அம்பரிடனிடநடந்ததை விண்ணப்பித்து நாரதற்கு மற்கடமுகம் புக்கச்செய்யென; மாயன் அற்றாகென; வணங்கிப்போயங்கிருப்ப, இலக்குமி தன் மணாளனையடைந்து இவற்றையுரைத்துப் பருவதனுக்குக் கர்த்தபமுகமாக்கென; அவ்வேந்தனு மன்னதாகென, விடைகடைந்தனன். அவள் விழிக்கு இவ்விருவர் வதனமும் குரங்கு கழுதை முகமாயத்தோன்றின. அவ்விடத்திவர் பெற்றபேறை என்னென்றறைவன்! பெரியரேனும் குற்றம்புரியிற் பற்றித்தொடரும்! இங்ஙனமிருவருங் கவலைகூர்ந்தவணிருப்ப, பெரியதேசத்தி ராசகுமாரரும் அமுதங்கிடைத்தநம் பார்த்துறையுந் தேவர்கள்போல, அவ்விடத்திருப்ப, வதுவை மண்டபத்தின் மேலான முனிவரிருவரில் விடாச்சிந்தை செய்யென்று தந்தையுரைத்தனன். அப்போது அவ்வோமாணிக்கினியினின்றும் விண்டு உதித்தனன். அவனை அரிய வாசனைபொருந்திய கூந்தலாபரத்தையுடையாள் விவாகஞ்செய்தாள். ஆசை பொருந்திய விருமுனிவருங்கண்டு "எமக்கீங்கன்னியை," வன்னியினின்றுதித்த அருந்துளவோய! எம்மையிகழ்ந்து வஞ்சனை மணஞ்செய்தனை; ஆதலால இனிச்சூதுலாங் கொங்கையையுடைய இலக்குமியை நீங்கித்துன்பமேயடைகவென்று சபித்தார். மாலுமுனிவிர்காள் நீவிரும் இல்லறம் புகாதொழிதிர் என்று எதிர்சபித்தான். அரியும் தீர்த்தற்கரிய வுமது சாபத்தைத் தசரதன் சேயாய்ப்பிறக்குங் காலத்திற் பதினாலு வருட முலகத்திலநுபவிப்பேனென்றான். புலவர்கட்கு மிக்கானவெண்கொற்ற குடையையுடைய அம்பரீடனும் அவன் மைந்தரும் யார்க்குமேனோக்கிய கையராய்க் கும்பிட்டுப்பணிந்து நின்றார். அக்காலத்தின் முகுந்தனை யருந்தவர்பணிந்து நீ தந்தமுக முன்போனீர்தன்மையாது? அருள்வாயென; தெற்கேயுள்ள விந்தச்சமுத்திரத்தின் வடக்கே செளிப்பு மிருத்தியாகின்ற வன்மீனாலயத்தில் வந்து அசோக மரத்தின் கண்டவஞ்செய்வீர்; யானும் பால் வந்து வெள்ளிய சங்கதீர்த்தத்தானும்முகத்தை முன்போற்

றருவேன் எனச், சயமதித்து அங்கேபோய் வன்மீறுலையத்திற் றவஞ்செய்ய: வீண்டு அவ்விருவர் முகத்தைநயு கன்காகச்சநக தீர்த்தத்திலியற்றினன். ஆதலால் சங்கதீர்த்தமெனவொரு தடாகமுண்டு: அதின் மூழ்கிற்றீதெலாமகற்றும். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் சங்கென்றேதலாப். அவன்றற் சொரூபத்தோடங்குறைவன். அவ்விறைவை யாசையோடர்ச்சிப்பா யேற்புத்திரரைப்பெறுவையென்றீ கல்வியமைந்த சொல்லையுடைய வியாதர்கலாவதிக்கோதி, இலக்குமி யத்தலத்திற் றவஞ்செய்து மால்மார்பிலணிணினள். அந்த விசேடத்தாற் செய்யா ணகரமென்றுஞ்சொல்வர். முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அந்த வாலையத்திற் சென்று மாலையருச்சித்து. புத்திரசந்தானம் பெற்றாள் என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உ அ-வது சனகாதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனக னாதித் தபோ தனர்க் கங்கதப்
பனகவ யோகத்தின் பணபளித் தாளந்தக்
கனக மான கதைசொலக்கேணமினென்
றனகன் சூத னறைகுவ னனபினும். (க)

வேறு.

ஆதி காலத்தி லிமகிரிச் சிகரமீ தருமறை முடிவாய்ச்செஞ்
சோதி காலுநுன் டளிரக் கல்லா லீழலாஞ் சூழலிற் சனகாதி
நீதி மாதவர் முன்குரு வடிவமாய் நின்மல னின்றுனென்
றேதில் வேதியர் வணங்கியோ கத்தின திலல்புணர்த்துதியென்றார்.

என்று கூறலு மயேந்திர கிரிக்கய லெமக்கிருப் பிடமாகத்,
துன்று ஞானகா னனமதிற் செல்லுதிர் சொல்லுமோ ரரசங்க,ணொன்று மந்திழ றன்னில்யோ கத்தினை யுமக்குணர்த் துவன்யானென்,' றன்று-முக்கண னுரைக்கவக் கணத்தவ ரக்கனே கினரேகி:•

ஆதி தாணுவை யர்ச்சனை புரிந்தன ரப்பொழு தொருகோடிச்
சோதி யாதவ் ருதித்தன சோலையுஞ் சோமமண் டலம்போலுங்
காதில வெள்வளைக் குண்டல மும்முக காந்தியுந் திருமேனி
மீது பூதியுந் தூளன தவளமும் விளங்குமாத் திரைக்கோலும். ()

மார்பில் யோகவேட் டியுமகி மாலையு மலர்க்கையுங் கைமூல
த், தோர்வின மிக்கசோ ளிகையுநற் கோவண வுடையும்வெம் புலி
ந்தோலின், றீவில் வட்டுடை யும்பணிக் கச்சுநீள் செஞ்சடி லமு
மாக, வார்வி லிங்கமூ லத்தெழுந் தனன்பர மானந்த சிவயோகி.

கருணை யங்கட லூாடெழு ஞானபாற் கரனவ ஞ்ஞானி
டருண பங்கய மாயினா முனிவரவ வானர சடிகளேபோய்
வருண நனகம லாசனந் திருந்துகால வாங்குகுண் டலியோகத்
திருண லிக்கெழச் செய்துயோ கத்தகை வினறிவீற் றிருந்தாளுல்.

இரேச காதிசெய் திருந்தயோ கத்தின தியல்புகண் டிவாயோகத்
தாசை யெய்தின ரதுவறிந் தாசனோ மறுபத்து நானகாறு
மாச மாதிகள் கன்மசோ தனையறு வகைபிரா ணாயாமத்
தேசி னனமையாய கனமயோ கமருள் செய்தனன சிவயோகி ( )

ஞான நாட்டத்தி லுணர்ந்தன ரிவரது நாயக னறிந்தேபின
ருமன நிற்குண மாபிய சூடிலைய தாமபிர மதத்தனை (த்
மூமன பிணடமப் பிண்டமன டத்திடை யொடுங்கியல் பொடுஞான
ஞான போகமு மீதறிந் திடுதிரென் றருள்செய வறிந்தாரால். (௮)

பின்க ணிநதம முருவினமன் டலம்பல பெறுதல்கண் டனரந்த
நன்க றிந்திரு வினையறுத் தனர்சிவ ஞானமும் பெற்றாரற் [கத்
றேன்க ணிந்ததென் கடற்கரைக் கன்னியைச் சேர்வுறச சிவனயோ
தினக ணிந்தசிந் னிதயோடிருந் தனகினைவ யேதுவாதலினாலே. ()

யோக கீானனம் ஞானசானனமென வுரைப்பரத் தலத்தெய்தி
மாக கீடர சின்னிழ லுற்றுயர் வாயுகும் பகஞ்செய்தே
யேக நிட்டையி லிருப்பவண் டங்களி யாவையு மறிவாற்கண்
டாக கணடபூ ரணத்துறு நிட்கள னவனென வறிவீரால். (௯)

அகத்தி னிற்சுசி யருள்சுசீந் திரதல மதிசெயர் தலந்திரே
தா, யுகத்தி னிற்சுசி யன்டந்தகி லிகைமுனிக் குவப்புறு மூவப்
பாலே, சகத்தி னிற்கவு தமனநாச் சிரமமத் தலமுமா மென்
ச்சூதன், மூகத்தி னற்றவர் கேட்டகி லிகைபெறுமுறை மைகூ
றெனக்கூறும். (கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகஅ.

உ அ-வது சனகாதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனகாதிமுனிவர்க்குப் பனகாபரணன் யோகத்தின் பண்பளித்து ஆனந்த வெளியான கதையைச்சொல்லக் கேண்மினென்று சூதர்சொல்வார். ஆதிகாலத்திலிமாசலத்துச் சிமீது சோதியைக் கக்காநின்ற கல்லால நீழலிற் சனகாதிமுனிவரர் முன், அருமறை முடிவாகிய நின்மலன் குருவடிவமாய் நின்றான வேதியர்வணங்கி யோகத்தியல்பையருளுவீரெனறா. மயேந்திரகிரியின் பக்கத்திலெமக்கிருப்பிடமாக விளங்கும் ஞானகானனத்திறசெல்வீர், அங்கரசினிழலினுமக் கியோகத்தை யுணர்த்துவனென்று முக்கணனுரைக்க, அக்கணநதெக்கணமேகித் தாணுவை யருச்சித்தனர் ஒரு கோடி சோதியாதவருதித்ததுபோன்ற சோபையும், சோமமண்டலம் போன்ற வெள்வளைக்குண்டலமும், முககாந்தியும், திருமேனி மீதுவிபூதி யுத்தூளனதவளமும். விளங்குமாத்திரைக்கோலும், மாபில யோகவேட்டியும், சிவமாலைதரித்த மலர்க்கையும், மற்றொருகையிற சோளிகையும், கோவணவுடையும், புலித்தோலுடையும், பணிக்கச்சுய நீண்டசெஞ்சடிலமுமாக விலிங்கமூலத்திருந்து பரமானந்த சிவயோகி கருணையங்கடலாமே ஞானபாற்கரனுக்கு வெழுந்தனன முனிவரருணைபங்கயமாயினர அரசடியிற்போய்ச் சித்திராசனத்திருந்து வாசியாலிரேசியாநின்ற குண்டலியோகத்தின் மயக்கங்கெடுத்து யோகந்தசைவினறி வீற்றிருந்தனன். இரேசக பூரககும்பகயோகத்தியல கண்டு இவராசையாயினர் அஃதுணர்ந்து அறுபத்துநான்காசனமும் சமதமாதியறுவகைச் சமாதியும் கண்டசோதனையும் அறுவகைப்பிராணாயாமமும் கண்டயோகமும் சிவயோகியருளிச்செய்தனன் ஞானநாட்டத்திலுணர்ந்தனர இவரது பக்குவத்தையுணர்ந்து, நிற்குணமான பிரணவமாகிய பிரமத்தில் அண்டத்தியல்பு பிண்டத்தியல்பு மிண்டமண்டத்தொடுங்கு மியல்பு ஞானத்தான் வருபோகத்தியல்பு இவற்றை யுணர்வீரென: அறிந்தனர். தம்முடம்புள மும்மண்டலமும் அதனைத்தையுங்கண்டனர்; இருவினையறுத்துச் சிவஞானமும் பெற்றனர். தென்கடற்கரையிலுள்ள கன்னியைச்சேரச் சிவனயோகத்திருந்தனன்; இக்காரணத்தால ஞானகானனத்துக்கு யோககானனமென்றும் உரைப்பார். அத்தலத்திலொருமாதம் அரசினீழலிலிருந்து வாசியைக் கும்பித்து யோகநிஷ்டையிலிருப்ப அண்டங்களியாவையுமறிவார் கண்டு பூரணத்துறு நிஷ்களா அவனென்றறிவீரெனறருளி மறைந்தனன். உள்ளத்திற சுசியருளாநின்று சுசீந்திரத்தலம் திரேதாயுகத்திற சுசியடைந்த அகலிகை முனிக்கு ஊப்புறத்து முவப்பாலே, கௌதமாச்சிரமமென்றுமாம்; என்று சூதர் அகலிகை பேறுபெறு முன்றமையை நற்றவர்க்குக் கூறலுற்றார்.

முற்றிற்று.

உகூ-வது அகலிகைமகிமைச் சருக்கம்.

தீய வின்பமு மணுவள வதுசெயுந் திறத்தா
லாய துன்பமு மலையள வாமென வறியா
தேய விந்திரன் செயுஞ்செய லாலகி லிகைதான்
மேய பாறைய தாயினள் கோதமன் வெறுப்பால். (௧)

பற்பல் காலமே செலத்தச ரதன்சுதன் பதத்து
ளற்ப மேபட முன்னுரு வாயவ னருளாற்
றற்ப மாதவன் முன்புபோய் நிற்பவென் றனைநீ
சொற்ப மாய்நினைத் தனைகொல்போ போவெனச் சொன்னான். ( )

சொல்ல மாழ்கிரா மன்முனம் போய்முனி சொற்ற
வல்லல் கூறினின் றிரங்கவா னவர்கள்கண் டழுங்கி
மல்லன் மாதவன் முன்சென்று நின்றிரு மனைவி
கல்லு தாமுரு நீங்கின டாங்கினள் கற்பு. (௩)

உனது சிந்தையி லையுறே லுனையல்லா லுவடன்
மனது செல்லுமோ மற்றோர்பா லூழ்வினை வசத்தா
லினது சாபம தெய்தின ளகன்றன ணீயுன்
றனது நல்லருள் புரிந்துகாத் தருளெனச் சாற்ற. (௪)

எய்த வந்தவிர்த் தைம்புல னடக்கினோன் பியற்றிச்
செய்த வந்தடுத் தென்னையுங் கெடுத்தனிந் திரனுங்
கைத வன்றனை யழித்தன னவனுனாங் கவற்று
மைத வழ்ந்தகண் ணவள்பொருட் டாமப வாதம். (௫)

பாலுந் தேனுமா ரமுதமுங் கலந்ததிம் பாகென்
றாலுந் தன்சுவை திரிந்திடிற் சுவாவுக்கு மாகா
மேலுங் கீழுநன் கறிந்தநீ ரென்சொனீர் விடமே
போலு மோர்பொரு ளென்னென்று லேத்துமப் பொருளோ. ( )

கல்லென் றாலென்ன பெண்ணென்று லெனவவர் காத்த
லல்லென் றாலென்ன பகலென்று லென்னநீ ரறிந்து
மில்லென் றுக்கும்வா தியம்பிடின் வசையெனு மிசைத்தீர்
சொல்லென் றுற்கொடி தெனநினைத் திரிலைச் சுரர்காள். (௭)

பலத்தை யேகெடுத் தறிவையே தரித்துளப் படுமா
குலத்தை யேகெடுத் திடும்பவ வாதத்தைக் குறியா
தலத்தை யேதரும் பொன்னைமண் டன்னைமின் னனையார்
நலத்தை யேபெறு வாருறு வார்கொடு நரகம். (அ)

நேய மாதவ னிப்பரி சுரைத்தலு நெடுமா
லாய ராகவன் காற்றுக ளால்வினை யகற்றுந்
தாய ஞானநீப் பதுமுறை யஃதெனத் தவத்தோன்
மேய சிந்தைதேர்ந் தும்பரோ டோருரை விளம்பும். (கூ)

மாட்சி தேர்ந்தியாஞ் சொலமறுத் தனனென வேண்டா
மாட்சி தீர்ந்துல கம்புகல் வசையையார் மறுப்பார்
காட்சி சேர்ந்தழ லிடைகுளித் தெழிலவ டன்னோ
டாட்சி யில்லறம் புரிதுமென் றறைந்தன னறிஞன். (ய)

தவனை யும்பர்தாம் புகழ்ந்திது மறைநெறி தானென்
றவனை யுஞ்சுசி யாக்கிய தாணுவன் னவன்போ
லிவனை யுஞ்சுசி யாக்குவ னெனமதித் திமையோர்
சிவனை நேர்பவ சுசீந்திரத் தெழுகெனச் சென்றார். (கக)

தேவ ரந்தண னகலிகை யிவர்சுசீந் திரத்தின்
மூவ ருமொரு வன்னெனுந் தாணுவின் முன்போய்த்
தாவ ருந்தழல் வளர்த்திமை யோரொடுஞ் சபையோர்
யர்வ ரும்புகழ்ந் தெழுக்கொழுந் தழற்படிந் தெழுந்தாள். (கஉ)

எழுமம் மாதினைக் களவிநற் றவன்கரத் தீய
விழும மாகிய தாணுவுந் தோற்றினன் வெளியாய்க்
குழும வானவர் பாவினர் முனிவரீர் குணமே
கெழும மூநெறி வாழ்கவென் றாசிகள் கிளத்த. (கங)

அகம லர்ந்தனன் முனிவரன் வணங்கின னவளு
முகம லர்ந்தனள் விடைகொடாச் சிரமத்தின் முறைபோய்ச்
சுகம லர்ந்துவாழ்ந் தனரத னாற்சுசீந் திரத்தை
யுகம லர்ந்தகோ தமனதாச் சிரமமென் றுரைப்பார். (கச)

நல்வ லந்தருஞ் சுசீந்திர மிந்திரன் காரஞ்
செல்வ மாக்கின வற்கியங் ககரிவ்வாழ் சிவனும்
வில்வ வேணியன் றனையருச் சித்துறு மேன்மை
சொல்வ னந்தணீர் கேண்மினென் றுரைத்தனன் சூதன். (௧௫)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௭௩௯.

௨௯-வது அகலிகை மகிமைச் சருக்கம்.

அணுவள வின்பத்துக்காகச் செய்யுந்தீதான் மலையளவுதுன்பம் வருமெனபதறியாது, இந்திரன செய்யுஞ் செயலால அகலிகை கோதமன்சாபத்தாற் பாறையாயினள் பற்பலகாலஞ் சென்றபின இராமன் பாதத்தூள் அற்பம படமுன்னுருவாய் மாதவன் முனபோய நிற்ப, நீ எனனைச்சொற்பமாய நினைத்தனையல்லவா! போபோவென்றனன. கேட்டுமயங்கி இராமன முன்போய் முனிசொனன துன்பத்தைக் கூறி நின்றிரங்க, தேவர்கள் கண்டு வருத்தமுற்று மாதவன் முன் சென்று நின்மனைவி கல்லுரு நீங்கி நல்லுருவாயினள், கற்பைக்குறித்து ஐயுறேல, உனனையலலால இவண்மனமமற்றையர் பாற்செலலுமோ? ஊழ்வயத்தால் உன் சாபத்திருநத கனறனள்; நல்லருள் புரிந்து காத்தருளென்றுவேண்ட; முனிவன் பொருந்தாநின்ற அவர்தவிர்த்து, ஐம்புலமடக்கி விரதமியற்றிச் செபதவஞ்செய்திருக்கு மென்னைக் கெடுத்தவனும், இந்திரனுங்கைதவனுள்ளத்தைக் கவர்ந்தவளுமான மைதவழ் கண்ணிபொருட்டு அபவாதமாயினன் பாலுந் தேனு மமுதமுங் கலந்த தீம்பாகெனினுந் தன்சுவைமாறில நாயுந்தினடா! உயர்வு தாழ்வுகளை நன்கறிந்த நீவிர் எனசொனனீர்! விடம்போனறபொருள் ஏத்தும் பொருளோ? கலலென்றுலென்! பெண்ணென்றுலென்! காத்தலல்லெனறுலென! பகலென்றுலென்! இவ்வபவாதநீரறிந்தும்இதையில்லென்றுக்கும்விதம் இயம்பின் வசைபென்னும் இசைதீருமே. வசைச்சொல்கொடிதென நினைத்தீரில்லை. அபவாதம் பலத்தைக்கெடுத்து அறிவைமாறநித் துன்பப்படுமாகுலத்தைக் கொடுக்கும் அதை நினையாது சஞ்சலத்தைத் தரும் பொன் மண் பெண் இவற்றினலத்தைப் பேறுபவரே கொடுநரகுறுவர். எனறு மாதவனியபிரகாரஞ்சொலல; நெடுமாலாகிய விராகவன் காற்றுகளால் வினையகற்றுநதாயனையாளை நீப்பதுமுறையன்றென; முனிவன் ஆலோசித்து அமரரொடொன்றுசொல்வான. தேவர்களே! இருடி மனநதிரும்புதற் கேற்றனவாலோசித்து, "யாஞ்சொலலியும்,, கேட்டிலன் எனவேண்டாம், மாட்சிமையுள்ள வுலகம்புகலும் வசையையமறுப்பவரியாவர்! செந்தழலிடை குளித்துவருவாளெனின், அவளோடில்லறம் புரிகுது மென்றுகூறத், தவசியைத்தேவர் புகழ்ந்து 'இதுவேதநெறிதானென்று இந்திரனைச் சுசியாக்கிய தாணு அவனைப்போல் விவளையுஞ் சுசியாக்குவனென மதித்துச் சுசீந்திரத்துக்கு வம்மி

னைச்சொன்னா. உடனே தேவர்கள் முனிவன அகலிகை இவர்கள் சுசீந்திரத்திற்றுணு முனைபோய்த்தழல்வளர்த்து உம்பர் இமையர் யாவரும் புகழ்த்தழல் படிந்தெழுந்தனள். எழுந்தவளை அக்கினி முனிகரத்தீயச், தானு பிரசன்னமாயினன். வானவர் பாவினர் இவர்கள், முனிவ! குணமே நிறைந்த விம்மாதொடு வாழ்கவென்றுசிகள் கூற, முனியகமகிழ்ந்து வணங்கினன. அவளுமுகமலர்ந்தாள். விடைபெற்றாகொணடு ஆச்சிரமத்திற்போயச்சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர் அசனற் சுசீந்திரத்திதக் கோதமனச்சிரமமென்றுங்கூறுவார் நலவளந்தாகின்ற சுசீநதிரம் இந்திரபுரியாம். ஐசுவரியமுடைய ஆக்கினைவற்கி அத்தலத்தில் வந்து தானுவையருச்சித்த கதை சொல்வேன் அந்தணீர்கேண்மினென்று சூதமுனிவர் சொலகின்றார்.

முற்றிற்று

௩௰-வது ஆக்கினைவற்கி சருக்கம்.

பொதியவரையெனுஞ்சுரபிமடுவினபாலாய்ப்போந்துபூமக
ளுறைபுட்புகுந்துசீதத், தநியெனமானவையார்களகலக்கச்சேர்ந்து
தனாயினவநீதமுமாய்ச்சார்ந்துமேனமைய, பதியினுளளோருவந்
துகொள்ளக்குறைபடாது பாவமெனுமவெற்பகற்றிப்படிந்துளோ
ர்க்கும், கதியுதவுநெய்யாறென்றபேராய்த்தென் கடலெனுங்கொ
ள்கலத்துறுமோர்கடவுள்யாறு. (க)

இவ்வாறுறானவனத்திற்குமேற்கா யியலாற்றிற்பாதியோச
னைக்குளேகு, மவ்வாறதிருமருங்குந்தவஞ்செயவோரா றறிமுனிவ
ரவர்தமிலோரந்தணனென், செவ்வாறுதரித்தசுசீந்திரத்தெம்மானை
த் தேனுறுமலர்தூவிச்சித்தவெற்பில், வெள்வாறுபகையிரியக்கரி
யதோரா மலகநறுங்கனிபெற்றான்மகிழ்வுற்றானே. (உ)

அத்தமதிலாமலகக்கனியுளணடமண்டத்துளுயிர்களுங்கண
டன்புகூர்ந்தா, னுத்தமனத்தாமலகனென்னுமபேர்பெற் றோங்கி
னனைவன்வயினுவந்துதித்தான்மெய்வப், புத்தமுதின்சுவையெ
னவாக்கினைவற்கிப்பேர் புனைந்தனன்மேலாமபொருளைபொருளொ
ன்றேதன், சித்தமதிலெண்ணுவனுண்டைந்துசெல்லத் தேர்ந்துப
வீதந்தாதைசெயப்பெற்றனே. (ங)

மேலுறுமெய்ப்பிரணவத்துட்பொருளைத்தேர்ந்து வெளியி
லொளியாயொன்றாய்வேறாயெங்கும, பாலுறுநெய்போலவியாபக

மாய்நின்ற பரப்பிரமந்தானவனாய்ப்பார்த்தான்பார்க்கி, லானுறும்
வித்தையனருண்முனிபால்வேத மருங்கலையாவையுமுணர்ந்தானா
யுளோரெட், டேனுறும்போதவதூதவேடமேகொண் டெதிர்ந்த
னன்றானுவுமவன்முன்னின்றதாய்போல் (௪)

கண்டனனுக்கிளைவற்கியுடனேயுள்ளங் கசிந்தனன்றாயினைக்
கலந்தகன்றினறனமை, கொண்டனன்றானுவினபதத்தாமரைமேல்
வனாடாய்க் குழைந்தனனனந்தமெனுங்கோதிறேறா, னுண்டினன்
பன்முறையதிபாக்கியனேயென்றென்-றுவந்தனன்மேனியனுறைப்
பவொனருய்வேறற், றண்டநக்கோனிளமுனிபாலொன்றைநலக
லவதூதனசிந்திரத்தையணமினனே. (௫)

வேறு.

தவப்பாலன பூரணனு னந்தகிரி யெனுமவதூ தன்மின் னே
க, நவப்பாலா வினைத்தொடர்கன் றெனத்தொடரத் தந்தைதமர்
நற்றாய் சேய்மேல், னுவப்பாலங் கெழுந்தோடித் தடுக்கவுநில் லா
தோட லுற்றா னுற்றோர்க், கவப்பாலா யினனணைமேற் கடந்தமுந்
நீ ரச்சென்னிர்மீண் டணையுங் கொல்லோ. (௬)

தந்தையுந்தா யுந்தமரும் பின்றொடராச் சிவயோக சாலி யா
னேன், சிந்தையுந்தா னுவினருளு மொன்றாய்நா னுடவியிற்
சென்று நீயே, யெந்தையுநதா யும்மெனவாங் கெய்தினனம் மதலை
யைப்பிங் கிவன்கொணர்டிற்றன, முந்தையன்போ லிருக்குமந்த
னீரவனுக் கிதுமுறையோ முறையோ வென்றார். (௭)

முறையோவென் றலறியவர் பின்னேக முன்னேகு முதல்வ
னேடம், மறையோனு மமிர்தலிங்க மூலத்தி லடைந்தனனவ் வா
றென் சொல்வே, னிறையோனு மிரவிநடு வின்னுறிலன் னவ
னிமலோ ரிடத்திற் போமோ, குறையோவில் லாதவனே டுறையு
மவ்வா றன்னியமாய்க் கூடி னனே. (௮)

பின்னுமுற்றா ரங்ககரிற் பெரியரொடு சினகரத்துட் பெயர்ந்து
நாடி, முன்னுற்றார் தமைக்காணார் திகைத்தன்பின் றானுவரன்
மூன்னே நின்றார், கொன்னுற்றார் மழுமானுங் கறைமிடறும் பி

றைமுடியுங் குலவித் தோன்றத், துன்னுற்றார் பரவத்தாமல
கின்முனசோ மனும்விடைமேற் றோன்றி னானே. (௯)

தோற்றுபரன காட்சிகண்டத் தாமலகன் சுதன்மனறந்த துன்
பந் தன்னை, மாற்றுபர மானந்த மயமாய்த்தன் மனைவியோடுண்
மகிழ்கின் றான்வெள், ளேற்றில்வந்த தாணுவரணப்பொழுதி லங்
குநின்றா ரெவருங் கண்டு, போற்றல்செய்ய வமிர்தலிங்கத் துட்
புகுந்த வதிசயத்தை புகலொணா தே. (௰)

வேறு.

ஆதலிற் றனைகயி லாய மென்னமுன்
னோதலத் தலத்தினுக் குவமை யாகுமிப்
பூதலத் திற்சிவ புரம தேயெனச்
சூதரத் தவத்தினர் துதிப்பச் சொல்கின்றார். (௧௧)

காணுமாப பிரளைய காலந் தன்னிலு
மேணுழி யாதுவாழ்ந் திருக்கு மத்தலம்
பூணுமுப் பொருளுமோர் பொருள தாகிய.
தாணுவாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே (௧௨)

கடவுளா டியபுனல் காண்ப தங்கரி
துடளதேழ் கடலிடைத் தோன்று மொன்றதோ
திடமிலா மதிசயம் பலவுஞ் சேர்வதத்
தடமுலாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (௧௩)

தேவரும் வணங்குமிந் திரற்குச் சாபந்தீர்த்
தியாவரு மதிசயித் தேத்து மத்தல
மூவரு மொருவனா மூர்த்தி யாகிய
தாவருஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (௧௪)

அரனமுதன் மூவரோ ரமர்ந்த லிங்கத்திற்
றிரமுறச் சேர்ந்தருள் செய்யு மத்தலம்
வரமுறு மாதவர் வணங்க வாழ்ந்துசுந்
தரமுறு சுசீந்திரத் தலம தாகுமே, (௧௫).

வேறு

ஞானகா னனத்திலை வைகி ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்கி
ஞானமா மரசை வாழ்த்தி ஞானலிங் கத்தைப் போற்றித்
தானமாஞ் செற்கு மன்றந் தனைத்தரி சிக்கின் முத்தித்
தானமே யருணமெஞ் ஞானத் தலஞ்சுசீந் திரய தாமே. (க௬)

தருத்தரு ஞான கானத் தலத்தில்வைத் திச னென்ப
பொருத்தருக சன்ன மோர்நா ளொருபொழு தளித்தால் வேத
விருத்தாக னூறுபோக்கு வேறொரு தலத்தி லேவைத்
தருத்துமப் பலத்தை நல்கு மதிசயத் தலம தாமே. (கஎ)

வேறு

எந்தை தாணுவா மரசினி முலிலினி திருந்தே
சிந்தை யாரவஞ் செழுத்தினைப் பதந்துருச் செபிக்கின்
முந்தை யாயிர முருச்செபித் திடும்பல முற்றத்
தந்தை யானனை பதந்தருஞ் சுசீந்திரத் தலமே. (கஅ)

வேறு.

சித்தரே புகழ்ச்சுசீந் திரத்து மான்மியம்
பத்தரே படிப்பவர் கேட்கும் பண்பினோர்
முத்தரே யாவரும் மூவ ரும்மவர்க்
கத்தரே யாவரென் றறிந்து கொண்மினோ, (க௯)

வேறு

என்ன வோதினர் சூதராங் கவர்தமக் கியல்பாற்
றுன்னு மாதவர் வரிசைசெய் தாசியாற் றுதித்தா
ரன்ன சூதர்சொல் லாற்சுசீந் திரத்திய லதனைத்
தன்னல் போலினி துரைத்தனன் முத்தமிழ்க் கவிஞன். (உ0)

சுசீந்திரபுராண முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் ௩௰-க்கு திருவிருத்தம் ௭௱௩.

ஸ்ரீதாணுமாலயன் றுணை.

போதியாசலமென்னும் பசுவினதுமடுவின் பாலாய்ப்போய்ப் பூமகளிடத்துப்புகுந்து குளிர்ந்ததயிரொன்று மானனையார் கலக்கக்கூடி யுலகில்வெண்ணெயாய்த், தேவர்க்குங்களித்துண்ணக் குறைபடாது பாபமென்னு மலகளைநீக்கி, மூழ்குவோர்க்குக் கதியளிக்கு நெய்யாறென்னும் பெயராய்த் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய நதியானது தென்கடலென்னும் பாண்டத்துட்பொருந்தும், இந்நதி ஞானவனத்திற்குமேற்காய் அரையோசனை தூரத்திற்செலலும். இநதிருகரையினும் தவஞ்செய்யுமுனிவர்களில் ஒருமுனிகய்கைதரித்த சுசீந்திரத்தண்ணலை மலர்தூவிச் சித்தமலையிலாறுபகைகெடசாகூடியாம்ஆமலகக்கனிபெற்றுமகிழ்ந்தான். அத்தத்திலுள்ளஅக்கனியில்பலவண்டங்களையும் சிவகோடிகளையும் கண்டு அன்புகூர்ந்தான். அக்காரணத்தால் அத்தாமலகனென்று பெயர்பெற்றனன். அவனிடத்தில தேவாமிழ்தின் சுவைபோல ஆக்கினவர்க்கபெயராளன் வந்துதித்து, உலகத்துள்ளபொருளெல்லாவற்றினுக்கு மேலானபொருளே பொருளொன்றுநிச்சயமனத்தனாய், ஐந்துபிராயஞ் செல்கையில, தாதையால் யஞ்ஞோபவீதமுதலிய சடங்கு செயயபபெறறுப் பிரணவந்துடபொருளைத் தோநது, வெளியிலொளியாய ஒன்றுயபபலவாயப பாலினெயபோல எஙகும் வியாபகமாய் நின்றபரப்பிரமத்தைதத தானுவனுய நோக்கினுன். அநநோககத்தில் ஆலம்விதை போனறவன அருணமுனிவனிடத்தில வேதமுதலிய கலைஞானமியாவையு முணாந்து பதினுறுவயதில் அவதூதவடிவமாயினன. தானுஅவனமுன பிரசன்னமாக, தாயைபபோற்றிசித்து உள்ளஙகசிந்து கனறினறன்மைகொண்டனன. தானுவினதிருவடித் தாமரைமலர்மேல் வண்டாயக்குழைந்து ஆனந்தமெனனுங குற்றமறறதேனையுண்டனன். அதிபாக்கியனே! எனறு பனமுறை யனனமேனியன் உவந்துரைத்து, ஏகமாய் அத்துவிதமாய விளங்குநஙகோன அவவிளமுனிபால் ஒன்றையளிக்க அவதூதன சுசீந்திரத்தடைநதான. தவப்பாலனும்பூரணுனந்தகிரி யென்னும் அவதூதனுமானவிவன அவனபின் ஆவினைததொடர்கன்றென அத்தலத்துககேக, தாய்தநதை தமர் சேய்மேனுவபபாலெழுந்தோடித் தடுக்கவுநில்லா தோடிஉற்றூர்க்கு அவப்பாலாயினன. அணைகடந்த புனனீர்மீண்டச் செனனீரணையுமா! தந்தைதாய்தமர்பினறெடரச் சிவயோக சாலியானவிவன்சிந்தையும் தானுவினருளும் ஏகமாய் ஞானடவியிற் சென்றுநீயே ஏந்தையுந்தாயு மெனவாங்கெயதினன். ஈஙகேமுந தையளபோலிருக்குமர்தணீர் எனமதலையை யிவனகொண்டுறறுன இதுமுறையோ! முறையோ! வென்றூர். என்றலறிஅவர்பின்னேக, மறையோனுமுதல்வன் பினனேகி அமிர்தலிங்கமூலத்தி லடைந்தனன. அவவாறெனசொல்வேன்! இரவிநடுவிண்ணுறிற் றன்னிழல் தன்னிடத் தடங்குவதலலது வேறேரிடத்திறபோமோ! அதுபோலக்குறையில்லாத விவன இறைவோடு அனனனியமாய் ஐக்கியமாயினன். பின்னுற்றூர் அந்நகரிற் பெரியரோடு கோவிலினுட்போய் முன்னுறறுனைக் காணுமற்றிகைத்து அன்பினுற் றுணுமுன்னின்றூர். மானமழுபிறைமுடி. கறைக்கண்ட

மிவைவிளங்க அன்டிமேனோர் துதிக்க அத்தாமலையன்முனா இடபாரூடராய்க் காட்சிகொடுத்தார். தரிசித்துச்சுதனமறைந்த துன்பத்தைமாற்றும் பரமானந்தமயமாய்த் தனமனைவியோடினை மகிழ்கின்றனர். வெள்ளேறிலவந்தாணு அங்குநின்று ரெவருந்தரிசித்துப்போற்ற அமிர்தலிங்கத்துணமறைந்தார்: இவ்வதிசயம் புகலவொண்ணாது, ஆதலாற் றென்கையிலாயமென்று முனனோரினது அந்தலத்துக்குண்மையேயாம், இப்பூதலத்திற் சிவபுரமஃதேயென்று சூதா அத்தலத்தினை துதிபபச்சொலகின்றார். பிரளயகாலத்திலும் தனனிலையுடைமையழியாது வாழ்ந்திருக்குமத்தலம் முப்பொருளும் ஒருபொருளாகிய தாணுவின் சுசீந்திரத்தலமாம் கடவுளாடியதீரத்தம் காண்பரிதாயும், எழுகடலும் அதினிடை தோனறுவதாயுமுள்ள அதிசயம்ஒனறே! பலஅதிசயபசோபனமும் தீர்த்தஙகளுள்ளதும் அச்சுசீந்திரத்தலமாம் தேவாவணஙகும் இநதிரற்குச்சாபந்தீர்த்து யாவரும் அதிசயித்தேத்துந்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம் அரனமுதலமூவரும் அமிர்தலிஙகத்தினிரமுறைசேர்ந்து அருளசெயவது, மேனமையான மாதவர்வணஙகவாழ்வது சுந்தரமுறுவதும அச்சுசீநதிரத்தலமாம் ஞானகானனத்திற்சேர்ந்து ஞானதீர்த்தத்திலாடி ஞானமாமஅரசைவாழ்த்தி ஞானலிஙகத்தைப்போற்றி சபையைத்தரிசிக்கின முத்தியையளிக்கு மெஞ்ஞானத்தலம் சுசீநதிரத்தலமாம். ஞானகானத்திலவைந்து ஈசனன்பரொருத்தருக்கு ஒருநாளொருபொழுதன்னமளிக்கில் மற்றொருதலத்தில வேதவிருத்தர்க ளாறுபேருக்களித்த பலனைத்தரும். எந்தையாகியதாணுவா மரசினிழலிலிருந்து பஞ்சாக்கரத்தைப்பத்துருச்செபித்தால் ஆயிரம் உருச்செபிக்கும் பலனைத்தந்து ஐபானனபதத்தையுந்தரும், சித்தராற்புகழாநினற சுசீநதிரத்தலமான மியம்படிக்கும பத்தர்கேட்கும்விரதியர் இவா முத்தரேயாவர், மூவரும் அவர்க்கநதரேயாவர் எனறறிநதுகொள்ளககடவீர்கள. எனறு சூதர் நைமிசாரணியமுனிவாகளுககுச் சொன்னா. நெருஙகியபொதுவர்களும் வரிசைசெய்து ஆசியாற்றுதித்தார். அப்பேர்பபட்ட சூதமுனிவாக்கியத்தாற் சுசீநதிரந்தலபுராணத்தைக் கரும்பினிரதம்போன் முத்தமிழ்ககவிஞனினி துரைத்தான.

இச்சருக்கத்தில வடநூலார யாருஞ்சுவற்காசருக்கமெனறு பெயரிட்டிருக்கலாமென்று நமபுகிறேன, உடபெயரிதிசபோறய ஆககினைவதகி சருமெனறிருத்தலால அவவாறச்சியாரிஸான.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௨	௨௩	கொள்வேன	கொள்வோன்
௩	௨௨	இனிதுயான	இனிதியான்
௭	௮	சயகரன்மாதவன	சங்கரமாநவன
௮	௨௩	இயலனக்கிராலயம்	இயனகிராலயம்
௯	௨௯	அரிநத	அறிந்த
௰	௱	ஊரமுதம்	ஊறமுதம்
௧௭	௨௮	அகனறனாநன்	அகனறனனை
௧௮	௧௭	அருநதவாக்கண்டதி	அருந்தவற்கண்டதி
,,	௨௮	பெய்தபபொழுது	பெய்தபொழுது
௧௯	௨௰	துறநது	துறநது
௨௰	௧௫	முதலிபேத	முதலிபேத
௨௱	௨௧	கறபலாலமிங்க	கற்பலான்மிங்க
௨௬	௧௧	வயறு	வயிறு
௨௭	௩	உறைடபான்	உரைப்பான்
௨௯	௬	மூவா	மூவா
௱௧	௧	உத்திரம்	உத்தரம்
௱௰	௨௰	அனறுனை	அனறுள்
௱௮	௭	அனனவன	அனனவன்
,,	௨௩	கூறுவாள்	கூறுவான்
௱௯	௧௫	பொத்தகம்	புந்தகம்
,,	௨௧	தணண	தணணளி
,,	௨௪	ஆக்கபெற்று	ஆக்கப்பெற்று
௪௰	௨௫	முனறு	முன்று
௪௪	௨	படிதுவர	கடிதுவா
௪௭	௧௨	முனிவனிடத்தில்	முனி கண் இதயம் கையில்
௪௮	௨௭	அனகுயையினா	அப் முனிவனின
௪௯	௨௯	வாரறைதி	வாறறைதி
௫௱	௧௭	வாசனுமாய	வாசனுமாய்
௫௮	௧	புசித்த	பூசித்த
௫௯	௨௮	அவண்மேனமை	அவணமேனமை
௬௨	௨௨	தெனகைலை	தென்கைலை
௬௬	௨௬	அகலிகை	அகிலிகை
௭௰	௧௫	அகலிகை	அகிலிகை
௭௭	௱௪	அருச்சிக்கும்சா	அருச்சிக்குஞ்சா
௭௮	௬	ஞானவன	ஞானவன
,,	௨௮	தமிடகுரு	தமிழ்க்குறு

எகூ	ச	கருணைகூற	கருணைகூர
அ௰	உ௩	தோன்று	தேன்று
அக	உரு	போற்	போய்க்
அஉ	கரு	சேர்பவரேதம	சோபவாதம
அ௩	உக	மறைத்தனன்	மறைந்தனன்
அரு	௩௰	தேனு	தேனுவே
அஅ	ச	இருவோக்கு	இருவோர்க்கு
,,	கச	வனமீன	வனமீன
,,	உசா	திருட்டினன	இட்டினன
கூ௰	க௩	செழுவாருதி	தேவாருதி
கூக	உ	யென்னய	யென்னைய
கூச	உஎ	குளித்தார்	குளித்தாள்
கூரு	உ௰	கொணாவேமென்	கொணர்வேமென
,,	௩௩	அவள்கட்டு	அவளகட்டு
க௦எ	கச	நீதிள்	நீதின்
ககஉ	ககூ	லிங்கபிர	லிங்கபிர
ககச	கஅ	அவனுற்ற	அவனுற்ற
ககஅ	கஉ	பாய	பாய
கககூ	க௩	யாய்ந்திடு	வாயந்திடு
கஉஉ	ககூ	விராட்டம்	விராட்டாம்
கஉச	உஎ	சொல்லும்	செல்லும்
கஉரு	உகூ	அளித்தன்	அளித்தான்
கஉசா	உ	மெய்புற	மெயபுற
கஉஅ	௩க	வேதன்ஞேன்றினன்	வேதன்றேன்றினன்
கஉகூ	௰	நன்று	கினறு
,,	கஅ	திருமாலை	திருமாலே
,,	உஅ	உயிர்களைத்தும்	உயிர்களனைத்தும்
க௩௰	௩	உள்ளுருக	உள்ளுருகி
,,	கக	குடைக்கும்	குடைக்குள்ளடங்கும்
க௩உ	அ	மடந்தயோ	மடந்தையோ
,,	உரு	போலவோறென்	புலவோரென்
க௩௩	ரு	வானமிர்தலிது	வானமிர்திலிது
,,	கச	விளங்கும்வேன	விளங்குவேன்
,,	கஅ	வியம்ப	வியப்ப
,,	உ௩	வேழத்தொழு	வெழத்தொழு
,,	உசா	பணுடவி	பணுடவி
க௩ச	எ	அன்னகா	அந்நகர்
க௩சா	கூ	பேறவடைந்தனர்	பேறடைந்தனர்

௧௩௬	௧௯	குருதனன்றியனை	குருதனனறனை
,,	௧௧	தும்புருப்புலர்	தும்புருபுலர்
,	௨௰	முன்னூறி	முன்னூறீஇ
,,	௨௨	வின்னூடர்	விணனூடர்
,,	௨௫	பலங்கொனை	பலகொண்
,,	௨௮	யானூக	யரனூக
௧௫௮	௫௰	னீதியாயருள்தி	நீதியாயருடி
௧௪௨	௰	மாலைசிநதனை	மாலைச்சிநதனை
௧௭௭	௧௨	வேந்தனும்	வேந்தலும்
,,	௧௮	தாசிளம்	தரசிளம்
௧௪௮	௧௮	சொனனூள்	சொனனூன

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள் நாகர்கோவில் போஸ்டைச் சேர்ந்த சுசீந்திரத்துக்கடுத்த காக்கூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வைரவ் நாதபிள்ளையிடத்திலும், புற்றேரி ம-ா-ா-ஸ்ரீ சே. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை யிடத்திலும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அதின் விலை	... ...	ரூ.	1 8
தாபால் சார்ஜ்	... ...	அணா	1

௰ புத்தகம் ஒரே மொத்தமாய் வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு புத்தகம் இனாம கொடுக்கப்படும்.